

Ἀκολουθία
τοῦ ἐν ἁγίῳ πατρὶ ἡμεῶν
ἀμφιλοχίου τοῦ πατμίου

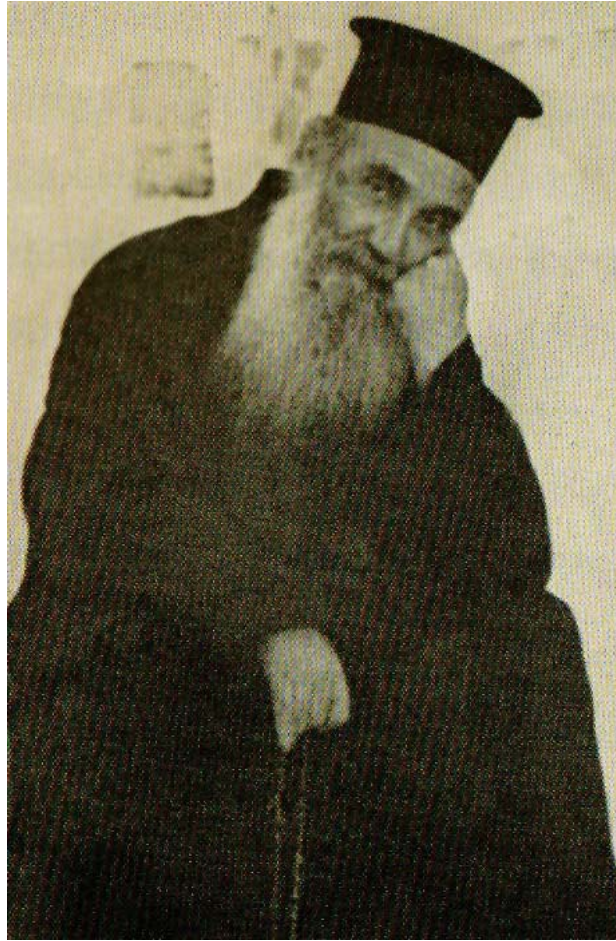

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΜΙΟΥ

ΠΟΗΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΠΑΠΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΗΣ

ΒΙΕ'

ΜΗΝΑΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΙΣΤ΄
ΜΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΜΙΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστῶμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια, ὧν ἡ ἀκροστοιχίς μετὰ τοῦ δοξαστικοῦ καὶ τῶν ἀποστίχων· «Ἀμφιλόχιος».

Ἦχος α΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Ἀμφιλόχιον ὅσιον προσφυῶς τὸν καλούμενον
νήσου Πάτμου γέροντα εὐφημήσωμεν,
ὅτι ἐκ παίδων διώδευσεν ἀσκήσεως δόλιχον
ὁδηγοῦντα ἀκλινῶς εἰς Ἐδὲμ τὴν παμπόδητον,
ὅπου τέρπεται σὺν ἀγγέλοις ὁσίοις καὶ δικαίοις
καὶ πρεσβεύει ἀενάως θεοπειθέσι ἐντεύξεσι.

Μεγαλύνοντες ᾄσμασι τὸν σεπτὸν Ἀμφιλόχιον
δυμηδίας ἅπαντες νῦν πληρούμεθα,
ὅτι ὡς ἥλιος ἐκλαμπρος φαιδρῶς ἀνατέταλκε
σελαγίζων τῷ φωτὶ παμφαοῦς παραδείγματος
τὴν ὑφήλιον καὶ αὐγαῖς φαεσφόρων θαυμασίων
ἐκλαμπρύνων ὁρθοδόξων τὸν εὐσεβέστατον σύλλογον.

Φερωνύμως ἐπώπτευες τὰ οὐράνια, ὅσιε,
ἀγαπήσας Κύριον ἐκ καρδίας σου,
ἀλλὰ καὶ χρείας πλησίον σου προθύμως ἐφρόντιζες
τὰ ἐπίγεια ὁρῶν ὡς τῶν ἄνω τὴν πρόγευσιν,
Ἀμφιλόχιε, διὸ νῦν ἐκδυσώπει δωρηθῆναι
τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὴν ἐορτὴν σου τὰ κρείττονα.

†ερόχθων ἀνέθαλες ὡς βλαστὸς εὐθαλέστατος
ἐκ τῆς νήσου, ὅσιε, ὅπου ἔστηκαν
πόδες ὠραῖοι ἀγγέλλοντες εἰρήνην τὸ πρόπαλαι
τοῦ φιλτάτου μαθητοῦ, οὗ τοῖς ἴχνεσιν ὠδευσας,
Ἀμφιλόχιε, καὶ σκιᾷ τῶν εὐχῶν σου τὸ σεμνεῖον
Θεολόγου νῦν σκεπάζεις καὶ παρθενῶνα, ὃν ἔκτισας.

Δόξα Πατρί...

Ἦχος δ'.

Λόγος οὐκ ἐξαρχεῖ καὶ κάλαμος
οὐ σθένει ἀνευφημῆσαι ἱκανῶς τὰς ἀρετὰς Ἀμφιλοχίου.
Ὅσιακῶς πολιτευσάμενος τὸ ἀρχαῖον ἀπέλαβε κάλλος
καὶ δίκην ἀστέρος ἐν τῷ κόσμῳ ἐξέλαμψε
φωτίσας τῶν πιστῶν τὰς διανοίας.
Διόπερ εὐφραντικῶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντες τὴν πανσεβάσμιον
μνήμην αὐτοῦ ἐορτάζομεν ἐν ὕμνοις κραυγάζοντες·
ὁ μετέχων τοῦ αἰδίου φωτὸς
λάμπρυνον τὰς ψυχὰς τῶν μολπαῖς γεραιρόντων σε,
θεοφάντορ Ἀμφιλόχιε.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου,
φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε,
ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὁρχημα ἱερὸν
συστήσαντες σὴν μνήμην
βουλόμεθα τιμῆσαι
ἁγία βιοτῇ σου
οἱ ἐκπλαγέντες, ὅσιε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Χρώμενοι τῶν ῥδῶν
στεφάνῳ κορυφήν σου
νῦν τανιοῦμεν, μάκαρ,
τιμῶντες σε, ὃν χάρις
ταῖς ἀρεταῖς κατέστεψε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Ἰλεων τὸν Θεὸν
ἀπέργασαι λιταῖς σου
ὑπὲρ τιμώντων πόθῳ
αἰδέσιμόν σου μνήμην,
θεόφρον Ἀμφιλόχιε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Οἶκον τὴν σὴν ψυχὴν
ἡτοίμασας ἀσκήσει
φιλοξενῆσαι, Πάτερ,
Τριάδα τὴν Ἁγίαν,
ἣν ὁρθοδόξως σέβομεν.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Σώζουσα τοὺς πιστοὺς
πολλάκις ἐκ κινδύνων
σαῖς μητρικαῖς πρεσβεαῖς
προσέλαβες τὴν κλῆσιν
Διασωζούσης, Ἄχραντε.

Νῦν ἀπολύεις... τὸ Τρισάγιον,

τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ Μακάριος ἀνήρ.
Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!
ἢ ἐν Πάτμῳ σπορὰ
Ἰωάννου ἤνθισεν,
ὥς δένδρον ἀειθαλὲς
καὶ ξύλον κάρπιμον
ὕδάτων παρὰ ῥοαῖς
πεφυτευμένον, σεπτὸν Ἀμφιλόχιον,
ὃς ἄλλοτε τῇ σκιᾷ
τῶν συμβουλῶν Ἐκκλησίαν ἐδρόσιζε
καὶ πολλῶν θαυμάτων τρύφῳ
διατρέφει σήμερον
τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας
ἐορτὴν αὐτοῦ εὐφρόσυνον.

Βαβαὶ τῶν σῶν ἐξαισίων, Χριστέ!
δαιτυμόναις ποτὲ
τοῖς ἐν δείπνῳ ἔφασκες·
ὁ πλεῖστα με ἀγαπῶν,
ἀγαπηθήσεται
καὶ τούτῳ τὸν ἑμαυτὸν
παρουσιάσω τοῖς πᾶσι, ὡς εἶδομεν
ἐν βίῳ θεοπρεπεῖ
τοῦ ἰσαγγέλου ὁσίου σου σήμερον,
τοῦ Ἀμφιλοχίου, Λόγε,
οὗ πρεσβείαις δώρησαι
οὐρανῶν βασιλείαν
τοῖς σοῖς δούλοις τὴν παμπόθητον.

Σήμερον ἐγκόλπως λίκνον σου
καὶ λειψάνου σορὸν
ὥσπερ ὄλβον φέρουσα,
ἡ Πάτμος ἡ σὴ πατεῖς
φαιδρῶς σεμνύνεται,
συγχαίρει ὡς ἡ τροφὸς
Δωδεκανήσου πλειάς, ἡ περίφημος
καὶ πᾶσα ἡ τοῦ Χριστοῦ
εὐλογημένη νομὴ ἐπαγάλλεται,
ἐπὶ τῇ σεπτῇ σου μνήμῃ
ἱερῶς δοξάσουσα,
Ἀμφιλόχιε μάκαρ,
τὸν Θεὸν τὸν σε δοξάσαντα.

Πρόσομοια ἕτερα.

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις μελωδικοῖς ῥήμασι
ἐπαινέσωμεν ἱερομύστην;
τῷ ἡγαπημένῳ ἐπόμενον,
καὶ Λατρηνοῦ τὸ ὁμότροπον,
τοῦ Εὐαγγελίου τὸν ἐργάτην,
ταμεῖον τῶν χαρισμάτων Θεοῦ Πνεύματος
καὶ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τὸ καθαρώτατον,
κήρυκα πράξει καὶ λόγῳ
τῆς διττῆς ἀγάπης
πρὸς Θεὸν καὶ τοὺς ἐγγύς,
τὸν πρέσβυν ὑπὲρ ἡμῶν,
τὸν ὅσιον Ἀμφιλόχιον.

Ποίοις πνευματικοῖς στέμμασι
καταστέψωμεν σὲ μυστολέκτα;
τὸν φερωνυμία προσβλέψαντα
εἰς τοῦ Θεοῦ εὐαρέστησιν
καὶ εἰς ἀνακούφισιν πλησίον,
μονῆς τοῦ Θεολόγου τὸν ἡγούμενον,

σεμνείου μοναζουσῶν δὲ τὸν δομήτορα,
πάτρωνα νέον τῆς Πάτμου,
ἣν εὐχαῖς σου φρούρει
ἐξ ὀδνεΐας ἐπιδρομῆς
καὶ πάσης κακώσεως,
δεσπέσιε Ἀμφιλόχιε.

Ποίοις εὐφραντικοῖς ᾄσμασι
ἢ ἐξάκουστος Πάτμος αἰνέσει;
τὸν ἐκ γῆς οἰκείας βλαστήσαντα
καὶ ποτισθέντα τοῖς νάμασι
τῶν πνευματοφόρων μυστηρίων,
ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων ἀντιλήπτορα,
τῶν νήσων Αἰγαίου πρόμαχον καὶ ἔμφρουρον·
ὅθεν φωνεῖ ἀποροῦσα
φθεγγομένη· χαῖρε,
Ἀμφιλόχιε ἱερὲ
τὸ καύχημα τέκνων μου
καὶ γέρας κλεινῶν πατέρων μου.

Δόξα Πατρὶ ...

^τῆχος πλ. α'.

Επέστη ἀδελφοί,
ἐν μέσῳ τοῦ ἔαρος,
ὡς χελιδὼν ἢ τορόφωνος,
ἢ παναίσιος μνήμη
τοῦ θεοφόρου πατρὸς
κομίζουσα δωρεὰς
καὶ πᾶσι προεικάζουσα
τῶν μελλόντων ἀπόλαυσιν.
Οὗτος γὰρ ἀμέμπτῳ βιοτῇ
καὶ τρόποις εὐλαβείας
τὴν ψυχὴν προεκάθηρε
καὶ σὺν τοῦ ἱερέως περιβολῇ
τὴν χάριν ἀνεβάλετο.
Λαμπόμενος δὲ αἰεὶ

τῷ φωτὶ διακρίσεως
πατρότητα πνευματικὴν περιποιήσατο.
Ὅθεν γεγονῶς δωρεῶν Παρακλήτου
σκεῦος τὸ ἔμπλεον
προχέει κρουνηδὸν τὰ χαρίσματα.
Δεῦτε οὖν ἐξ αὐτοῦ ἀρδεύσωμεν
ἕκαστος κατὰ τὴν χρείαν αὐτοῦ
καὶ ἐν ἐνὶ στόματι
ἐπ' Ἐκκλησίαις βοήσωμεν·
πάρεσο μεθ' ἡμῶν,
ἱερὲ Ἀμφιλόχιε,
προεξάρχων τῆς σῆς πανηγύρεως
καὶ ὡς ταμειοῦχος τῆς χάριτος
δώρησαι ἡμῖν δόσεις ἐνθέους
ταῖς πρὸς Θεόν σου ἐντεύξεσιν.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τῆς ἀπειρογάμου νύμφης
εἰκὼν διεγράφη ποτέ.
Ἐκεῖ Μωυσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ
ὑπηρέτης τοῦ θαύματος·
τότε βυθὸν ἐπέξευσεν ἀβρόχως Ἰσραήλ,
νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος·
ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραήλ, ἔμεινεν ἄβατος·
ἡ Ἀμεμπτος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ
ἔμεινεν ἄφθορος.
Ὁ ὢν καὶ προὖν, καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος,
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἵσοδος

Φῶς ἱλαρὸν ...

Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ Ἀναγνώσματα ὁσιακά.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ.

Ἰδιόμελα

Ἦχος α΄

Ἀγαλλιᾷσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ,
ὥς ὁ Δαυὶδ παραγγέλλει,
καὶ τὴν ἀρμόζουσαν τιμὴν
τῷ θεοφόρῳ πατρὶ ἀπόδοτε,
ὅτι αἴνεσις πρέπει τοῖς εὐθέσι
καὶ μετ' ἐγκωμίων κοσμεῖται
ἡ τῶν δικαίων μνήμη.
Οὗτος γὰρ τοῦ ἡγαπημένου μαθητοῦ
τοῖς λόγοις στοιχιζόμενος
καὶ τοῦ Λατρηνοῦ
τοῖς ἵχνεσι ἐπόμενος
ὁσίως ἐπολιτεύθη.
Ὅθεν φερωνύμως στρέψας
ἀμφοτέρω ψυχῆς τὰ ὄμματα
εἰς Θεόν τε καὶ πλησίον
τῆς διττῆς ἀγάπης ἐδείχθη
ὁ διαπρύσιος κῆρυξ
καὶ πρακτικὸς διδάσκαλος
τῆς καινῆς ἐντολῆς τοῦ Σωτῆρος.
Οὗ τῷ θρόνῳ πελάζων
ὁ ἱερὸς Ἀμφιλόχιος
ἀεὶ πρεσβεύει ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τῆς εὐσεβείας τὸν δόλιχον,
ὃν ἀπροσκόπτως ἐβάδισας
τῇ ῥάβδῳ ὑπομονῆς,
ὥς βακτηρίαν χρησάμενος,
τίς διηγῆσεται, ὅσιε;

Καὶ διαποιμάνσεως τὸν βίον,
ὃν φιλαδέλφως ἐτέλεσας,
τίς ἐξεΐπει ἀξιάγαστε;
Σὺ γὰρ τῇ κορωνίδι κοσμηθεὶς
τῆς ἐνθέου ἀγάπης
ὥς ἀστήρ διαυγέστατος
τῶν χαρίτων ἐξέλαμψας
φωτίσας τῶν πιστῶν τὰ συστήματα.
Καὶ νῦν μαρμαρυγαῖς θαυμάτων
φαιδρύνεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν
τῶν εὐλαβῶς τιμώντων
τὸν ἱερόν σου μνημόσυνον.

Ἦχος γ'.

ὦ γεωργὸς ἀμφιδέξιος
τὴν ἐμπιστευθεῖσαν σοι ἄρουραν
ἐμπόνως, μάκαρ, ἐκαλλιέργησας.
Τῷ ἀρότρῳ τῶν λόγων σου
καὶ τῇ σκαπάνῃ τῶν τρόπων σου
εἰς σπορὰν ἀφειδῇ
Εὐαγγελικῶν λογίων
αὐτὴν ἡτοίμασας.
Τῇ προχοῇ δὲ ἰδρώτων σου
καὶ ποταμοῖς τῶν δακρύων σου
καταλλήλως τὰ σπαρθέντα ἥρδευσας
ἐν αὐχμῳδῇ καιρῷ ἀδείας, μακάριε.
Καὶ νῦν, τίμιε λευῖτα
καὶ ἐργάτα φιλότιμε,
τὰ δράγματα συνάξας
εἰς ἀποθήκην ἀσύλητον
τῷ Κυρίῳ προσφέρεις
πολλαπλασίως τὰ τάλαντα
καὶ τό, εὖ δοῦλε, ἀκούεις
εἰς αἰῶνας, Ἀμφιλόχιε.

Ἦχος δ'.

Δεῦτε χορεῖται τῶν πιστῶν
φωτισθῶμεν ἐνθέως
ταῖς φαεσφόροις ῥήσεσι
Ἀμφιλοχίου τοῦ μάκαρος.
Εἰς φάρον τηλαυγῇ
ἐν τῇ Πάτμῳ κατέστησε Θεὸς
δαδοχοῦντα τῶν ὀρθοδόξων δῆμους
καὶ δι' ἀγάπης καλοῦντα
τοὺς ἐκ νομῆς μακρυθέντας.
Καὶ νῦν τῆς ἄνω βασιλείας
τὴν αἴγλην φρυκτωρεῖ
διὰ θουμάτων φαεινῶν
καὶ ἱκετεύει τῷ Χριστῷ
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα.

Ἦχος βαρὺς.

Εν τῇ βάτῳ Κύριος
διὰ Μωϋσέως ἐπηγγείλατο
τοῖς Ἰσραηλίταις γαῖαν
γάλα καὶ μέλι ῥέουσας.
Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ποδοῦντες
τὴν ἐκ παθῶν ἔξοδον
ἐν σοι ἠϋράμεν τοιαύτην,
ἱερὲ Ἀμφιλόχιε.
Τὰ μὲν λόγια σου
τὰ γλυκύτερα μέλιτος
τὰς καρδίας ἡμῶν ἠδυναν
καὶ τὰ ἔργα σου
ὡς θρεπτικότερα γάλακτος
εἰς ἔργον τελειώσεως
ὑμᾶς ἠϋξήσαν.
Μή, οὖν, ἐλλίπης
καὶ νῦν ταῖς θεοπειθέσι ἐντεύξεσι
ἡμᾶς ἐκτρέφειν,

φιλότεκνε Πάτερ,
ἐν τούτῳ τῷ σιτοδεΐας καιρῷ
ἀλλὰ πάντοτε στῆθι μεθ' ἡμῶν
ὡς τροφεύς, πατρων,
βοηθὸς καὶ συνέριθός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Υπὸ τὴν σὴν Δέσποινα σκέπην,
πάντες οἱ γηγενεῖς
προσφεύγοντες βοῶμέν σοι·
Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν,
ῥῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων,
καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις τῶν μοναζόντων λαμπάς,
τῶν ἱερέων τὸ περιδοξὸν καύχημα
τῆς Πάτμου ὁ θεῖος γόνος
Ἑγαπημένου Μητρὸς
τοῦ σεμνείου κτίτωρ ὁ ἀοίδιμος,
μονῆς Θεολόγου δὲ
ποδηγέτης ὁ ἄριστος
τοῦ Χριστοδούλου
Λατρενοῦ ὁ ἀπόγονος
καὶ διδάσκαλος
ἀκραιφνῆς τῆς ἀσκήσεως.
Μέδων ὁ ἐμπειρότατος
ψυχῶν, Ἀμφιλόχιε,

ὁ πλουτιστῆς τῶν πενήτων,
τῶν ὀρφανῶν παραμύδιον,
δαυμάτων ταμεῖον
καὶ ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων
τὸ νέον κλείσμα.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ
Ὅσιοι σου ἀγαλλιάσονται

Πάτμος ἀγαλλομένη σκιρτᾷ,
ὅτι ζειδῶρω Θεολόγου κηρύγματι
δεχθεῖσα ἐγκόλπως σπόρον
καθάπερ γῆ ἀγαθὴ
τῆς θεογνωσίας δένδρον ἤκμασε,
ὃ δάκρυσιν ἠρδευσεν
καὶ ἰδρῶσιν ἐλίπανε
τῶν μονοτρόπων
ὀσιώτατος σύλλογος
προεξάρχοντος
Χριστοδούλου τοῦ κτίτορος.
Ὅθεν καρπὸν ἠδύγευστον
ἀπέδωκε σήμερον
τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ
τὸν ἱερὸν Ἀμφιλόχιον,
ἐξ οὗ ταῖς πρεσβεΐαις
νῦν καρπούμεθα τὰ κρείττω
ἐν βίῳ ἅπαντι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Χεῖραν τὴν εὐλογοῦσαν συχνῶς
ὥσπερ λευίτης τὰ τεκνία σου ἔκτεινον
ἐκ πόλου, ἐν ᾧ ἐδρεύει
σὴ μακαρία ψυχὴ
εὐλογῶν τοὺς πόθῳ, ἱερῶτατε,
τελοῦντας τὴν μνήμην σου
ἐν ὥδαῖς τε καὶ ἄσμασι
καὶ ἐπομένους
ταῖς σεπταῖς παραινέσεσι

μεθ' ὧν παῖδας σου
φιλοτέκνως ἐδίδασκες.
Πάτμον δὲ τὴν περίφημον
γενέθλιον γαῖαν σου,
στίβον ὁμοῦ τῶν ἀγώνων
καὶ παρθενῶνα, ὃν ἔδειμας
ἀόκνοις σου πόνοις
σὺν ταῖς τούτου μοναζούσαις,
ὥς πατρων φύλαττε.

Δόξα Πατρί ...

Ἦχος β'.

Ὅσιε πάτερ,
τὴν ἀσκητικὴν τρίβον ὁδεύσας ἀκλινῶς
πάντα τὰ παρόντα ἔρριπτες,
ὥς τῶν ἐλπιζομένων τὴν ἡδύτητα γευσάμενος
καὶ τῇ ράβδῳ τοῦ Σταυροῦ στηριζόμενος
ἄλλος Μωϋσῆς ἀνεφάνης
τῷ ποδηγουμένῳ λαῷ
πρὸς τῶν μακαρίων γαῖαν
τὴν θεόθεν ἐπηγγελημένην.
Μάλιστα δὲ ὑπὲρ ἐκεῖνον, μάκαρ,
γλαφυρῶς διήγου τοῖς τέκνοις σου
τοῦ νοητοῦ Παραδείσου τὰ κάλλη,
ὧν νῦν ἀξίως μετέχων
μὴ παρασιωπήσης βοᾶν,
θεοφάντορ Ἀμφιλόχιε,
ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σε ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Νῦν ἀπολύεις ...

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν Πατρίων τὸ κλέος,
Ἐκκλησίας ἀγλαΐσμα,
καὶ τῶν μονοτρόπων ἀλείπτην,
τὸν σεπτὸν Ἀμφιλόχιον
τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί,
τὸν κήρυκα ἀγάπης τῆς διττῆς
πρὸς Θεόν τε καὶ πλησίον,
ὡς μιμητὴν
τοῦ Θεολόγου κράζοντες·
χαίροις ὁ φερωνύμως οὐρανῷ
στρέψας ψυχῆς τὰ ὄμματα.
Χαίροις ὁ ἐπιβλέπων καὶ ἡμᾶς
θεαίαις πρεσβεΐαις σου.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου
σοι, Παρθένε, τὸ χαῖρε
σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο,
ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης,
ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ,
ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυῖδ.
Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν,
βαστάσασα τὸν Κτίστην σου.
Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί,
δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ,
δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς,
διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα
Ύμνος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀνέτειλε φαιδρῶς, Ἀμφιλόχιε μάκαρ,
ὥς ἄστρον φαεινὸν τὴν ὑφήλιον πᾶσαν
φωτίζουσα τοῖς θαύμασι καὶ πανφώτοις σου ῥήσεσι
θεία μνήμη σου· ὅθεν βολαῖς φεραυγέσιν
ἀπωσάμενοι ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ζόφον
τιμῶμεν σε, ὅσιε.

Δόξα Πατρὶ ...

Ἰάσεις θαυμαστῶς δωρεᾷ Παρακλήτου
πηγάξει ἀφειδῶς τῶν λειψάνων σου θήκη
ὥς βρύσις ἀκεσώδυνος ἀδαπάνως τοῖς πάσχουσι,
Ἀμφιλόχιε· ὅθεν τὴν Πάτμον κυκλοῦντες
προσεγγίζομεν τῇ σεβασμῖα σου μάνδρα
λαβεῖν τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν ...

Ὡς ὄρθρος φαεινὸς φέρει δίσκον ἡλίου
ἐν μέσῳ οὐρανοῦ ἐν εἰκόνι ὀρῶμεν
βαστάζουσα σε, Δέσποινα, σαῖς ἀγκάλαις τὸν Κύριον,
ὃν ἰκέτευε ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις,
Διασώζουσα, σοὺς ὑμνητὰς διασῶσαι
ἐκ ῥύμης αἰρέσεων.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Πατμίων ἡ νῆσος ὡς μήτηρ εὐτεκνος
Δωδεκανήσου χορείαν μετὰ σπουδῆς συγκαλεῖ
διὰ σάλπιγγος φωνῆς· δεῦτε κυκλώσατε
πᾶσαν τὴν γῆν μου, ἀδελφαί,
λιγυρῶς τὴν ἑορτὴν τιμῆσαι Ἀμφιλοχίου,
ἐκ λαγόνων ἰδίου τέκνου
ἀλλὰ προστάτου καὶ ἐφόρου κοινοῦ.

Δόξα Πατρὶ ...

Τῇ συντόνῳ ἀσκήσει ἐγένου, ὅσιε,
τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων ἐρμηνευτῆς πρακτικὸς
καὶ διδάσκαλος ὀρθός, ὅθεν συνέγραφες
πλήθος σοφῶν ἐπιστολῶν
συμβουλεύων τὰ μακρὰν καὶ ἔγγιστα σοι τεκνία,
μεθ' ὧν τότε τὸν νεανίαν
καὶ εἶτα πρῶτον ὀρθοδόξου νομῆς.

Καὶ νῦν ...

Τὴν σεπτὴν σου εἰκόνα ἔχει παλλάδιον
καὶ ἀριζήλωτον πλοῦτον νῆσος Πατμίων, Ἀγνή,
θαυμασίῳ σου πολλῶν δὲ στηλογράφημα,
ὅθεν προστρέχει ἐν δεινοῖς
μητρικὴν σου ἀρωγὴν ζητοῦσα καὶ σοι βοῶσα·
φερωνύμῳς τοὺς σοὺς ἰκέτας φύλαξον σώους,
Διασώζουσα, νῦν.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν ἀφιέρωσιν ἐκ τῆς νεότητος
ποθήσας, ὅσιε, ἥρας ἐπ' ὤμων σου
τὸν ἐλαφρὺν Χριστοῦ ζυγὸν
Κυρίῳ ἀκολουθήσας·
ὅθεν τὴν πραότητα
καὶ ταπείνωσιν ἔμαδες,

πάτερ Ἀμφιλόχιε,
τοῦ Χριστοῦ, ὥσπερ γέγραπται
καὶ πνεῦμα σου ἀνάπαυσιν ἡῦρε
οὕτως, θεόφρον, εἰς αἰῶνας.

Δόξα Πατρί ...

Ἦχος ὁ αὐτός. Θείας πίστεως.

Ὁλβον ἄσυλον κληροδοτήσας
μάνδρα, ὅσιν, τῇ σεβασμῷ
τῆς μητρὸς ἡγαπημένου σὸν λείψανον,
ἥνπερ φυλάττεις ἐν γῇ μετὰ σώματος
ἐν οὐρανοῖς δὲ ὡς πρέσβυς ἀνύστακτος.
Ὅθεν πάντοτε εὐχαῖς σου αὐτὴν ἐξάρπασον
ἐκ θλίψεων δεινῶν καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν ...

Ὅμοιον

Στήλην ἔμψυχον δηλοῦσαν πᾶσι
τὰ τεράστια σῶν θαυμασίων
καθ' ἐκάστην τελεσθέντων πρεσβείαις σου
τὴν σὴν ἁγίαν εἰκόνα κατέστησας
Διασωζούσης ἐν Πάτμῳ, Πανάχραντε.
Ὅθεν σπεύδοντας πιστῶς τῷ σεπτῷ τεμένει σου
διάσωσον, Ἀγνή, κατὰ τὴν κλῆσιν σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Τὸ ἀ' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην
καὶ οἱ Ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Τὸ Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον

ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. [στ' 17-23]

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ ...
(Ζήτει τῇ Παρακευῇ τῆς β' ἐβδομάδος Λουκᾶ)

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα Πατρὶ ...

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν ...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Σήμερον ὁ ἱερὸς Ἀμφιλόχιος
διὰ βίου τὰ ἄνω ποδῶν
καὶ τὰ κάτω ἐναρέτως οἰκῶν
διὰ τῆς κατὰ φύσιν θανῆς
εἰς δύο μερίζεται.
Τὸ μὲν πνεῦμα εἰς τὰ οὐράνια
μετ' ἀγγέλων εὐφραίνεται,
τὸ δὲ σῶμα εἰς τὰ ἐπίγεια
τοῖς θαυμασίοις τοὺς πιστοὺς βραβεύει.
Οὕτως ὁ φερώνυμος
ἀμφοτέρως ἐποπτεύει
τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ
καὶ πατρικῶς εὐλογεῖ
τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας
τὴν ἀξιύμνητον αὐτοῦ πανήγυριν
αἰτούμενος αἰεὶ
δωρηθῆναι ἡμῖν
τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ ἱερεὺς· Ὡσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου ...

Εἵτα οἱ κανόνες

Κανὼν τοῦ ἁγίου πασχάλιος φέρων τήνδε ἀκροστοιχίδα·
«Ἀμφιλόχιε λοχῶν ὑπὲρ πιστῶν σῶζε με. Ἰω. »

Ῥδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀμφιλόχιον τιμῆσαι ἡδυμόλποις ῥδαῖς
πνεύματος λαμπηδόνα πέμψον μοι, εὖσπλαχνε Θεέ,
ἀπαυγάζουσαν ἐμὴν ζοφώδη ψυχὴν
τὴν πόθῳ ὑμνήσεως κελαδοῦσαν τὸν ὅσιον.

Μεγαλύνειν σε ἀξίως οὐχ ἰσχύω σαφῶς,
ὅτι σὺ πέλεις μέγας ἐν στερεώματι ἀστήρ,
Ἀμφιλόχιε σεπτέ, διόπερ φωνῶ·
τὴν γλῶσσαν μου τράνωσον, ὅπως μέλψω σε, ὅσιε.

Φαεσφόρον νῆσος Πάτμος ἐξανέτειλε νῦν
ἥλιον φῶς Κυρίου τὸν δαδοχοῦντα φαεινῶς
ὀρθοδόξων τὴν νομὴν, ὃν πᾶσα τιμᾷ
ἐν ὕμνοις τῇ σήμερον, Ἀμφιλόχιον ἔκλαμπρον.

Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν κάλλος τῆς μορφῆς σου, Διασώζουσα νῦν
σπεύδω πρὸς τὴν εἰκόνα φέρουσαν τύπον σῆς μορφῆς
ἐκβοῶν γονυπετῶς· λυθέντων, Ἀγνή,
ἐσόπτρων ἐμφάνισον τὴν σὴν ὄψιν τῷ δούλῳ σου.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστοιχίς·
«Ἀμφιλόχιον κυδαίνω ἡμῶν κηδόμενον. Ἰω.»

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀνοίγων τὴν χεῖρα σου πληροῖς τὰ σύμπαντα χάριτος,
ὡς ψάλλει, Φιλάνθρωπε, ὁ θηγόρος Δαυῖδ·
διὸ ἔκτεινον σὴν χεῖρα εὐλογῆσαι
κἀμὲ τὸν βουλόμενον μέλψαι σὸν ὅσιον.

Μερόπων οἱ σύλλογοι σὺν ἁσωμάτων στρατεύμασι
τὴν Πάτμον κυκλώσωμεν, ὅπως αἰσίαῖς φωναῖς
ἐπαινέσωμεν τὸν ὅσιον Κυρίου
βροτοὶ μὲν συνέριθον, νόες ἰσάγγελον.

Φιλεῖν ἀγιότητα ἀπὸ παιδός, Πάτερ, ἔμαθες
πιστῶ παραδείγματι καὶ φιλοθέοις φθογγαῖς
γεννητόρων σου, ὧν τρόπους ἐμιμήθης
ὡς παῖς, φιλόξενος, σύνους καὶ φίλεργος.

Θεοτοκίον

Ἰκνούμενος, Ἀχραντε, εἰς Ναζαρέτ νοῦς οὐράνιος
χαρᾶς εὐαγγέλια σοι προσκομίζει βοῶν·
βάτος ἄφλεκτος καὶ πόντος ἐρυθραῖος
σὴν ἄφθορον κύησιν τύποις ἐμήνυσε.

Ῥδὴ γ'. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Λίκνον Πάτμος φέρουσα ἐν γῇ,
ὡς καλλίγονος μήτηρ νῦν ἐπαγάλλεται,
ὡς θρεψαμένη τροφὸς
ἐξόχως ἐν πνεύματι σκιρτᾷ
μονὴ δὲ περίπυστος.

Ὁρμος, Πάτερ, ἦσθα γαληνὸς
τοῖς ἐν βίου τῷ κλύδωνι θαλαττεύουσι,
οὓς νουθεσίαις σοφαῖς,
ὡς ἔμπειρος μέδων εἰς ἀκτὴν
Χριστοῦ ἐπεραίωνας.

Χαίρων, μάκαρ, ἔδραμες ποτὲ
εἰς μονὴν Θεολόγου δορκὰς ὡς θέουσα
ἐκ μυστηρίων πηγῆς
δροσίζων τοῖς νάμασι Χριστοῦ
ψυχὴν σου τὴν ἔμφρονα.

Θεοτοκίον.

Ἦδιον ἐστὶν ἀγγελικόν,
Διασώζουσα Κόρη,
τὸ μακαρίζειν σε
ὡς Γαβριὴλ θαυμαστῶς
ἐμήνυσε πάλαι μοναστῇ
διδάσκων τὰ κρείττονα.

Δεύτερος. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Λυχνία φωτίζουσα Πατμίους,
ὡς ἔκλαμπρος νήσου φρυκτωρὸς
γένονεν τὸ περίοπτον
τοῦ Θεολόγου σέμνωμα,
ἐν ᾧ αὐγαῖς ἀσκήσεως
τὸν νοῦν σου, Πάτερ, ἐλάμπρυνας.

Ὅσίων τὴν κέλευθον ὁδεύσας
καὶ κλίμακα θείαν ἀναβὰς
ἔφθασας, Ἀμφιλόχιε,
εἰς τῆς Ἐδὲμ θυρώματα
ἀκούων· μάκαρ, εἴσελθε
εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Χειμάρροις δακρύων κατασβέσας
τὴν ἔμπυρον φύσιν τῶν παιδῶν,
ὅσιε Ἀμφιλόχιε,
γῆν ἀγαθὴν ἐπότισας,
ἐξ ἧς τῆς κατανύξεως
ὁ στάχυς ἔνδον σου ἔδηλε.

Θεοτοκίον.

Ἦδοῦσα σε Κόρη ἐπεζήτει,
ὧν ἔφης, πειστήρια σαφῇ,
ὅθεν αὐτῆς ὁμόγνιον
ἐπιδεικνύων ἔφασκες·
ὅπου Θεὸς γὰρ βούλεται
νικᾶται τάξις τῆς φύσεως.

Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Θεολόγου μαθητοῦ σὺ ἀνεφάνης μιμητῆς
ἀγαπήσας τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον σου σφοδρῶς,
διττὴν ἀγάπην δεικνύων πράξει καὶ λόγῳ.

Τρίβοις Λατρενοῦ δὲ ἐπόμενος
ἤγειρας μονήν, Ἀμφιλόχιε,
μοναδικὸν πολίτευμα προκρίνων
τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως.
Διὸ σὺν τούτοις πνεῦμα σου, μάκαρ,
τέρπεται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα Πατρί ...

Κατεπλάγη ἀληθῶς, ὅτε ἠπεῖλει σθυναρῶς
ἐξορίσαι σε μακρὰν κατακτητῶν διοικητῆς
τὴν τολμηράν σου ἀπόκρισιν εἰσακούσας,
ὅθεν εὐκρινῶς ὡμολόγησεν·
ἄλλοτε ποτὲ οὐ συνήντησα
ἐκ κληρικοῦ τοσαύτην παρρησίαν
ἱν' ἀπολάβῃ ἀπάντησιν,
τὴν μακαρίαν τοῦ Βασιλείου
πρὸς τὸν Μόδεστον ῥῆσιν.

Καὶ νῦν ...

Διασώξεις τοὺς πιστοὺς, ὅπως ἢ κλῆσις ἢ σεπτὴ
τῆς εἰκόνης σου, Ἀγνή, Διασφζούσης φανεροῖ.
Ὅθεν προσέδραμον πίστει τῷ ἀντιτύπῳ
Θείας σου μορφῆς, Διασώζουσα,
κράζων καὶ βοῶν· σὺ διάσωσον
τὸν ἐν λιμένι ὄντα τῆς Ἐκκλησίας
ὑπὸ παθῶν βυθιζόμενον,
ἵνα κηρύττω τῆς σῆς εἰκόνης,
Μῆτερ, τὰ μεγαλεῖα.

Ὁδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Εν τῷ βαπτίσματι Χριστοῦ
τῆς ἀθανάτου βιοτῆς
ἔλαβες τὴν κλῆσιν δηλοῦσαν
τὴν ζωὴν, ἧς ἔμελλες
γενέσθαι, μάκαρ, μέτοχος,
ὁ ἐκ βρέφους, ὡς σύναιμος ἔφη,
πρὸ τῆς Λαμπρᾶς ἑορτῆς
νηστεύων, ὅσιε.

Λιπάνας λόγοις σὴν ψυχὴν
Ἀμφιλοχίου τοῦ σοφοῦ
καὶ τοῦ γεραροῦ Νικοδήμου
νηπιόθεν ἔλαβες
αὐτοὺς ὡς βίου πρότυπα,
ὅθεν εὐχαῖς καλῶν σου γονέων
τὴν τεθλιμμένην ὁδὸν
χαίρων ἐβάδισας.

Οικείων ἔχων τὰς εὐχὰς
εἰς Θεολόγου τὴν μονήν,
ἐνθα τῷ Χριστῷ ᾠκειώθης,
ὑπείσηλθες, ὅσιε,
καὶ μελανδύτης γέγονας
κλήτευμα τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου
Ἀμφιλοχίου λαβών,
Πάτερ ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Χρησμὸς προφήτου ἐπὶ σέ
τοῦ δεηγόρου Ἀββακούμ,
μῆτερ τοῦ Θεοῦ, ἐπληρώθη
ὅρος πῖον ἑστηκας
ἐξ οὗ ἐτμήθη, Ἄχραντε,
ἄνευ χειρὸς ὡς λίθος ὁ Λόγος,
ὃ νῦν πρεσβεύεις αἰεί,
ὦ Διασώζουσα.

Δεύτερος. Ὁ καθηήμενος ἐν δόξῃ.

Οβρυζότερος ἐξῆλθες τῆς καμίνου ἀσκήσεως
ἐγκρατείας ζέσει τήξας τῶν παθῶν τὸ ἀκάθαρτον
καὶ μετετέδης εἰς πόλιν, ἧς δεμέλιοι
κοσμηθήσονται λίθοις τιμίοις, Ἀμφιλόχιε.

Νυμφοκόμος μοναζόντων ἀνεφάνης, μακάριε,
πρὸς ψυχῶν Νυμφίον πάλαι ἀγαγὼν τὰ τεκνία σου,
ἅπερ ἐκόσμησας πέπλῳ παραινέσεων,
ὃ ἐξύφανας λόγων ἐρίῳ χρησάμενος.

Καρποδότης ἀνεδείχθης, ὥσπερ πάλαι ὁ πάγκαλος,
ὅτε τῶν πενήτων δῆμους σῇ φροντίδι ἐσίτισας
ἀλλ' ἡρτυμένῳ σοῖς λόγοις ἄρτῳ ἔθρεψας
ὑπὲρ σύνθρονον, πάτερ, διττῶς τοὺς λιμώττοντας.

Θεοτοκίον.

Υπεράγαταί σου, Κόρη, παρθενίαν θεώμενος
Γαβριήλ ὁ πρέσβυς, ὅρος σὲ νοῶν ἀλατόμητον,
ὃ Ἀββακούμ ὁ προφήτης προηγόρευσε
ἀνακράζων σοι· χαῖρε τῶν τύπων ἐκπλήρωσις.

ᾠδὴ ε΄. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Θραῖα σκηνώματα εἶδες
διελθὼν πάλαι τοῦ Ἄδω ἰσάγγελον πολιτείαν
καὶ ἐπισκεψάμενος ἁγίους τόπους, ὅσιε,
ὄνησιν θείαν ἐκόμισας.

Νυττόμενος ἔρωτι θείῳ
εὐχερῶς σχῆμα ἀγγέλων, πανόλβιε, ἡμφιάσω
καὶ αὐτὸ ἐποίκιλας τῶν σῶν δακρύων ῥεύμασι
ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἀγώνων σου.

Υπείκων βουλῇ τῶν πατέρων
ἱερωσύνης τὴν χάριν ἐδέξω χερσὶν ἁγίοις
ἀλλὰ πρῶτον ἔφυγας εἰς τόπους, ὅπου ἔστησαν
πόδες Χριστοῦ δέει κρατούμενος.

Θεοτοκίον.

Πελάζων ὁ γέρων τῆς Πάτμου
Διασωζούσης τῷ οἴκῳ ἐβόα τῇ Θεοτόκῳ,
ὡς λευίτης ὅσιος· ἔχουσα οἰκειότητα
τὸν σὸν Υἱὸν καθικέτευε.

Δεύτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Δουλείας τὸ ἔρεβος καὶ κακοδόξων ζόφωσις
νήσους κατεκάλυπτε ὁμαίμους,
ὅμως καθάπερ ἀστήρ ἐκ Πάτμου λαμπρὸς
ἐφαίδρυνας νήσους τηλαυγῶς,
μάκαρ Ἀμφιλόχιε, φαεσφόρῳ κηρύγματι.

Ἀλάστορος βέλεμνα τὰ κατὰ σου στρεφόμενα
ἔδραυσας χρησάμενος ἀσπίδι,
ὅσιε Πάτερ, ὑπομονῆς καρτερᾶς,
ἧς ἔχομεν χρεῖαν οἱ πιστοί,
ὅπως, Ἀμφιλόχιε, σοῖς τεκνίοις ἐδίδασκες.

Ἰστίον ἐτάνυσας ὡς ναυσιπόρος ἔμπειρος
πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης
ὅθεν ἐκ σάλου πολυειδῶν πειρασμῶν
ἐσώθης εἰς ἄκλυστον μυχόν,
Πάτερ, θεία χάριτι προσορμίσας τὴν λέμβον σου.

Θεοτοκίον.

Πεφέλη ὁλόφωτος καὶ πύλη ἀδιόδευτος,
ἔνδρσος δὲ πόκος καὶ ἡ κλῖμαξ,
ῥάβδος καὶ βίβλος, ἀνδρακοφόρος λαβὶς
σὴν ἄνανδρον κύησιν σαφῶς
πάλαι προεικόνιζον· σοί ἀρχάγγελος ἔφασκε.

Ῥδὴ σί'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Εἰκότως λαὸς λέγει· δεῖξον ἐμοὶ
τὸν σὸν φίλον, ἵνα εἶπω ποιόν σου,
διόπερ συνδεδεμένον στενῶς σε γινώσκοντες
Νεκταρίῳ θαυμαστῷ ἐννοοῦμεν σον ἦθος.

Ῥιζόθεν παθῶν τὰς ἀκάνθας τεμὼν
τῆς ἀσκήσεως ἀξίνη κατέστης
καρπὸν ἢ ἐκατοστεύουσα γῇ, ἐξ ἧς ἔφαγον,
οἱ λιμῶ πνευματικῶ κακοχούμενοι, πάτερ.

Προστάτης πτωχῶν, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν
πάλαι πέφνηας Θεῶ σου δανείζων,
ὥς λέγει ἐν ψαλτηρίῳ Δαυῖδ, ὅθεν ἔλαβες
τὸ μισθὸν ἐν οὐρανοῖς πολλαπλάσιον, μάκαρ.

Θεοτοκίον.

Ἰοῦσα εἰς κόμην ποτὲ Ὀρεινῆς
Ἐλισάβετ συγγενῇ σου ἡσπάσθης
καὶ βρέφος ἡγαλλιᾶτο τερπνῶς· ἀγαλλίασιν
δὸς κάμοι τῆς σῆς μορφῆς ἀσπαζομένῳ τὸν τύπον.

Δεύτερος. Τὴν θεῖαν ταύτην.

ᾠλένας πάλαι διήνοιγες
δεχόμενος τοὺς πάντας εἰς κόλπους σου,
ὥσπερ φιλότεκνος,
οὕτω τοὺς σὲ μεγαλύνοντας
τῶν σῶν εὐχῶν ἀγκάλη
εὐστόργως θέρμανον.

Ἥλίου δίκην ἐξέλαμψας
φωτίσας ἱλαρῶς Δωδεκάνησον
τότε ὑπόδουλον,
νῦν ἐλευθέραν, περίβλεπτε,
ὁμολογοῦσαν σθένος
πολλῶν ἀγώνων σου.

Μαρμαίρων φέγγει τῶν τρόπων σου
πλησίον σου πιστοὺς κατεφώτισας,
ὦ Ἀμφιλόχιε,
ὅθεν βολαῖς τῶν θαυμάτων σου
καὶ τοὺς μακρὰν ὥς φάρος
φωσφόρως λάμπρυνον.

Θεοτοκίον.

Ὡδίνων δίχα τὸν τόκον σου
ἐγέννησας, Ἀγνή, ὡς ἐφθέγγετο
ἀπεσταλμένος σοι,
ὅθεν ἐν θλίψει με δύσαντα
πρὸς εὐφροσύνης βίον
λιταῖς ἀνάγαγε.

Κοντάκιον

Ἦχος α΄. Ὁ μήτραν παρθενικὴν.

Τῆς Πάτμου τὸ εὐδαλὲς καὶ ὑψίκομον βλάστημα,
λευϊτὴν τὸν ἱερόν, ἀρετῆς τὸ κειμήλιον,
τροφέα πτωχῶν, λύχνον μοναστῶν, ποιμένα ψυχῶν
καὶ μονῆς Μητρὸς Ἠγαπημένου τὸν κτίτορα
μεγαλύνομεν μολπαῖς πόθῳ χρώμενοι
σεπτὸν Ἀμφιλόχιον.

Ὁ Οἶκος

Τῇ Γαλιλαίᾳ τῶν Ἐθνῶν.

Τὸν παιδιόθεν ἐκ Θεοῦ δεξάμενον τὴν κλῆσιν
πῶς εὐφραντικῶς μέλψω
ὁ πάθεισι πολεμούμενος ἐκ νεότητος πολλοῖς;
Ὅμως θεραπεύουσα τῶν ψυχῶν τὰ ἀσθενῆ
χάριν ἐπικαλοῦμαι ἀρχόμενος ἐξυμνῆσαι
γέροντα Πάτμου τὸν προσφυῶς οὕτως κληθέντα,
Θεολόγῳ ἐπόμενον καὶ τῷ Χριστοδούλῳ.
Μετὰ Χριστὸν ἡ χιλιάς φέρει τὸν ἡγαπημένον μαθητὴν,
εἶτα, δευτέρα ὅσιον Λατρινόν,
αὐγὴ δὲ τῆς τριτευούσης
φαίνει ἡμῖν τὸν σεπτὸν Ἀμφιλόχιον.

Τῇ ιστ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀμφιλοχίου
τοῦ Πατμίου, τοῦπίκλην Μακρῇ.

Στίχοι

*Ὡς κληῖσις ἡ σή, Ἀμφιλόχιε φαίνει
τὰ ἄνω ὁρᾷς καὶ κάτω ἐποπτεύεις.*

Δεκάτη ἀμφὶ τῇ ἕκτῃ Ἀμφιλόχιος Μακρῆς ἔβυν παράδεισον εὐρύν.

✠ ὁ αὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἀμφιλόχιος τοῦπίκλην Μακρῆς, τὴν ἐξάκουστον καὶ ἀποστολικὴν Πάτμον ἔσχεν τῶν ἐνθάδε ρεόντων ἐπίγειον πατρίδα ἀναμφιβόλως δὲ τῶν ἐπέκεινα, τὴν ἐπηγγελμένην καὶ ποθεινὴν, ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἣν κατὰ τὸν Παῦλον ἐπιζητοῦμεν. Ἐγεννήθη οὖν ὁ μακάριος ἀνὴρ τῇ ιγ' Φεβρουαρίου μηνὸς σωτηρίου ἔτους 'αωπθ (1889) ἐκ γονέων εὐλαβῶν Ἐμμανουήλ, ἔλκοντος τὴν καταγωγὴν ἐκ νήσου Λειψῶ καὶ Εἰρήνης τὸ γένος καλουμένης Γαλάνη. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων προετύπου οἷος ἔμελλε γενέσθαι. Ἡ ὁμαίμων αὐτοῦ Καλλιόπη - εἴτα δὲ Μάρθα μοναχὴ - ὠμολόγει, ὅτι οὐδέποτε ὡς βρέφος ἐγεύθη μικρόν τι κατὰ τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν εὐλαβούμενος κατὰ θεϊαν εὐδοκίαν τὸ αἰδέσιμον τῆς ἡμέρας. Ἐν δὲ τῷ ἁγίῳ βαπτίσματι λαμβάνει τὴν κλησιν Ἀθανάσιος ὑπομιμνήσκων τοιοῦτοτρόπως οἷας ζωῆς - τῆς ἀθανάτου φημι - γέγονεν μέτοχος, ἀναλαβόντος τὰ τῆς ἀναδοχῆς τοῦ γεραροῦ μητροπολίτου πρώην Πηλουσίου, Ἀμφιλοχίου τοῦ Κάππου, ἀνδρὸς σοφοῦ καὶ ἔμφρονος. Ἐπτὰ καὶ δέκα ἐτῶν γενόμενος ἀφενὸς μὲν ὀλοκληρώσας τὴν πρώτην τάξιν τοῦ ἐν Πάτμῳ Ἱεροδιδασκαλείου ἀφετέρου δὲ σφοδρῶς ποθῶν τὸν ἀσκήσεως καὶ ἀφιερώσεως βίον, προσέρχεται ἀγαλλομένῳ ποδὶ τῇ ἐν τῇ οἰκείᾳ νήσῳ Πάτμῳ περιβλέπτῳ τοῦ Θεολόγου μονῆ, ὅπου ἀναβαλόμενος τὴν μέλαινα τοῦ μοναχοῦ περιβολὴν μετονομάζεται Ἀμφιλόχιος. Καμφθεὶς κατὰ πρῶτον τῇ παρακλήσει τῶν πατέρων λαβεῖν τὴν μεγίστην τῆς ἱερωσύνης χάριν, εἴτα δὲ πορευομένου πρὸς τὸν ὀρισμένον τῆς χειροτονίας τόπον λάθρα ἀποδιδράσκει τῷ δέει κρατούμενος, πρὸς τοὺς παμποθήτους ἁγίους τόπους πορεύεται, ὅπου ἔστησαν πόδες Κυρίου. Ἐκεῖθεν ὠφεληθεὶς τὰ μάλα τῇ προσκυνήσει τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων ἀνακάμπτει πρὸς τὴν μετανοίας μονὴν ἔνθεν ἀποπέμπεται πρὸς παιδαγωγίαν εἰς τὸ ἱερὸν κάθισμα τοῦ Ἀπολλῶ καλούμενον, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἐνεδύθη τὸ μέγα καὶ ἀγγελικὸν τῶν μοναστῶν σχῆμα ὑπὸ τοῦ σεβασμίου καὶ περιφήμου ἀσκητοῦ, Μακαρίου τοῦ Σαμίου. Μεταβὰς δὲ λόγῳ ἀσθενείας εἰς τὰς κλεινὰς ἄλλοτε Ἀθήνας

συνδέεται πνευματικῶς μετὰ πολλῶν πνευματοφόρων ἀνδρῶν, ἰδίᾳ δὲ λίαν φιλικῶς μετὰ τοῦ μητροπολίτου πρώην Πενταπόλεως Νεκταρίου τοῦ Κεφαλᾶ, τοῦ κτίτορος τῆς ἐν Αἰγίνῃ μονῆς Ἀγίας Τριάδος τῶν μοναζουσῶν, τοῦ καὶ πρὸ τῆς ὁσιακῆς αὐτοῦ κοιμήσεως ἐξόχως θαυματοβρύτου καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τιμωμένου παγκοίνως ὡς πάνυ λαοφιλοῦς ἀγίου. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἁπιθ' (1919) λαμβάνει χερσὶν ἱεραῖς τοὺς δύο βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης, τὸ δὲ ἐπόμενον ἔτος καὶ διὰ ἐξαετίαν ἐφημερεύει εἰς μονὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καὶ ὕστερα προΐσταται τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀποκαλύψεως σπηλαίου, ὅπερ καὶ μόχθοις πολλοῖς καλῶπιζει. Ἀναλαμβάνει δὲ τῇ βοηθείᾳ πνευματικῶν τέκνων ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν εἰς τὰς ἐγγὺς νήσους. Ἡγούμενος δὲ ἀναδειχθεὶς τῆς παλαιφάτου μονῆς καθίσταται ὡς λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν. Κατ' αὐτὴν τὴν περίοδον ἰδρύει, ὡς ἄλλο ἐν ἐπὶ τῆς νήσου πνευματικὸν φροντιστήριον, τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Μητρὸς Ἠγαπημένου ἐπικληθεῖσαν, ἔνθα πολλαὶ παρθέναι καὶ εὐλαβεῖς γυναῖκες ἐγένοντο μοναχαὶ καθοδηγούμεναι ταῖς σεπταῖς νουθεσίαις τοῦ ἐμπείρου καὶ θεοφόρου πατρός. Πρὸς τοῦτο τὸ ἔργον πλείστους κόπους καταβάλλει καὶ ἰδρῶτας πολλοὺς χέει πρὸς τὴν ἐν γένει στερέωσιν τοῦ ἱεροῦ σεμνεῖου. Ὡς δὲ ὁ μακάριος γέρων προσευχαῖς συχναῖς, νηστεῖαις μακραῖς, καὶ μελέταις ἱεραῖς καθαγνίζει ἑαυτὸν ἀπώσάμενος πάθη σαρκὸς καὶ πνεύματος καὶ ἀναδείκνυται ἄγγελος ἐν σώματι. Ὡς δὲ πατήρ ποιμαίνων ψυχάς, ἀνοίγει ἀγκάλας πατρικὰς ὡς τῆς παραβολῆς τοῦ ἀσώτου ὁ πατήρ, ὡς δὲ νομεὺς καλὸς τὸ μακρυνθὲν πρόβατον ἀναζητεῖ καὶ ὡς ἄλλος Ἀβραάμ τὴν φιλοξενίαν εἰς πάντας προσφέρει. Φθόνῳ δὲ τοῦ ἀρχεκάκου καὶ συνεργείᾳ τῶν τυραννικῶν δυνάμεων κατοχῆς τῆς Δωδεκανήσου ὑπερόριος γίγνεται καὶ λαμβάνει τὸν πλείστης ὑπομονῆς στέφανον συγκαταλεγείς μετ' ἐκείνων τῶν δεδιωγμένων, οὓς ἐμακάρισεν τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Χριστοῦ. Ἀνακάμψας εἰς Πάτμον διακονεῖ ὡς ἐφημέριος εἰς τὸν πάνσεπτον ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Διασωζούσης, ἔνθα φυλάσσεται ὡς ἱερὸν παλλάδιον τῆς νήσου, ἡ περίπτυστος εἰκὼν τῆς Θεομήτορος. Μετὰ δὲ τὴν ἐνσωμάτωσιν τῆς Δωδεκανήσου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος διευρύνεται ἡ ἱεραποστολικὴ του δρᾶσις, γενόμενος ὁ μακάριος τοῖς πᾶσι τὰ πάντα κατὰ τὸ εἰρημένον. Ἀναλαμβάνει τὴν ὁργάνωσιν τοῦ Ὁρφανοτροφείου Ρόδου, ἰδρύει τὸ ἱερὸν κάθισμα τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ ἐν Καβουρίῳ Πάτμου ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν Αἰγίνῃ ἱερὰν μονὴν τοῦ μεγαλομάρτυρος ἀγίου Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, καθοδηγεῖ μοναστικὰς ἀδελφότητας, ἰδίᾳ ἐν Ἰκαρίᾳ, Καλύμνῳ καὶ ἄλλαχού, ἐμπνέει τὰ ἐν Χανίοις πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα εἰς ἔργον φιλάδελφον καὶ εἰς ἀνοικοδόμησιν τοῦ πρώτου ἱεροῦ ναοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγίου Νεκταρίου, ἐξομολογεῖ

πλείστους ὀρθοδόξους, νουθετεῖ δι' ἐπιστολῶν τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακράν, ἐνισχύει τοὺς πορευόμενους μαθητεῦσαι τὰ ἔθνη, εὐλογεῖ καὶ παρὰμυθεῖ τοὺς ἐν Χάλκῃ καὶ Πάτμῳ ἱεροσπουδαστὰς καὶ ποιεῖ πλεῖστα ἄλλα πρὸς ἀρωγὴν τοῦ πλησίον καὶ πρὸς δόξαν τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ἃ Κύριος ὁ Θεὸς γινώσκει. Οὕτω διάγει τὴν ὀσιακὴν βιοτὴν ὁ σεπτὸς Ἀμφιλόχιος ἀναζωγραφίζων ἐν ἑαυτῷ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα τῶν πάλαι διαλαμπάντων ἀγίων. Ἀσθενήσας δὲ καὶ φανερώσας διακριτικῶς θαυμαστὴν ἐπίσκεψιν τῆς Θεοτόκου μετὰ τοῦ Θεολόγου δηλούσης τὴν ἐπικείμενην αὐτοῦ ἔξοδον καὶ ἄχρι τέλους νουθετῶν τελειοῦται ὁ μακάριος προστεθεὶς τοῖς πατράσιν αὐτοῦ τῇ ἱστ' μηνὸς Ἀπριλίου, τοῦ σωτηρίου ἔτους 'α' ο' (1970). Τῇ δὲ ιθ' μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 'α' π' (1980) ἐγένετο ἡ ἀνακόμισις τῶν μυριπνῶν αὐτοῦ ὁστέων, ἅπερ ἀγιάζουσι τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὰ ἐν τῇ σεβασμῇ μονῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Μητρὸς Ἑγαπημένου ἔνθα κατατίθενται. Πλεῖστα δὲ ἐνεργεῖ ἡ πρεσβεία τοῦ ἐνταῦθα βιογραφουμένου ὁσίου πατρὸς τοῖς μετὰ πίστεως προστρέχουσι λαβεῖν ὑπ' αὐτοῦ τὰς θεόθεν δωρεὰς καὶ εὐεργεσίας.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Σωφρόνως τὰς ψυχὰς καθωδήγησας,
σοφὲ Ἀμφιλόχιε, πάλαι μοναστῶν
οἰακοστροφὸς γεγονὼς
παλαιφάτου μονῆς, τῆς βοώσης σοι·
ὡς τεῖχος νεοπαγὲς περιφρούρει
υἱοῦ τῆς βροντῆς σέμνωμα.

Τυράννου τὴν βουλήν μὴ πτοούμενος
ἐδείχθης τοῖς τρόποις σου ἄλλος Καισαρεὺς,
οὗ ἐμιμήθης βιοτὴν,
ἐκποδὼν δὲ πατρίδος γενόμενος
ἐστέφθης ὡς ὁ χρυσοῦς ἐν τοῖς λόγοις,
οὗ ἐζήλωσας φιλάνθρωπον.

Ὡρεύεις οὐρανόθεν τὰ τέκνα σου
πληρῶν, Ἀμφιλόχιε, χρειᾶς ὡς πατήρ,
ὁ δι' ἀγάπην ἀδελφῶν

δαπανήσας ζωὴν σου γενόμενος
τὰ πάντα, ἵνα τοὺς πάντας κερδήσῃς,
ὡς Παῦλος διεκήρυττε.

Θεοτοκίον.

Μαὸν Διασωζούσης ἐκόσμησας
οὐδόλως φειδόμενος μόχθων δυσαλγῶν
καὶ τὴν μονὴν μοναζουσῶν
εἰς τιμὴν Θεοτόκου ἀνήγειρας,
ἣν σκέπεις σὺν τῇ Θεόπαιδι, μάκαρ,
ἀείποτε εὐχόμενος.

Δεύτερος. Οὐκ ἐλάτρευσεν.

Νέκταρ ἥντλησας ἀφθόνως προχεόμενον
ἐκ σκεύους, ὅσιε, τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ
καὶ τοῦτο μετέδωκας πᾶσι τοῖς τέκνοις σου
διηγούμενος τοῦ Νεκταρίου χάριτας,
ὧν ἐζήλωσας τὸ πλήθος.

Κακοείμονας ἐνέδυνες καὶ πένητας
πολλοὺς ἐπλούτιζες, τὰ ἐνδεῆ ὀρφανὰ
καὶ χῆρας ἐστήριζες λόγοις καὶ ἔργοις σου,
Ἀμφιλόχιε, ὁ κατὰ κόσμον ἄπορος
εἰς Θεὸν ὁμῶς πλουτήσας.

Ἦδυπάθειαν καὶ πᾶσαν ἄλλην βάσανον
τῷ ξίφει ἔκοψας τῆς ἐγκρατείας σπουδῇ
λυτρῶσας, περὶδοξε, εὐτολμον πνεῦμα σου,
ὃ τοῖς πτέρυξι τῶν ἀρετῶν ἐπέταξε
πρὸς τὴν ἄνω βασιλείαν.

Θεοτοκίον.

Διαδείκνυμι βουλὴν τὴν προαιώνιον,
ἐφώνει ἄγγελος, ἀκαταφλέκτως τὸ πῦρ
θεότητος μήτραν σου δέχεται σήμερον,
ὡς ἡ κάμιнос Βαβυλωνίων, Ἀχραντε,
ἀβλαβῶς ἐδέχθη παῖδας.

Ὡδή η'. Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.

Σῶμα σου σεπτὸν καὶ μυρόοραντον, Πάτερ,
ἀφῆκας ἐν τῇ Πάτρει τὴν δὲ ψυχὴν σου μετῆρεν
τῶν ἀγγέλων πληθὺς
πρὸ τοῦ Πάσχα εἰς Ἑδέμ, ὡς ἡ Πάναγνος
σὺν τῷ Θεολόγῳ ἐμήνυσε κατ' ὕπαρ.

Ὡλβισας μονὴν τιμαλφῶς τὴν οἰκείαν
ὑπὲρ τίμιον λίθον τῷ θαυμαστῷ σου λειψάνῳ,
ὦ πελάζοντες νῦν,
Ἀμφιλόχιε, χαρίτων πιμπλάμεθα·
σοροῖς γὰρ δικαίων ἡ χάρις διαμένει.

Ζέουσαι πηγαὶ τὰ σὰ ὄμματα, μάκαρ,
ἀνέβλυζεν ἐκ βάθους θερμῶν δακρύων πλημμύρα,
ὡς μαρτύρων πληγαὶ
τοὺς ἰχθῶρας, σὺ δὲ νῦν συνειδήσεως
ἐξέχεας αἷμα κραυγάζον ὑπὲρ πάντων.

Θεοτοκίον.

Ἐκπαγλος εἰκὼν τῆς μορφῆς σου ἐν Πάτρει
ἀπέλαβε, Παρθένε, Διασωζούσης τὴν κλῆσιν
σωστικῆς ἀρωγῆς
τὴν ἐνέργειαν τοῖς πᾶσι σημαίνουσα,
ἧς διαπρυσίως τὰ θαύματα κηρύττω.

Δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ὀλβον τιμαλφῇ ἐν τοῖς ταμείοις
τὰς πράξεις τὰς φιλαδέλφους ἐθνησαύρισας,
ὅθεν ἀγαπήσεως ἔλαβες ἀντίδοσιν
θαυματουργίας δώρημα, δι' οὗ, μακάριε,
τοὺς νόας καταπλήττεεις ἀπίστων
καὶ τῶν πιστευόντων ἠδύνεις τὰς καρδίας.

Μάνδρα γεραρὰ τοῦ Θεολόγου
κατέχει Ἠγαπημένον ὡς δεμέλιον,
τεῖχος δὲ περισκεπτον ὅσιον δομήτορα,

τὸν Λατρεηνὸν Χριστόδουλον καὶ Ἀμφιλόχιον
ὥς πύργωμα νεότευκτον ῥύμην
καὶ τὰς ἐλεπόλεις συντρῖβον τοῦ Βελίαρ.

Ἐδυσεν πιστῶς ἐν τῷ πελάγει
εὐχῆς τῆς ἀδιαλείπτου Ἀμφιλόχιος,
ἔνθεν καὶ ἠλίευσεν ὥσπερ ὁμοπάτριοι
σπόγγον ἱκμάδα χάριτος κρατοῦντα ἔνδοθεν,
δι' οὗ τὸν ἐκ συγχύσεως ῥῦπον
καὶ παθῶν δυσῶδες ἐκάθηρε ταχέως.

Θεοτοκίον.

Μεύω τοῖς σοῖς λόγοις, οὓς ἐφθέγξω
πιστώσεις ἀκροασθεῖσα ξένου θαύματος·
γένοιτό μοι, ἄγγελε, νῦν κατὰ τὸ ῥῆμα σου·
ἡ Θεοτόκος ἔλεγε καὶ οὕτω πάραυτα
ἀρχάγγελος ἀπῆλθε κραυγάζων·
Κύριον ὑμνεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'.

Μεγαλυνάριον

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἱερομύστην
τῆς Πάτμου μὲν τὸν γόνον προστάτην δὲ τῶν πάντων.

Ὁ εἰρμός. Φωτίζου, φωτίζου.

Μετέχεις εὐκλείας δικαίοις πᾶσι συνοικῶν,
ὡς πολίτης, θεόφρον, τῆς μελλούσης πόλεως
ἄνω Σιών, ἥς διήγου τερπνά,
ὥσπερ ὀρῶν κάλλος τοῖς σοῖς τέκνοις
ὑπὲρ Μωσέως διήγησιν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τοῦ Ἀμφιλοχίου
ἐξαισίον μὲν βίον, θαυμάτων δὲ τὸ πλήθος.

Τροπάριον.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου τῶν ὁρθοδόξων ἡ νομὴ
ἐκτελοῦσα ἐν ὕμνοις χαρμοφρόνοις σήμερον

μνήμη σεπτῇ τοῦ τίθεντος ἡμῖν,
ὡς τῆς διττῆς πρότυπον ἀγάπης
πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Τριαδικόν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου Τριάδα τὴν Ἀγίαν
αὐτῆς τοῦ μυστηπόλου τιμῶσα θείαν μνήμην.

†κνεύμενον αἶνον, ὡς πένης ἄδειν ἀπορῶ,
ὅμως δέχου τὸν πόθον τῆς πρὸς σε ὑμνήσεως,
ὅτι Χριστὸς κηρευούσης ποτὲ
δύο λεπτὰ μᾶλλον ἢ τὸν πλοῦτον
ὡς τὰ παρόντα ἐπήνεσε.

Θεοτοκίον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς Διασωζούσης
εἰκόνας ἐν τῇ Πάτμῳ πλημμύρα τῶν θαύματων.

Ἦ μῆτερ εἰκὼν σου
ἐν Πάτμῳ γέγονε ἡμῖν
Σιλωὰμ κολυμβήθρα οὐ κινήσει ὕδατος
ἀλλὰ τῇ σῇ ἐπικλήσει, Ἀγνή,
ὅτι δεινῶν πάντας νῦν ἐκρύη,
ὡς Διασώζουσα τάχιστα.

Δεύτερος. Ἄπας γηγενής.

Ὁρθρος φαεινὸς
φωστῆρα τὸν μέγιστον ἔχει ἐγκόλπιον,
ὁ δὲ Ἀμφιλόχιος,
ὡς ἄλλη ἕως φέρει τὸν Κύριον
φαιδρῶς αὐγάζων ἅπαντας ταῖς ἀμαρύγμασι
χαρισμάτων μέτοχος γενόμενος
αἰδίου φωτὸς βίῳ κρείττονι.

Μόμον τὸν καινὸν
ἀγάπην τὴν ἔνδεον καὶ τὴν φιλάδελφον
ὁ Χριστὸς ἐχάραξε
χειρὶ αὐτῷ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος
οὐχ ἐν λιθίναις, ὅσιε, ἀλλ' ἐν καρδίᾳ σου
ἀρχηγέτης οὕτω ἐνδεικνύμενος
τῶν πιστῶν ὡς Μωσῆς, Ἀμφιλόχιε.

Ἦτοις εὐανθοῖς
κοσμεῖ φύσιν ἅπασαν ἐν μέσῳ ἔαρος
ὁ μεταφυτεύσας σε,
ὡς ἐν τοιοῦτον εἰς τὸν παράδεισον
τὸν εὐωδία χάριτος ἔμπλεων ὅσιον
καὶ ἀφῆκε ὧδε τὰ σὰ λείψανα
συγκρατοῦντα ὁσμὴν ὡς τὰ πέταλα.

Θεοτοκίον.

Ἦκτειρε βροτοὺς
σκηνώσας ὁ Κύριος ἐν τῇ κοιλίᾳ σου
ἐπελεύσει Πνεύματος,
ναόν σε δείξας Θεῖον, Πανάχραντε,
ὅθεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν Θεοῦ ἀγγέλματος
τὸ σεμνεῖον μόχθοις ὑποδόμησεν
ἐν τῇ Πάτρει πατὴρ Ἀμφιλόχιος.

Ἑξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῇ αἴγλῃ τῆς ἀσκήσεως,
φωτὶ διδασκαλίας σου
καὶ ταῖς αὐγαῖς τῶν θαυμάτων
πιστοὶ φαιδρῶς ἐλλαμφθέντες
σήμερον Θεῖαν μνήμην σου
ιερῶς, Ἀμφιλόχιε,
ἄσμασι ἐορτάζομεν
τὴν σὴν πρεσβείαν αἰτοῦντες
πρὸς τὸν Πατέρα τῶν Φώτων.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε, Διασώζουσα,
μορφῆς σου τὸ ἀντίτυπον
πανευλαβῶς προσκυνοῦντες,
ὡς θεοφόροι πατέρες
συνοδικῶς ἐδέσπισαν
σοι βοῶμεν· διάσωσον
πάντας ἡμᾶς, φερώνυμε,
ταῖς σωστικαῖς σου χρωμένῃ
πρὸς τὸν Υἱόν σου πρεσβεΐαις.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΘΟΥΣ.

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

χος α'. Τ ν ο ρανίων ταγμάτων.

Τὸν φερωνύμως τὰ ἄνω πάλαι λοχήσαντα
τῷ ἐναρέτῳ βίῳ καὶ ἀγάπῃ τελείᾳ,
νῦν τὸν ἐπιβλέποντα ἐξ αὐτῶν
τοὺς ἐν γῇ πατρικότατα,
ὡς ὑπεσχέθη πρὸ τέλους ὁσιακοῦ,
Ἀμφιλόχιον τιμήσωμεν.

Δωδεκανήσου χορεία χαίρουσα κύκλωσον
τὴν ἀδελφήν σου, Πάτμον ἐορτᾶσαι τὴν μνήμην
τέκνου τοῦ ἀξίου, ὑπὲρ Χριστοῦ
βιοτὴν ἀναλώσαντος
καὶ ὁρθοδόξου πατρίδος εἰλικρινῶς
ὑπὲρ πάντας κοπιάσαντος.

Τὴν σεβασμίαν σου μάνδρα, ἣν κόποις ἔδειμας
ἐξ ἀρχεκάκου ῥύμης διαφύλαξον, Πάτερ,
ἅμα τὰς οἰκούσας σεμνοπρεπῶς,
ᾗς φθογγαῖς σου ἐξέδρεψας,
ταῖς φιλοτέκνοις πρεσβείαις τῆς μετὰ σοῦ
συνοικήσεως ἀξίωσον.

Χαριτοβρύτου λειψάνου θήκη ἐγγίζοντες
Ἀμφιλοχίου πίστει δωρεὰς θεοσδότους
δεῦτε ἀπολαύσωμεν ἀφειδῶς,
ὅτι φέρει τοῦ πνεύματος
ἀνεκφοιτήτως τὴν χάριν, ὥσπερ ὁσμὴν
κενωθὲν μύρου ἀλάβαστρον.

Δόξα.

Ἦχος πλ. α'.

Κροτοῦντες τῶν ἁσμάτων τὴν κινύραν
καὶ ἤχοῦντες ἐν σάλπιγγι ἐορτίως
δεῦτε πάντες ἀδελφοί
πνευματικῶς μελωδήσωμεν
μνήμην τὴν ἔκλαμπρον ὁσίου
καὶ ἐνθέως εὐφρανθῶμεν,
ὅτι ὡς γέγραπται ποτέ·
δικαίου ἐγκωμιαζομένου
λαοὶ εὐφρανθήσονται.

Οὗτος γὰρ ἀσκητικὴν τρίβον ἐλόμενος
τοῦ Χριστοδούλου μιμητῆς γέγονεν
καὶ δι' ἀγάπης πρὸς Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον
μαθητῆς ἄξιος ἐδείχθη τοῦ Θεολόγου
λευίτικῆς χάριτος κοσμηθεὶς οὐρανόθεν.
Διὸ ἐρρανισθέντες ἐκ τῆς ἁγιοτρόπου βιοτῆς
τὰ εὐωδέστερα ἄνθη τῶν ἀρετῶν
στεφάνῳ ἁσματοπλόκῳ καταστέψωμεν·
οἱ μονάζοντες ποδηγέτην,
καὶ ἱερεῖς τὸ ὑπόδειγμα·
οἱ νεάζοντες τῶν παθῶν τὴν ἡνίαν,
καὶ οἱ πρεσβύτεροι τὸ ἔρεισμα·
οἱ πένητες τὸν πλουτισμόν,
καὶ οἱ εὐμαροῦντες τὸ μέτρον·
οἱ ἐνδεεῖς ἀρετῶν κρατῆρα τῆς χάριτος,
καὶ οἱ νωθροὶ τῇ καρδίᾳ τὴν ἔνθεον ἔγερσιν·
οἱ ἐν κινδύνοις τὸν βοηθόν,
καὶ οἱ ἐν θλίψεσι τὴν θείαν παράκλησιν·
οἱ ὀρφανοὶ τὸν εὐστοργὸν προστάτην,
καὶ οἱ χοροὶ τῶν Πατρίων τὸ καύχημα·
τὸν πάτρωνα τῆς οἰκείας μονῆς αἱ μονάζουσαι
καὶ οἱ ἐν σκότει καθήμενοι ἀστέρα φαεινὸν
τοῖς πολλοῖς θαυμασίοις ἐκλάμποντα.
Συνελόντι δὲ εἰπεῖν
οἱ πάντες τὸν πάντα γενόμενον

κατὰ Παῦλον τὸν κήρυκα
ἵνα κερδήσῃ τοὺς πάντας ἐν Χριστῷ,
ὧ καὶ πρέσβευε, θεοφάντορ Ἀμφιλόχιε,
δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,
καὶ δοξάζομέν σε
οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος
τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον,
τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον,
τὴν ἀρραγῇ προστασίαν
καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ' καὶ στ' Ὠδή.

Ἀπόστολος

Προκείμενον. Ὡχος βαρὺς.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀντα-
πέδωκεν ἡμῖν;

Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. 5, 8-19)

Ἀδελφοί, ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε...
(Ζήτηι τῇ ιβ' Δεκεμβρίου, τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος).

Ἀλληλούϊα. Ὡχος α'.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην

Στίχ. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών.

Εὐαγγέλιον
Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.
(Κεφ. ε' 14-19)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς ...
(Ὅρα τὰ εἰς τὴν Λειτουργίαν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν τῇ 30ῇ Ἰανουαρίου).

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῶν Πατρίων κλέος λαμπρὸν
τῶν πατέρων γέρας, ἱερέων ἢ καλλονή,
μοναστῶν ἀλείπτῃς καὶ πάντων τῶν τιμώντων
τὴν μνήμην σου προστάτης, ὦ Ἀμφιλόχιε.

Δίστιχον.

Πατρῶαν εὐχὴν τῷ σοι πλέξαντι ὕμνους,
ὦ Ἀμφιλόχιε δὸς τῷ Ἰωάννῃ.

Τὸ πῦρ σῆς ὑμνήσεως ἔνδον μοι θέντα
χαρίτωσον Χερουβεὶμ, πάτερ, τὸν μύστην.

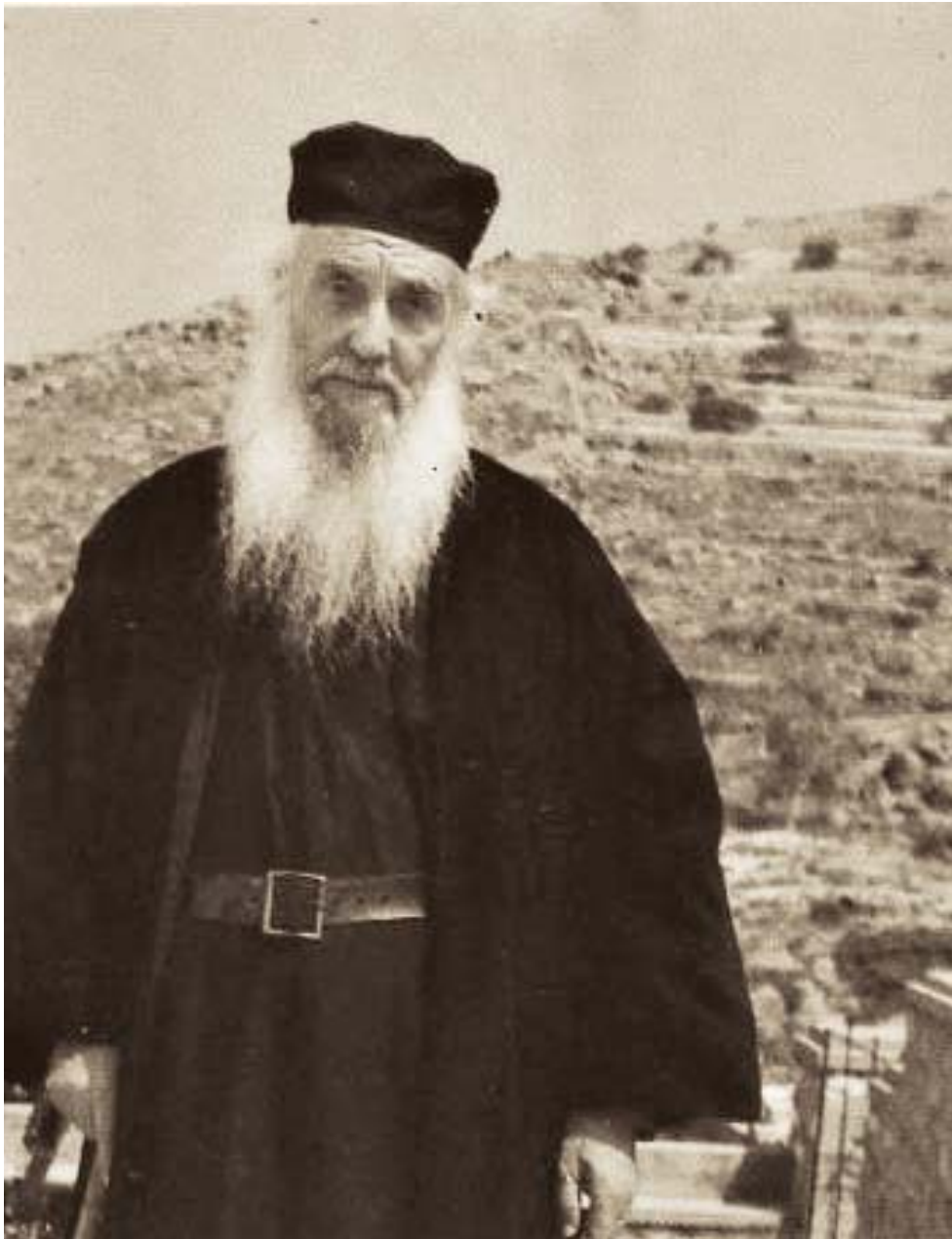

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ
ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ ΛΕΙΤΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΕΠΙ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΜΙΟΥ

ΠΟΗΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΠΑΠΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΟΗΤΗΣΗ

ΒΙΕ'

ΜΗΝΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩ ΙΘ'
ΜΗΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΝΜΕΝ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ
ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ ΛΕΙΤΑΝΩΝ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΝ ΤΟΝ ΜΑΚΡΗ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς προσόμοια, ὧν ἡ ἀκροστοιχίδα μετὰ τοῦ δοξαστικοῦ καὶ τῶν ἀποστίχων «Γέρων Πάτμου».

Ἦχος δ'. Ὁδωκας σημείωσιν.

Γῆθεν μὲν ἀνέσυρε ὡς θησαυρὸν πάλαι ἄνασσα
τὸν Σταυρόν, ὃν ὑψοῦντες νῦν
ἐχθροῦ παρατάξεως ἐκμειοῦμεν θράσος·
ἐκ δὲ κιβωρίου ἀνακομίσαντες σπουδῇ
Ἀμφιλοχίου πάντιμον λείψανον
πληρούμεθα τῆς χάριτος καὶ θυμηδίας ἐγγίζοντες
ἐνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, ἐδρευούσῃ σεπτῇ σορῶ.

Ελαμψεν ὡς ἥλιος τῷ ἀγλαῷ παραδείγματι
βιωτεύσας, ὡς ὅσιος
ἐν γῇ Ἀμφιλόχιος, ὁ τῆς Πάτμου γέρων
καὶ μετὰ τὴν δύσιν τῆς ἐπιγείου βιοτῆς
λάμπει ὡς ἄστρον εἰς τὸν Παράδεισον,
διὸ ἡνίκα λείψανα ἐκ τοῦ μνημείου ἀνέτειλαν
παμφαῶς κατεφώτισαν τὴν ὑφήλιον θαύμασι.

Ρεύματα ποτάμια πόλιν Θεοῦ κατευφραίνουσι,
ὡς Δαυὶδ ἔφη ψάλμασι,
ἐξ ὧν Ἀμφιλόχιε, ἀπαρδεύων ὕδωρ
πολλῶν ἐξαισίων ἡμῖν παρέχεις δροσισμόν
τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν θείαν μνήμην σου
καὶ ὕμνοις τοῖς γεραίρουσι τὴν ἐκ τοῦ τάφου ἀνάδυσιν
τοῦ παντίμου λειψάνου σου ἐτησίως, αἰοίδιμε.

Ὡλβισας λειψάνοις σου ὑπὲρ χρυσίον καὶ σμάραγδον
τὸ σεμνεῖον, ὃ ἔδειμας
Μητρός, Ἀμφιλόχιε, τοῦ ἡγαπημένου
καὶ τὴν εὐλογίαν ταῖς μοναζούσαις ἐν αὐτῷ
ταῖς σαῖς πρεσβεΐαις πέμπεις, θεόσεπτε·
διόπερ τὴν ἀνάμνησιν τῆς κομιδῆς τῶν ὀστέων σου
ἐκ τοῦ τάφου γεραίρουσι ἐορτίως ἐν ἄσμασι.

Δόξα Πατρὶ ...

ᾠχος δ'.

Μέα ἐφέστηκε σήμερον, πιστοί,
αἰτία πανηγύρεως,
ἢ ἐκ τοῦ κιβωρίου ἐκκόμισις
τῶν πανσέπτων ὀστέων
δοσίου Ἀμφιλοχίου.
Ὅθεν τὴν βιοτὴν αὐτοῦ γεραίροντες
καὶ προσπελάζοντες τοῖς λειψάνοις πιστῶς
ἀπολαμβάνομεν χάριτας
τῷ Χριστῷ ἐκβοῶντες·
ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ τῶν ἁγίων σου,
δόξα σοι, Κύριε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

ᾠχος ὁ αὐτός.

Φωτολαμπῆς ἀστέρων τύπος, προεδείκνυε Σταυρέ,
τρόπαιον νίκης εὐσεβεῖ ἄνακτι τῷ πάνυ·
οὗ ἢ μήτηρ Ἑλένη ἀνευραμένη,
κοσμοφανῇ πεποίηκε·
καὶ Σὲ σήμερον ἀνυψοῦντες τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι,
κραυγάζομεν· Φώτισον ἡμᾶς τῇ ἐλλάμψει σου,
Σταυρὲ ζωηφόρε·
ἀγίασον ἡμᾶς τῇ ἰσχύϊ σου, πανσέβαστε Σταυρέ·
καὶ κράτυνον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου,
ὑψούμενος πρὸς παράταξιν ἐχθρῶν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Πανήγυρις ὁσίου λαμπρῶς
καὶ πάλιν ἐξανέτειλεν
ἐκ λειψάνων Παρακλήτου δωρεὰς
προχέουσα ἀφθόνως
τοῖς πίστει προσελθοῦσι
Ἀμφιλοχίου τῷ σκηνώματι.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὅσιοι
σου ἀγαλλιάσονται.

Ἀλήκτως ἱκετεύεις Θεῶ
ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε
καὶ τιμώντων τὴν ἁγίαν σου σορὸν
τὴν βρύουσα πλουσίως
ῥοὰς τῶν θαυμασίων
ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Ἀμφιλόχιε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ταμεῖον τῶν χρηστῶν ἀρετῶν
ψυχὴ σου, Ἀμφιλόχιε,
ἀνεδείχθη τὸ δὲ σῶμα σου πηγὴ
θαυμάτων ἐξαισίων,
οὗ σέβομεν μερίδας
ἀπολαμβάνοντες τὰς χάριτας.

Δόξα Πατρί.

Μονὴν Ἠγαπημένου Μητρὸς
ἐπύργωσας, αἰοίδιμε,
ἣν φυλάττεις ἐξ ἐχθροῦ ἐπιβουλῆς,
ὥς πάτρων καὶ δομήτωρ
τῇ θείᾳ ἐνεργείᾳ
προερχομένη ἐκ λειψάνων σου.

Καὶ νῦν.

Οὐ σθένει τῶν ῥημάτων φθογγή
ἀξίως διηγήσασθαι
δυναστείαν τοῦ Τιμίου σου Σταυροῦ,
δι' ἧς τοῦ ἀρχεκάκου
τροποῦμεν ἅπαν κράτος
τῇ σημειώσει ἐν τοῖς σώμασι.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὰ Ἀπολυτικά ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ
καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό· Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια (εἰ βούλει προηγοῦνται τρία τοῦ Σταυροῦ).

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάλιν, Ἀμφιλόχιε, λαμπρῶς
παῖσαν σελαγίζον τὴν κτίσιν,
ὥσπερ ἀστήρ τηλαυγῆς
ἡμᾶρ ἐξανέτειλε τῆς ἀναμνήσεως
κομιδῆς τῶν ὀστέων σου
ἐκ τάφου ὀλβίου,
οἷς καὶ προσπελάζομεν
προθύμως σήμερον,
ὅπως δωρημάτων πλησθῶμεν,
ὅτι Παρακλήτου ἡ χάρις
ἐν λειψάνοις μένει ἀνεκφοίτητος.

Ὅτε ὁ τοῦ ἔαρος καιρὸς
ὑπὲρ Σολομῶντα τὴν φύσιν
τοῖς μυριπνόοις φυτοῖς,
ῥόδοις τε καὶ κρίνεσι φαιδρῶς ἐνέδνε
εἰς τοὺς κόλπους ἐτίθετο
τὸ σῶμα σου γαίας
ἐνθεν καὶ ἀνέδηλε,
ὥς ἄνθος εὖοσμον,
πλῆρες εὐωδίας χαρίτων
πάντων κατευφραῖνον αἰσθήσεις
ἐπικαλουμένων τὴν πρεσβείαν σου.

Σκίρτα καὶ ἀγάλλου εὐκλεῶς
τῶν μοναζουσῶν ἡ χορεία
Ἦγαπημένου Μητρὸς
βλέπουσα σὸν πάτρωνα ἐν δόξῃ φέγγοντα
τῶν θαυμάτων ταῖς λάμπεσιν,
ὥς ἔκπαγλον πλοῦτον,

λείψανον δὲ πάντιμον τούτου κατέχουσα,
ὅπου καὶ προστρέχει συχνάκις,
χάριν ἀπαρδεῦσαι τὴν θείαν
καὶ τῶν ἱαμάτων τὰ δωρήματα.

Ἔτερα προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἐφασκεν ἐν ψάλμασι
ὁ προφητάναξ· ὅστέα
τῶν δικαίων ἅπαντα
ὁ Θεὸς φυλάττει μὴ συντριβόμενα.
Καὶ σαφῶς σήμερον
νῦν πληροῦται ῥήσις,
Ἀμφιλόχιε θεσπέσιε,
σεπτῷ λειψάνῳ σου
ἀνακομισθέντι ἐκ τάφου σου,
ὃ πόθῳ προσπελάζομεν,
ὥσπερ κιβωτὸν ἀγιάσματος,
ἵνα σαῖς πρεσβείαις
τὴν χάριν τὴν ἐδρεύουσα ὁστοῖς,
ὥς φυλακτήριον λάβωμεν
πίστει ἀρρυνόμενοι.

Πάτερ Ἀμφιλόχιε,
τελειωθεὶς κατὰ φύσιν
σὴν ψυχὴν παρέδωκας
εἰς τὰς χεῖρας, ὅσιε, τοῦ Κυρίου σου·
τὸ σεπτὸν σῶμα σου,
ὥς φερνὴν ἀφῆκας
τοῖς σοῖς τέκνοις τοῖς βαδίζουσι
σῶν τρόπων ἵχνεσι
καὶ ταῖς μοναζούσαις σεμνείου σου.
Διόπερ συγκροτήσαντες
πάλιν ἐορτῆς σου πανήγυριν
βίον σου τιμῶμεν
αἰτοῦντες τὴν ἐξ ὕψους ἀρωγήν,

ὅπως μιμούμενοι τρόπους σου
τῆς χάριτος τύχωμεν.

Πάτμος ἢ ἐξάκουστος,
ὥσπερ καλλίτεκνος μήτηρ
ἐπὶ τέκνον τέρπεται
σε ὁρῶσα ἔμπλεων ὁσιότητος.
Εὐκλεῶς γάννυται
ἱερὸν σεμνεῖον,
ὃ ἰδρῶσιν ἐστερέωσας,
τοῖς κόποις ἔδειμας
καὶ ταῖς συμβουλαῖς σου ἐτείχισας·
σορῶ δὲ τοῦ λειψάνου σου
πάννυ εὐμαρῶς κατεπλούτισας·
τούτου δὲ τὴν θήκην
κυκλοῦντες τῇ παρούσῃ ἐορτῇ
τὴν σὴν πρεσβείαν αἰτούμεθα,
σεπτὲ Ἀμφιλόχιε.

Δόξα Πατρί...

Ἦχος πλ. β'.

Ὅτε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ,
τὰ λαμπρότερα Σολομῶντος θεόθεν κεκοσμημένα
ἐν μέσῳ ἔαρος ἀναθάλλουσι,
τότε τὸ ἀσκητικόν σου σαρκίον
εἰς τὸν τάφον κατεκρύπτετο.
Ὅτε δὲ τὸ φθινόπωρον
τὸ μαρασμὸν τῆς φύσεως
κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιφέρει,
ὥσπερ ῥόδα εὐθαλῇ καὶ ἡδύπνοα
τὰ κροκοβαφῇ ὅστ' αὖ σου
ἐκ τοῦ μνημείου ἀνεβλάστησαν.
Ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον
τὰ μυρόρραντα λείψανα κατασπαζόμενοι
τὰ ὑπὲρ νάρδον πιστικὴν ἀτμίδας ἀποπνέοντα
ὁσμῆς εὐωδίας πνευματικῆς
καὶ χαρισμάτων ποικίλων πληρούμεθα,

ἱερὲ Ἀμφιλόχιε,
οἱ πόθῳ τιμῶντες τὴν ἐκ τύμβου
κομιδὴν τῶν ὀστέων σου.

Καὶ νῦν.

Τῆς Ἑορτῆς.

Γήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου,
καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πόθου,
καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα ψυχῆς τε καὶ σώματος,
καὶ πάσης μαλακίας.

Αὐτὸν ἀσπασόμεθα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ·
φόβῳ, διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὡς ἀνάξιοι ὄντες·
χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ,
ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεὶς Χριστὸς ὁ Κύριος,
ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἵσοδος

Φῶς ἱλαρὸν ...

Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. Γ, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος.
Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις
ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν
εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἶναι κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς
αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα
εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς
ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ
ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ
ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ
διαδραμοῦνται· κρινοῦσι ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ
βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ'
αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν
αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν
τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Βασιλειῶν Δ' τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ιγ' 14-23)

Ἡρρώστησε Ἐλισαιὲ τὴν ἀρρωστίαν αὐτοῦ, δι' ἣν ἀπέθανε. Καὶ κατέβη πρὸς αὐτὸν Ἰωὰς βασιλεὺς Ἰσραὴλ καὶ ἔκλαυσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ εἶπε· πάτερ πάτερ, ἄρμα Ἰσραὴλ καὶ ἵππευς αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἐλισαιέ· λαβὲ τόξον καὶ βέλη. Καὶ ἔλαβε πρὸς ἑαυτὸν τόξον καὶ βέλη. Καὶ εἶπε τῷ βασιλεῖ· ἐπιβίβασον τὴν χειρὰ σου ἐπὶ τὸ τόξον· καὶ ἐπεβίβασεν Ἰωὰς τὴν χειρὰ αὐτοῦ, καὶ ἐπέδηκεν Ἐλισαιὲ τὰς χειρὰς αὐτοῦ ἐπὶ τὰς χειρὰς τοῦ βασιλέως καὶ εἶπεν· ἀνοίξον τὴν θυρίδα κατ' ἀνατολὰς καὶ ἡνοιξε καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ· τόξευσον καὶ ἐτόξευσε. Καὶ εἶπε· βέλος σωτηρίας τῷ Κυρίῳ καὶ βέλος σωτηρίας ἐν Συρίᾳ, καὶ πατάξεις τὴν Συρίαν ἐν Ἀφὲκ ἕως συντελείας. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἐλισαιέ· λαβὲ τόξα· καὶ ἔλαβε. Καὶ εἶπε τῷ βασιλεῖ Ἰσραὴλ· πάταξον εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐπάταξεν ὁ βασιλεὺς τρεῖς καὶ ἑσθὴ. Καὶ ἐλυπήθη ἐπ' αὐτῷ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπεν· εἰ ἐπάταξας πεντάκις ἢ ἑξάκις, τότε ἂν ἐπάταξας τὴν Συρίαν ἕως συντελείας· καὶ νῦν τρεῖς πατάξεις τὴν Συρίαν. Καὶ ἀπέθανεν Ἐλισαιέ, καὶ ἔθαψαν αὐτόν. Καὶ μονόζωνοι Μωάβ ἦλθον ἐν τῇ γῇ ἐλθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ· καὶ ἐγένετο αὐτῶν θασπτόντων τὸν ἄνδρα, καὶ ἰδοὺ εἶδον τὸν μονόζωνον καὶ ἔρριψαν τὸν ἄνδρα ἐν τῷ τάφῳ Ἐλισαιέ καὶ ἐπορεύθη καὶ ἤψατο τῶν ὀστέων Ἐλισαιέ καὶ ἔζησε καὶ ἀνέστη ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Καὶ Ἀζαὴλ ἐξέθλιψε τὸν Ἰσραὴλ πάσας τὰς ἡμέρας Ἰωάχαζ. Καὶ ἠλέησε Κύριος αὐτούς καὶ ὤκτειρεν αὐτούς καὶ ἐπέβλεψεν ἐπ' αὐτούς διὰ τὴν διαθήκην αὐτοῦ τὴν μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ οὐκ ἠθέλησε Κύριος διαφθεῖραι αὐτούς καὶ οὐκ ἀπέρριψεν αὐτούς ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαΐου, τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. NH', 1-12)

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἀναβόησον ἐν ἰσχύϊ, καὶ μὴ φείσῃ· ὡς σάλπιγγι ὑψώσον τὴν φωνήν σου, καὶ ἀνάγγειλον τῷ λαῷ μου τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν καὶ τῷ οἴκῳ Ἰακώβ τὰς ἀνομίας αὐτῶν. Ἐμὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦσι καὶ γινώναί μου τὰς ὁδοὺς ἐπιθυμοῦσιν, ὡς λαὸς δικαιοσύνην πεποιηκὼς καὶ κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλελοιπώς· αἰτοῦσί με νῦν κρίσιν δικαίαν καὶ ἐγγίξειν Θεῷ ἐπιθυμοῦσι λέγοντες· τί ὅτι ἐνηστεύσαμεν καὶ οὐκ εἶδες; ἐταπεινώσαμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔγνω;

Ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις τῶν νηστειῶν ὑμῶν εὐρίσκετε τὰ
 θελήματα ὑμῶν καὶ πάντα τοὺς ὑποχειρίους ὑμῶν ὑπονύσσετε·
 εἰ εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε, καὶ τύπτετε πυγμαῖς
 ταπεινόν, ἵνα τί μοι νηστεύετε ὡς σήμερον, ἀκουσθῆναι ἐν
 κραυγῇ τὴν φωνὴν ὑμῶν; οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐγὼ
 ἐξελεξάμην καὶ ἡμέραν ταπεινοῦν ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ·
 οὐδ' ἂν κάμψης ὡς κρίκον τὸν τράχηλόν σου καὶ σάκκον καὶ
 σποδὸν ὑποστρώσης, οὐδὲ οὕτω καλέσετε νηστείαν δεκτὴν.
 Οὐχὶ τοιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος, ἀλλὰ λῦε
 πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διάλυε στραγγαλιὰς βιαίων
 συναλλαγμάτων, ἀπόσπελλε τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει καὶ
 πᾶσαν σου συγγραφὴν ἄδικον διάσπα· διάθρυπτε πεινῶντι τὸν
 ἄρτον σου καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσάγαγε εἰς τὸν οἶκόν σου·
 ἐὰν ἴδῃς γυμνὸν περίβαλε, καὶ ἀπὸ τῶν οἰκείων τοῦ σπέρματός
 σου οὐχ ὑπερόψει. Τότε ῥαγήσεται πρῶϊμον τὸ φῶς σου, καὶ τὰ
 ἰάματά σου, ταχὺ ἀνατελεῖ καὶ προπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ
 δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε. Τότε
 βοήσῃ, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεταιί σου· ἔτι λαλοῦντός σου ἔρει·
 Ἴδού πάρειμι. ἐὰν ἀφέλης ἀπὸ σοῦ σύνδεσμον, καὶ χειροτονίαν
 καὶ ῥῆμα γογγυσμοῦ, καὶ δῶς πεινῶντι τὸν ἄρτον ἐκ ψυχῆς σου
 καὶ ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμπλήσῃς, τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ
 σκότει τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκότος σου ὡς μεσημβρία· καὶ ἔσται
 ὁ Θεός σου μετὰ σοῦ διαπαντός. Καὶ ἐμπλησθήσῃ κατὰ περ
 ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ σου, καὶ τὰ ὀστέα σου πιανθήσεται, καὶ ἔσῃ
 ὡς κῆπος μεθύων καὶ ὡς πηγὴ ἣν μὴ ἐξέλιπεν ὕδωρ καὶ τὰ
 ὀστέα σου ὡς βοτάνη ἀνατελεῖ καὶ πιανθήσεται καὶ
 κληρονομήσουσι γενεὰς γενεῶν. Καὶ οἰκοδομηθήσονταιί σου αἱ
 ἔρημοι αἰώνιοι, καὶ ἔσται σου τὰ θεμέλια αἰώνια γενεῶν
 γενεαῖς· καὶ κληθήσῃ Οἰκοδόμος φραγμῶν, καὶ τοὺς τρίβους
 τοὺς ἀναμέσον παύσεις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα

ᾠχος α'.

Ἐγκαινίζεσθε νῆσοι κατὰ Ἡσαϊάν τὸν ἔνθεον
καὶ τὴν περίπτυστον Πάτμον κυκλώσατε,
ὅτι ἐξ αὐτῆς ἀνέτειλε ὡς ἀστήρ φαεινότατος
φωτίσας τῶν πιστῶν τὰ πληρώματα,
ὁ ἱερὸς Ἀμφιλόχιος.

Καὶ μετὰ τὴν συμφυῇ τῆς σαρκὸς ἡμῶν δύσιν
πάλιν ἐκ τάφου ἀνέδηλον
τὰ ὁστέα αὐτοῦ ὡς βοτάνη,
ὧν ἐτησίως γεραίρομεν
τὴν ἐκ τοῦ τάφου ἀνακόμισιν
εὐφραντικῶς ἐκβοῶντες·
πάρεσο, μεθ' ἡμῶν, ἱερώτατε,
ὡς πάλαι τὰ τέκνα σου εὐλογῶν
καὶ τῇ θήκῃ τῶν λειψάνων σου ἐγγίζουσι
πρέσβευε δωρηθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠχος β'.

Τῇ ὁσιακῇ βιοτῇ σου
οἱ ἀκολουθήσαντες
μαθηταὶ καὶ μονάστριαι
ἐν κοπετῷ προέπεμπον
τὸ ἀσκητικὸν σου σαρκίον,
ἡνίκα τὴν ψυχὴν σου
ἠσπάζετο ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων.
Τοῦ δὲ κιβωρίου ἀνοιγέντος
τὸ ἀνασυρόμενον σῶμα σου
περιχαρῶς ὑπεδέξαντο,
ὡς πλοῦτον ἀδάπανον
καὶ ὑπὲρ χρυσὸν τιμαλφέστερον.
Ὅθεν καὶ ἡμεῖς προσδραμόντες
τῇ λάρνακι τῶν λειψάνων σου
χάριν καρπούμεθα
τῷ Θεῷ ἐκβοῶντες·
δόξα σοι, Κύριε.

Ἦχος δ'.

Τὸν τίμιον λευΐτην
οἱ πιστοὶ δεῦτε τιμήσωμεν
καὶ ἀληθῆ ἐργάτην
τοῦ Εὐαγγελίου Χριστοῦ,
τὸν σεπτὸν Ἀμφιλόχιον.
Δι' ἀσκητικοῦ βίου
τῷ Θεῷ ἐξιλάσατο
καὶ διὰ πρακτικῆς ἀγάπης
τὴν χάριν προσεΐλκυσε.
Ὅθεν αὕτη ἡ χάρις,
ὥς ἀνεκφοιτήτως ἐδρεύουσα
τοῖς ὁστοῖς τῶν δικαίων
ἀεὶ ἀγιάζει τοῖς προσελθοῦσι
πίστει προσκυνῆσαι
τοῦ ὁσίου πατρὸς
ἡμῶν τὰ λείψανα.

Ἦχος βαρὺς.

†ερωσύνης, αἰοίδιμε,
περιβολὴν ἐνδυσάμενος
αὐτὴν κατεποίκιλας
τῶν ἀρετῶν κοσμιότητι
καὶ ἡδῶν τῇ χρηστότητι.
Διόπερ λελαμπρυσμένος εἰσῆλθες
εἰς πόλιν οὐρανίαν
καταλιπὼν ἐν χθονὶ
τῆς σῆς ἀγιότητος τεκμήρια,
τὰ μυροβόλα ὀστέα σου,
ὧν τιμῶντες ἐορτίως κομιδὴν
χρεωστικῶς σε γεραίρομεν,
θεοφόρε Ἀμφιλόχιε.

Δόξα

Ἦχος πλ. δ'.

Τάδε λέγει ὁ πατήρ πρὸς μοναστρίας·
ὦ τέκνα μου, ὁρᾶτε με
χρέος τὸ κοινόφλητον
σπεύδοντα πληρῶσαι.

Μὴ ἔχων τιμαλφέστερον πλοῦτον
παραδίδω ἡμῖν τῆς εὐχῆς ἐργασίαν.

Δι' αὐτῆς γὰρ ἐπορεύθην
τὴν τραχεῖαν ἀσκήσεως κέλευθον
καὶ νῦν πρὸ τῆς τελευτῆς
αὐτὴν ὁρῶ ἀνοίγουσα πύλας Παραδείσου.

Τῇ βεβαιότητι δὲ τῆς μακαρίας ζωῆς
τὴν ἀπ' οὐρανῶν ἐπίβλεψιν ὑπισχνοῦμαι,
ὡς εὐστοργὸς πατήρ τέκνων φιλοπατόρων.

Ὅθεν τὴν παμπόθητον Ἐδὲμ
τανῦν οἰκῶν, Ἀμφιλόχιε,
κατὰ τοὺς λόγους σου πρέσβευε
δοθῆναι ἡμῖν τοῖς σε γεραίρουσι
τὴν χάριν τοῦ ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι
καὶ διὰ τῶν λιτῶν σου τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁνπερ πάλαι Μωϋσῆς προτυπώσας ἐν αὐτῷ,
τὸν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο·
καὶ Δαυῖδ ὁ μελωδός, ὑποπόδιον σοι βοῶν,
προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου, Χριστὲ ὁ Θεός,
σήμερον ἁμαρτωλοὶ προσκυνοῦντες χεῖλεσιν ἀναξίοις,
ἀνυμνοῦντες βοῶμεν σοι·
Κύριε, σὺν τῷ ληστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξιώσον ἡμᾶς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρὰ προσόμοια·

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ράβδον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ,
οὗ γηθοσύνης ἀνυμνοῦμεν τὴν ὑψωσιν,
κατεῖχες ἐν ταῖς χερσί σου,
ὡς βακτηρίαν στερεῶν
ἐν ὁδῷ τραχείᾳ βίου, ὅσιε.
Ὡς μέτρον θυσίας δὲ
λογισάμενος ἄριστον
ἤρας ἐπ' ὤμων
τῷ Χριστῷ μιμησάμενος
ὡς ὑπήκοος
τοῦ θεόθεν θελήματος.
Ὡπερ ταῖς ἱκεσίαις σου
συνάρμοσον, ὅσιε,
τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην
τῆς κομιδῆς τῶν λειψάνων σου,
ὧν σέβομεν θήκην,
Ἀμφιλόχιε, πατέρων
θεῖον ἀγλαΐσμα.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὅσιοί
σου ἀγαλιάσονται.

Ὅτε τὴν σὴν ἀγίαν ψυχὴν
ἔμελλες, πάτερ, παραδοῦναι τῷ Κτίστη σου
ἐφάνη σοι Θεοτόκος
Ἠγαπημένῳ ὁμοῦ
θαυμαστῶς δηλοῦσα τὴν σὴν ἔξοδον.
Ἠνίκα δὲ ἤνοιξαν
τὸ σεπτὸν σου κιβώριον
καὶ ἀνεφάνη
τὸ μυρίπνοον λείψανον
κατεμήνυσεν ἡ ὁσμὴ τῶν ὀστέων σου
ποίας μετέχεις χάριτος
τανῦν, Ἀμφιλόχιε,
ὡς τῶν ὁσίων ἀπάντων

καὶ τῶν δικαίων ἰσότημος
τῷ θρόνῳ πελάζων
τοῦ Κυρίου καὶ πρεσβεύων
ὑπὲρ τῶν τέκνων σου.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Πάλαι τὴν τοῦ παγκάλου σορὸν
ἐν τῇ ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἀνεκόμισεν
πρὸς γαῖαν ἐπαγγελίας
ὁ ποδηγέτης Μωσῆς,
ὥσπερ ὄλβον ὄντως ἀριζήλῳτον.
Ἡμεῖς δὲ τὴν ἔξοδον
ἐκ παθῶν νῦν ἰμείροντες
Ἀμφιλοχίου
τὰ ὀστέα τὰ πάντιμα
ἐκκομίσαμεν
ὡς χρυσὸν δοκιμότατον.
Ὅθεν προθύμως σήμερον
αὐτοῖς προσπελάζοντες
νάματα θείων χαρίτων
ἐκ τῶν λειψάνων ἀρδεύομεν
σαρκὸς μὲν τὰς νόσους
καὶ τοῦ πνεύματος τὸ ἄγος
μακρὰν ἐλαύνοντα.

Δόξα Πατρὶ ...

Ἦχος β'.

Τὴν ἀνάμνησιν τελοῦντες
τῆς κομιδῆς τῶν ὀστέων σου,
ἱερὲ Ἀμφιλόχιε,
ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνήλθομεν
εὐφημῆσαι σου τὰ πρόσκαιρα παλαίσματα
δι' ὧν ἀντήλλαξας τῶν αἰωνίων ἀπόλαυσιν.
Τὰ δὲ χαριτωθέντα ὀστέα σου
τοῦ Παρακλήτου ἐπισκιάσει
εὐλαβῶς προσκυνοῦντες
ὡς προεικονίζοντα
τὴν ἐπέκεινα τοῦ τάφου ἀντίδοσιν

καὶ ἐξ αὐτῶν ῥῶσιν λαμβάνοντες
συμφώνως βοῶμεν·
ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος Θεός,
Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν ...

Τῆς Ἑορτῆς

Θεῖος θησαυρὸς ἐν τῇ γῇ κρυπτόμενος,
τοῦ Ζωοδότου ὁ Σταυρός,
ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο βασιλεῖ εὐσεβεῖ,
νίκης κατ' ἐχθρῶν ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερόν·
ὃν γεγηθὼς πίστει καὶ πόθῳ,
θεόθεν ἀναδραμὼν πρὸς θεωρίας ὕψωσιν,
σπουδῇ μεγίστῃ ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηγεν,
εἰς κόσμου λύτρον καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις...

Τρισάγιον καὶ τὰ Ἀπολυτίκια

χος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν ἀνάμνησιν πάλιν ἀνακομίσεως
χαριτοβρύτων λειψάνων ἐκ κιβωρίου σεπτοῦ,
Ἀμφιλόχιε κλεινέ, νῦν ἐορτάζοντες
χάριν δεχόμεθα πολλήν,
ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς
ἐγένου τοῦ Παρακλήτου
καὶ πηγάζεις τοῖς σε τιμῶσι
τὰς θεοσδότους δωρεὰς σαῖς λιταῖς.

Δόξα Πατρί ...

Τὸ ἐκ τῆς μνήμης τοῦ ὁσίου.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν Πατρίων τὸ κλέος,
Ἐκκλησίας ἀγλαΐσμα,
καὶ τῶν μονοτρόπων ἀλείπτην,
τὸν σεπτὸν Ἀμφιλόχιον
τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί,
τὸν κήρυκα ἀγάπης τῆς διττῆς
πρὸς Θεόν τε καὶ πλησίον,
ὥς μιμητὴν
τοῦ Θεολόγου κράζοντες·
χαίροις ὁ φερωνύμως οὐρανῷ
στρέψας ψυχῆς τὰ ὄμματα.
Χαίροις ὁ ἐπιβλέπων καὶ ἡμᾶς
θεΐαις πρεσβεΐαις σου.

Καὶ νῦν.

Τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος α΄.

Γῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου,
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου,
νίκας τοῖς βασιλεῦσι
κατὰ βαρβάρων δωρούμενος,
καὶ τὸν σὸν φυλάττων,
διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ μετὰ δὲ τὴν α΄
Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν μνήμην κομιδῆς μυροῤῥάντων ὀστέων
τῇ σήμερον πιστῶς ἐκτελοῦμεν ἐν ὕμνοις
τὸν βίον σου γεραίροντες καὶ σὸν τίμιον θάνατον,
ὡς προέγραφε ὁ ψαλμωδὸς τοῖς ὁσίοις,
ἵνα λάβωμεν τὴν εὐλογίαν σου πάντες,
οἱ πόθῳ τιμῶντες σε.

Δόξα Πατρί.

Ὅμοιον.

Ἀσκήσει καθαρθὲν τὸν σεπτὸν σου σαρκίον
μετὰ τὴν τελευταίην ἐν τῷ τάφῳ σου ἔδυ,
ἀνέτειλε δὲ σήμερον ὡς βοτάνη μυρίπνοος
καὶ πανεύσμος ἡμῶν αἰσθήσεις πληροῦσα,
Ἀμφιλόχιε, ὅτι ὀστέοις ἡ χάρις
ἐστὶ ἀνεκφοίτητος.

Καὶ νῦν...

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Τὰς χεῖρας Μωϋσῆς διανοίξας τὸ πάλαι
ἐν τύπῳ καὶ σκιᾷ προετύπωσε πᾶσι
ἐκούσιον Σου σταύρωσιν, δι' ἧς πάντες ἐρρῦσθημεν
τῆς κακώσεως τοῦ ἀρχεκάκου, Σωτήρ μου,
ὅθεν σήμερον ἐν τοῦ Σταυροῦ ἀνυψώσει
σε πόθῳ δοξάζομεν.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν ἀνάμνησιν σεπτῶς νῦν ἐορτάζομεν πιστοὶ
τῆς ἐκ τάφου κομιδῆς χαριτοβρύτων σου ὀστέων
περικυκλοῦντες τὴν θήκην τοῦ σοῦ λειψάνου,
ὥσπερ κιβωτὸν ἀγιάσματος, χάριν ἐξ αὐτῶν νῦν λαμβάνοντες,

ὅτι σκηνοῖ τοῦ Πνεύματος ἡ χάρις ἐν τοῖς δικαίῳ σκηνώμασι,
ὁδμή ὡς μύρου δηλοποιοῦσα χρῆσιν τοῦ ἀλαβάστρου.

Δόξα Πατρὶ ...

Ὅμοιον.

Τὴν μονὴν τὴν ἱερὰν Ἑγαπημένου τῆς μητρὸς
ὠκοδόμησας ποτὲ θέμενος λίθους σὺν εὐχαῖς
καὶ ὡς θεμέλιον λόγους σου ἀειζώους.
Ὡλβισας αὐτήν, Ἀμφιλόχιε, λείψας ὡς χρυσὸν δοκιμότατον
ἀσκητικόν σου σῶμα τὸ ἐκ τάφου, ἀναφανέν ὡς τῇ σήμερον.
Αὐτοῦ ἐγγίσει τοὺς σέ τιμῶντας πλήσον δώρων ἐνθέων.

Καὶ νῦν...

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Εκατόνταρχος υἱόν σε ὠμολόγει τοῦ Θεοῦ
τὰ συμβάντα θεωρῶν, ἃ ἠκολούθησαν Σταυροῦ,
ὃν ἐν εὐρέσει ἀνέδειξεν θαυμασίως
ἐγερσις νεκροῦ, ὅθεν σήμερον πάντες οἱ πιστοὶ σε δοξάζομεν,
οἱ θεωροῦντες θαύματα ποικίλα ἐκ τοῦ Σταυροῦ προερχόμενα.
Αὐτοῦ τῇ θείᾳ ἐπισκιάσει σῶζε, Λόγε, σοὺς δούλους.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος β'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ τάφου σήμερον καθάπερ γῆς ἀγαθῆς
ἀνέβηλε σῶμα σου, εὐωδιάζον πιστούς,
σοφὲ Ἀμφιλόχιε,
ὅτι τοῦ Παρακλήτου τὸ σαρκίον σου σκεῦος
γένονεν διὰ κόπων καὶ ἀγώνων μεγίστων,
οὓς ὕμνοις πανευφροσύνοις, πόθῳ γεραίρομεν.

Δόξα Πατρὶ ...

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ως κρουνὸς ἀκένωτος τῶν θαυμασίων
ἡ σορὸς σου γέγονε τοῖς προσελθοῦσι τοῦ λαβεῖν
τῶν ἰαμάτων τὸ δώρημα, ὅτι ἰσχύει πολλὰ ἡ σὴ δέησις.

Καὶ νῦν...

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ψωθέντος σήμερον τοῦ πανσεβάστου
καὶ παντίμου ξύλου σου, ἐν ᾧ ἐτάθη δι' ἡμᾶς
ἡ οἰκουμένη ἀγάλλεται, ὅτι ἐδέχθη ἐκ τούτου τὴν λύτρωσιν.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ Ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Τὸ πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον
ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον [κδ' 42-47]
(Ζήτει αὐτὸ ἐν τῇ λ' Σεπτεμβρίου)
Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα Πατρί...

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν
ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν
ἐγκλημάτων.

Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου, καὶ κατὰ τὸ
πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ὅτε ἡ ἀγία σου ψυχὴ
πτέρυξι εὐποιΐας
πρὸς οὐράνιον θάλαμον ἐπέτετο,
τότε τῇ φροντίδι τῶν τέκνων σου
ἡ ἀσκητικὴ σου σορὸς
ἐν τάφου τῇ εἰρκτῇ κατεκρύπτετο.
Ὅτε ἡ κομιδὴ τῶν ὁστῶν σου ἐγένετο,

τότε θεοσδότους δωρεὰς
ἐκ τοῦ πόλου
ταῖς εὐχαῖς σου διένειμας.
Ἀλλ' ὦ πάτερ Ἀμφιλόχιε,
μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν
χάριν δοθῆναι τοῖς προσφέρουσι
ὑμνοῖς ἑορτίοις τῇ σῇ λάρνακι.

Ὁ ἱερεύς· Ὡσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ Ἀκροστοιχίς.
«Ἀμφιλοχίου σορὸν σέβω ταῖς μολπαῖς. Ἰω. »

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ, δ'. Σταυρὸν χαράξας.

Αινέσας πρὶν ἐν ῥδαῖς τοῦ ὁσίου μνήμην
χάριτος θείας ἔτυχον, ὅθεν καὶ νῦν προτρέπομαι
ὁστέων τὴν κοιμηθὲν ἐκ τοῦ τάφου σήμερον κροτῆσαι ἄσμασι
σεπτοῦ Ἀμφιλοχίου, διὰ τοῦτο αἰτοῦμαι
τὴν ἀρωγὴν ἄνωθεν, τὴν φωτίζουσαν νοῦν μου πρὸς αἴνεσιν.

Μονὴ ἐν Πάτμῳ Μητρὸς τοῦ Ἠγαπημένου
περιχαρῶς εὐφραίνεται ὡς θησαυρὸν κατέχουσα
καὶ πλοῦτον πολυτελῆ ἀοιδίμου κτήτορος καὶ θείου πάτρωνος
σορὸν ἡγιασμένην, παρακλήτου τῇ νεύσει,
ἧς κοιμηθὲν σήμερον, ἐν αὐλαῖς αὐτῆς δεῦτε τιμήσωμεν.

Φωτολαμποῦς ἑορτῆς καὶ χαρᾶς αἰτία
ἡ κοιμηθὲν λειψάνου σου τοῖς ὀρθοδόξοις γέγονε,
διὸ ἡμᾶς συγκαλεῖ ἑορτάσαι μονὴ σεβάσμιος,
ἣν ἔδειμας ἰδρῶσι τῶν ἀτρύτων σου πόνων
καὶ τιμαλφῶς ὠλβισας τῇ σεπτῇ σορῷ, μάκαρ, ὁστέων σου.

Θεοτοκίον.

Ἰσχὺς ὑπάρχει ἡμῖν τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον
δι' οὗ μανίαν ὥλεσεν τοῦ ἀρχεκάκου Κύριος,
διόπερ ἡ βασιλὶς ἐκ λαγόνων σύρασα σεπτῶς ἀνύψωσε
χερσὶ τῶν ἱερέων τὸ ἀήττητον ὄπλον
τὸ κατ' ἐχθρῶν τρόπαιον καὶ νομῆς ἡμῶν ἑνδοξον ἔμβλημα.

Ῥαδὴ γ'. Ῥάδβος εἰς τύπον.

Λόγος προφήτου ἐν ψαλτηρίῳ λαμβάνει πλήρωσιν,
Ὁ Θεὸς γὰρ φυλάττει σεπτὰ ὅστέα
ἡμῖν προχέοντα ἀγαθοδωρήτως χάριν πνεύματος,
ὅθεν σορὸν ὁσίου προσκυνήσωμεν.

Ὁλβος ἐδόθη ἐκ κιβωρίου ὑπὲρ θησαύρισμα
τὰ ὅστέα ὁσίου Ἀμφιλοχίου
τὰ νῦν προκείμενα πάσῃ Ἐκκλησίᾳ εἰς προσκύνησιν
χάριν Θεοῦ εὐδῆλως ἀποπνέοντα.

Χαίρει ἡ μάνδρα Ἠγαπημένου Μητρὸς κατέχουσα
αἰοιδίμου δομήτορος καὶ προστάτου
ὡς θησαύρισμα λείψανον τὸ θεῖον ὑπὲρ σμάραγδον
λίτρον χρυσοῦ ἢ σάπφειρον καὶ μάργαρον.

Θεοτοκίον.

†ασιν, Λόγε, τῷ μώλωπί σου ἠύρομεν ἅπαντες,
ὡς προλέγει ὁ μέγας ἐν τοῖς προφήταις,
ὅθεν τὸ ξύλον τιμῶμεν, ἐν ᾧ χεῖρας σου ἐτάνυσας
καὶ ταῖς ῥοαῖς πληγῶν σου ἐπορφύρωσας.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ανοιγέντος τοῦ τάφου σου τοῦ σεπτοῦ
ἡ ὁσμή εὐωδίας πνευματικῆς
ἀπάντων ἐπλήρωσε τὰς αἰσθήσεις, μακάριε,
δηλοποιοῦσα χάριν, ἣν ἄνωθεν ἔλαβες
ἐπιτελεῖν θαυμασία τοῖς πόθῳ τιμῶσι σε.
Ὅθεν πανσεβάστως ἐν ὥδαῖς τε καὶ ὕμνοις
τιμῶμεν τῇ σήμερον κομιδὴν τῶν λειψάνων σου,
Ἀμφιλόχιε ὅσιε, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς
τὴν σὴν ἀντίληψιν, Πάτερ, αἰτούμενοι
ταῖς πρεσβείαις σου πάντας πληῆσον τῆς χάριτος.

Δόξα Πατρί.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν λαβών.

Τῆς ἐκλογῆς γεγονώς σεπτὸν δοχεῖον
δι' ἐναρέτου βιοτῆς καὶ ἐγκρατείας,
Ἀμφιλόχιε, χάριν Παρακλήτου
ἐδέχθης ἐν τῇ ψυχῇ σου ὡς δωρεά
καὶ οὕτως καδηγιάσθη τὰ σὰ ὅστᾱ,
τὰ βοῶντα ὡς γέγραπται ἐν βίβλῳ πάλαι ψαλμῶν·
τίς ὅμοιός σοι, Κύριε, ὧν τιμῶμεν ἀνάδειξιν.

Καὶ νῦν.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ο Ἰωσήφ ἀδελφοῖς προτείνων ῥάβδον
εἰς ἀσπασμὸν τοῦ σοῦ Σταυροῦ ἐμφαίνει τύπον,
Πατριάρχης δὲ χειῖρας ἐναλάσσω
εἰς κάρας τῶν δύο τέκνων τοῦ Ἰωσήφ
δεικνύει τὴν εὐλογίαν τὴν ἐκ Σταυροῦ
Μωσῆς δι' ἐκτάσεως ὠλένων κατ' Ἀμαλήκ
προγράφει τὸ ἀήττητον τοῦ Σταυροῦ σου, Φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ολοτρόπως ἠγάπησας
πάντας τοὺς πλησίον σου
καὶ ἐβάστασας ἀδυνάτων ἀσθενήματα,
ὡς προτάσσει Παῦλος, Ἀμφιλόχιε.

Υπὲρ πάντων ἰκέτευε
τῶν μακαριζόντων σε,
Ἀμφιλόχιε,
καὶ τιμώντων τοῦ λειψάνου σου
ἱερὰν ἐκ τάφου ἀνακόμισιν.

Σῶμα πάλαι γενομένον
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
οἰκητήριον
μετὰ θάνατον ἐνέργειαν
συγκρατεῖ πηγάζον τὰ ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Ο Σταυρός σου, Φιλάνθρωπε,
μιαρὰν παράταξιν
τοῦ ἀλάστορος
κατετρόπωσεν ὑψούμενος
καὶ τὸ κράτος τούτου κατεσκύλευσε.

Ῥδὴ ε΄. Ὡ Τρισμακάριστον ξύλον.

Ρήσει πάλαι χειλέων τὰς μοναχὰς νουθετῶν
τὴν σὴν μονὴν ἐτείχισας,
μεθ' ὧν σήμερον διδάσκεις οἰκουμένην
τὴν εἰς Πάτμον ταχινῶς
δραμοῦσα προσκυνῆσαι πιστῶς
πολυκύδιστα καὶ μυρίπνοα σου λείψανα.

Ο Ἡσαΐας προέφη· ὡς ἡ βοτάνη ὅστᾳ
ἀνατελεῖ ἐκ μνήματος
παινόμενα τῇ χάριτι Κυρίου,
ὃ τεκμαίρεται σαφῶς
τῇ σῇ χαριτοβρύτῳ σορῶ,
Ἀμφιλόχιε, τῶν πατέρων θεῖον ἀγλάϊσμα.

Μῆσος Πατμίων εὐφραίνου ἐκ τῶν λαγόνων
σῆς γῆς πανευδαλῶς ἐξήνθησας
Ἀμφιλόχιον ὡς ῥόδον τὸ μυρίζον
τῇ ὁσμῇ τῶν ἀρετῶν
τοὺς πίστει προσκυνῆσαι σορόν,
ἣν ἀπέδωκας ἐκ τοῦ τάφου ὡς θησαύρισμα.

Θεοτοκίον.

Σὲ κρεμασθέντα ἐν ξύλῳ ἐν γῇ Κρανίου ὁρῶν
εἰς νοῦν ἐμὸν λογίζομαι,
ὦ Φιλάνθρωπε, τὸ ὕψος τῆς θυσίας,
ἣν ὑπέστης δι' ἐμέ,
θελήσας σωτηρίαν βροτῶν
διὸ κράζω σοι· δόξα, Λόγε, τῇ δυνάμει σου.

Ῥδὴ στ'. Νοτίου θηρός.

Επέστη λαμπρῶς ἡ μνήμη
τῆς γῆθεν κομιδῆς σεπτῶν ὁστῶν Ἀμφιλοχίου
καὶ μονῇ ἡ πατρώα πανηγυρίζει φαιδρῶς
εἰσδεχομένη τὴν πληθύν
τῶν φιλεόρτων πανταχόθεν ὧδε συρρεύσασα
καὶ προτρέπουσα πάντας τὴν χάριν ἐξ ὁστῶν,
ἣν καθεκάστην ἀρδεύει, κομίσαι εἰς πέρατα.

Βιώσας ὁσίως, πάτερ,
ἐδόξασας Χριστὸν ἀντιδοξάζοντα, ὡς ἔφη,
τοὺς δοξάζοντας τοῦτον, τὸν ἀναδείξαντα νῦν
πάντιμον σκῆνος σου πηγὴ
τῶν θαυμασίων, Ἀμφιλόχιε ἀειμακάριστε,
οὗ τιμῶμεν ἐν ὕμνοις σεπτὴν κομιδὴν
ἐκ κιβωρίου ὀλβίου, ὃ νῦν ἀσπαζόμεθα.

Ωλένας πιστῶς ἐκτείνων
ὠμίλεις τῷ Θεῷ ὑπὲρ βροτῶν ἱλαστηρίως
καὶ ἐκτάσεις ἀνοίγων ἐνηγκαλίζου πιστούς,
ὡς τοῦ ἀσώτου ὁ πατήρ,
τὴν πνευματέμφορον πατρότητα ἀναβαλόμενος
καὶ εἰς κάλλος ἀρχαῖον ἀνάγων σαφῶς
ιερώσυνης ἀξίαν, ἥς γέγονας πρότυπον.

Θεοτοκίον.

Τιμίου Σταυροῦ τὸν τύπον
ἰδὼν ἐν οὐρανῷ σὺν τῇ γραφῇ· ἐν τούτῳ νίκα
δι' ἀστέρων ὁ μέγας ἐν βασιλεῦσι ἐχθρούς
σθένει νευρούμενος Θεοῦ
ἐν τῇ Μουλβία κατετρόπωσεν, ὅθεν ἀπέστειλε
τὴν Ἑλένην κομίσαι τὸ σκῆπτρον Χριστοῦ
εἰς βασιλεύουσαν πόλιν, τὸ νῦν ἀνυψούμενον.

Κοντάκιον

Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθείς.

Τῆς κομιδῆς τῶν μυριπνόων λειψάνων
γέροντος Πάτμου ἐκ τῆς γῆς τῆς πατρώας
μνήμην τελοῦντες εὐφραντικῶς οἱ πιστοί,
κύκλῳ δὲ περιστάμενοι τῶν ὁστέων σεπτῇ σορῶ
χάριν ἀρυόμεθα ἐξ αὐτῶν ἰαμάτων
καὶ μιμνησκόμενοι τούτου βιοτῆς·
χαίροις, βοῶμεν, σεπτὲ Ἀμφιλόχιε.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Γαλιλαίου μαθητοῦ δεσμὰ
πάλαι ἡγίασεν τὴν νῆσον Πατμίων,
ιδρῶτες ἀκολούθως τοῦ Χριστοδούλου Λατρενοῦ.
Ὁ ἐκ τῆς οἰκείας γῆς ἐξανθήσας βλαστὸς
γέρων κληθεὶς τῆς Πάτμου
ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὑπερβαλλόντως ἐπευλόγησεν,
ὅτι τὸ αὐτοῦ τέλος εἰς αὐτὴν ἐδέχθη,
ὅπου καὶ τὰ ὁστὰ αὐτοῦ,
ὥς βοτάνη ἀνεβλάστησαν κατὰ τὸν Ἡσαΐαν.
Τούτων κομιδὴν ἐκ τάφου τανῦν τιμῶντες·
χαίροις, βοῶμεν, σεπτὲ Ἀμφιλόχιε.

Συναξάριον,

Τῇ ιθ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὴν ἀνακομιδὴν ἐορτάζομεν τῶν τιμίων Λειψάνων
τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀμφολοχίου τοῦ πικλὴν Μακρῇ, τοῦ ἐν Πάτμῳ
ἀσκήσαντος καὶ ἀναπαυομένου, γενομένην ἐν ἔτει σωτηρίῳ 'α' π (1980).

Στίχοι.

Ὅστέα φανέντα ἐκ τάφου πατρώου
πηγάξει χάριν εὐχαῖς Ἀμφιλοχίου.

Ἐννεακαιδεκάτῃ ἄρουρα δωρεῇ νέκυν Ἀμφιλοχίου.

Τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀμφιλοχίου ὁσίως κοιμηθέντος τῇ
ιστ' Ἀπριλίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 'α' ο' (1970) καὶ προστεθέντος,
κατὰ τὸ εἰρημένον, τοῖς πατράσιν αὐτοῦ, ἡ μὲν ψυχὴ
συνηριδμήθη μετὰ τῶν ἁγίων ἀπάντων, τὸ δὲ ἀσκητικὸν αὐτοῦ
σκῆνος ἐνεταφιάσθη προνοίᾳ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων ἐν

τῇ σεβασμῷ μονῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Μητρὸς Ἁγαπημένου, ἣν ἰδίους κόποις καὶ μόχθοις ἔδειμε. Μετὰ παρελεύσει δεκαετίας καὶ πλέον, τῇ 19^ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 'α π (1980), ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος Παρασκευῆ, ἐγένετο ἡ ἐκ τοῦ σεπτοῦ τάφου ἀνακομιδὴ τῶν παντίμων καὶ χαριτοβρύτων λειψάνων τοῦ Θεοφόρου πατρός. Παρέστησαν ἐν τῇ τοιαύτῃ τελετῇ κληῖρος καὶ λαός. Ἰδία δὲ παρουσία τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Τιμοθέου. μητροπολιτῶν Ρόδου κ. Σπυρίδωνος, Λέρου κ. Ἰσιδώρου, τοῦ καθηγουμένου τῆς Πατριαρχικῆς καὶ βασιλικῆς μονῆς τοῦ Θεολόγου καὶ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου κ. Ἰσιδώρου, τῆς ὁσιολέκτου συνοδείας τῆς μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, πλειάδος ἱερέων, μοναχῶν, μοναζουσῶν καὶ πνευματικῶν τέκνων τοῦ ὁσίου συναθροισθέντων ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐψάλη τρισάγιον ὑπὸ τοῦ προειρημένου Ἐξάρχου καὶ εἶτα ἐγένετο ἡ ἐκταφὴ τῶν λειψάνων.

Ἀνοιγέντος οὖν τοῦ κιβωρίου, τὰ ὁσίοις χερσὶ ἀνακομισθέντα λείψανα κατετέθησαν ἐν τῇ εὐαγεῖ αὐτοῦ Μονῇ ὡς πολυτελές θησαύρισμα, ἀλλὰ καὶ ταμεῖον ἀδάπανον, τῆς χάριτος προχέον εὐλογίαν καὶ ἁγιασμὸν τοῖς εὐλαβῶς ἐγγίζουσι καὶ τιμῶσι κατὰ χρέος τὸν ἐνταῦθα ὑμνολογούμενον ὅσιον πατέρα ἡμῶν Ἀμφιλόχιον.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων,
Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐκνοον πρόσταγμα.

Ἄνθρωπος ἄγευστος τῆς χάριτος Θεοῦ
ὁρᾷ τὰ λείψανα μᾶλλον ὡς νεκρά,
ἐστερημένα πάσης ζωῆς
ὅμως τὸ Πνεῦμα, οἷς κατεφώτισε,
δεικνύει ὡς ὄντως χαριτόβρυτα
τὰ τῶν δικαίως βιωσάντων λείψανα
διὸ τὴν δῆκην σέβομεν, ὦ Ἀμφιλόχιε,
τῆς παντίμου σου σοροῦ πρεσβεῖαν σου αἰτοῦντες.

Ἦμερος ἔτρωσε τὰ σπλάχνα σου σφοδρῶς
τὸν νοῦν σου αἶροντα, μάκαρ, ἐκ τῆς γῆς
καὶ ὡς ὑπόπτερος ἀετὸς
ἔπτῃς πρὸς ἄνω πάλαι χρησάμενος
ἀντὶ τῶν πτερύγων ταῖς ἐντεύξεσι

πρὸς Νυμφίον τῆς ψυχῆς σου, ὅσιε,
 συχνάκις κράζων· Κύριε, ὁ ὑπερύμνητος
 τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Γήμερον λείψανα ἐκ τάφου τοῦ σεπτοῦ
 πιστοὶ συνέλεξαν, πνέοντα ὁσμὴν
 τοῦ Παραδείσου θείας τρυφῆς,
 ὥσεὶ τὰ κρίνα τὰ εὐωδέστατα
 ὑπὲρ Σολομώντεια ἐνδύματα,
 κεκοσμημένα τῇ χειρὶ τοῦ Κτίσαντος.
 Διὸ οἱ πάντες ἔψαλλον· ὁ ὑπερύμνητος
 τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Μέγιστον καύχημα νομῆς Χριστιανῶν
 Σταυρὸς ὁ τίμιος πέλει καὶ πιστῶν
 τὸ φυλακτήριον κατ' ἐχθρῶν,
 ὅθεν ὀρῶντες νῦν ἀνυψούμενον
 ἐν τόπῳ Κρανίου, ὅπου ἔστησαν
 πόδες Κυρίου, ἐκβοῶμεν· σκέπασον
 τῇ σῇ δυνάμει ψάλλοντας, ὁ ὑπερύμνητος
 τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ ἡ' . Εὐλογεῖτε παῖδες.

Ορφανῶν προστάτης καὶ πενήτων γενόμενος,
 ὡς ψαλμικῶς προλέγει Δαυὶδ,
 ἐδάνειζες τὸν παντεπόπτην, μάκαρ,
 τὸν κρυφίους κόπους νῦν φανερώσαντα
 τῇ θαυματουργίᾳ λειψάνων σου τῶν παντίμων,
 ὧν ἀνακόμισιν τιμῶμεν ὕμνοις.

Λιγυρῶς τιμῶμεν, ἱερὲ Ἀμφιλόχιε,
 τὴν κομιδὴν λειψάνου σου νῦν,
 κυκλοῦντες τὸν χαριτωθέντα τάφον,
 οὗ νεάζων πάλαι τόπον ὑπέδειξας
 καὶ ὑπερυψοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἀρτίως
 σὲ ἀγιάσαντα πνοῇ τῇ θείᾳ.

Πατρικαῖς εὐχαῖς σου μοναστρίας σεμνείου σου
 περιφρουρεῖς ὡς πάτρων σεπτός,
 ἐκ πόλου τοῦ ἐπουρανίου, πάτερ,
 καὶ προχέων χάριν ἐκ τῶν λειψάνων σου
 αὐτάς ἀγιάζεις τὰς μέλπουσας γηθοσύνης,
 σέ, Ἀμφιλόχιε, φωναῖς αἰσίσαις.

Θεοτοκίον.

Ἀνυμνοῦμεν πάντες τὸν Σταυρόν σου τὸν Τίμιον,
 δι' οὗ τῆς Εὐας πάλαι ἀρὰν
 κατήργησας καὶ σωτηρίας ὑδωρ
 ἐξ αὐτοῦ τῷ κόσμῳ, Λόγε, ἐπήγασας
 πόθῳ ἐκβοῶντες· μακάριον ξύλον χαῖρε,
 ἅγιον σέμνωμα τῶν ὀρθοδόξων.

ᾠδὴ θ'. Μυστικὸς εἰ Θεοτόκε.

†ερὰν νῆσον κυκλοῦντες συστήσασθε
 Ἀμφιλοχίου ὁσίου ἐορτὴν
 σεπτῶς τῆς κοιμηθῆς
 πολυτίμου σοροῦ
 μιμνησκόμενοι τούτου,
 διὸ ὕμνοις εὐμόλποις
 προσηκόντως τιμὴν,
 τήνδε προσφέρομεν.

Σελασφόρως ὥσπερ ἥλιος ἔλαμψας
 Εὐαγγελίου τηρήσας ἐντολάς,
 διὸ ἐν τῇ θαντῇ
 ὥσπερ δύνων ἀστῆρ
 ἡ σορός σου ἐκρύβη,
 διὸ πάλιν, ὡς ἔως
 ἀνατέλλει ἐκ γῆς
 θαύμασι λάμπουσα.

†ερόχθων καίπερ ἤσθα τὴν μέλλουσαν
 πόλιν ἐπόθεις, ἣν πνεῦμα σου οἶκεῖ,
 ἀλλ' ὅμως ἐν τῇ γῇ
 ἡ σεπτὴ σου σορὸς
 παραμένει δηλοῦσα
 ζωὴν, οἷας μετέχεις,
 ἥπερ μέλψαντά σε,
 πάτερ, συνάρμοσον.

Ὡς ζωῆς ξύλον Σταυρὸς ὁ πανάγιος
 ὁ ἀνυψούμενος σήμερον ἐν γῇ
 ἐκτρέφει τοὺς πιστοὺς
 οὐχ ὡς δένδρον καρποῦν
 πρωτοπλάστοις τὸν πότμον,
 ἀλλ' ὅμως τῆς ἀλήκτου
 ἐν Χριστῷ βιοτῆς
 φέρει τὴν κάρπωσιν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β'. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Ὡσπερ εὐώδη κρίνα ἐκ τοῦ πεδίου
 ὑπὲρ Σολομῶντα κεκοσμημένα,
 σήμερον ἐκ τάφου ἀνεβλάστησαν
 λείψανα χαριτόβρυτα Ἀμφιλοχίου Πατμίου,
 ὧν κομιδὴν νῦν τιμῶμεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης·
 Σταυρὸς ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας·
 Σταυρὸς, βασιλέων τὸ κραταίωμα·
 Σταυρὸς, πιστῶν τὸ στήριγμα.
 Σταυρὸς, Ἀγγέλων ἡ δόξα,
 καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΗΛΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Σταυρὸς ἀνυψούμενος τανῦν
ἀγιάζει ἅπαντας,
ὃν ὁ σεπτὸς Ἀμφιλόχιος,
κατὰ τὸ λόγιον
ἐπὶ ὤμων ἦρε
καὶ βαδίσας δόλιχον
στενὸν καὶ τεθλιμμένον διώδευσεν
Ἐδὲμ θυρώματα,
νῦν πρεσβεύων τῷ Χριστῷ λιταῖς
καὶ προχέων ἐκ λειψάνων χάριτας.

Υπόδεσις πάλιν ἐορτῆς
χαρμοσύνου γέγονεν
ἢ ἐκ τοῦ τάφου ἐκκόμισις
σοροῦ σου σήμερον
συγκαλοῦσα πάντας
σὲ τιμῆσαι ψάλμασι,
ὥς δεῖ τοῖς μὲν ὁσίοις, δικαίοις δὲ
καὶ χάριν ἄφθονον
ἀπαντλήσαι, Ἀμφιλόχιε,
τῇ ἐγγίσει τῶν σεπτῶν λειψάνων σου.

Οικεῖα σου γάννυται μονή,
σὲ ὁρῶσα, ὅσιε,
ἡγλαϊσμένον ἐν χάριτι
καὶ δόξῃ κρείττονι.
Τῆς σοροῦ δὲ θήκην
τιμαλφῶς κατέχουσα,
ὥς θεῖον θησαυρὸν ἐπαγάλλεται
τιμῶσα σήμερον,
θεοφάντορ, Ἀμφιλόχιε,
σῶν ὀστέων ἱερὰν ἐκκόμισιν.

Τῆς Πάτμου ἀνέβηλεν ἡ γῆ,
ὥσπερ κρίνον εὖοσμον,
τὸν οἰκουμένην μυρίσαντα
ὁσμῇ τοῦ πνεύματος,
ἱερὸν λευίτην,
οὗ ἐν γήρει σκήνωμα
λαβοῦσα ὡς σπορὰν μὲν πανάφθιτον
λαγῶσιν ἔκρυψε,
ἀποδοῦσα δὲ τῇ σήμερον
εὐλογίαν τοῖς πιστοῖς θεόσδοτον.

Δόξα Πατρὶ ...

Ἦχος πλ. δ'.

Ἀσκητικῇ πολιτείᾳ προκρίνας βιώσαι
καὶ λευίτικῆς εὐκλείας ἀξιώθεις οὐρανόθεν
τύπος ἐγένου τῶν πιστῶν
ἐν ἀγάπῃ τελείᾳ, θεοφάντορ Ἀμφιλόχιε.
Διὸ καὶ μετὰ τὸν κατὰ φύσιν πότμον,
ἢ μὲν ψυχὴ σου εἰς τὸ ἐπουράνιον βῆμα παρίσταται,
τὸ δὲ σῶμα σου εἰς γῆν τῆς Πάτμου ἀπόκειται,
ὡς στηλογραφία ἐναργῆς
τοῦ βίου σου μιμνήσκουσα τρόπους
καὶ πατρικῶν σου εὐλογιῶν τὴν χάριν.
Ἦς προσκυνοῦντες τὰ χαριτόβρυτά σου ὅστέα
ἐν τῇ παρούσῃ ἐορτῇ
ἀπολαύομεν σαῖς ἱκεσίαις
πρὸς τὸν μόνον Φιλάνθρωπον.

Καὶ νῦν.

Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦ φωνὴ τοῦ προφήτου σου Μωϋσέως ὁ Θεός,
πεπλήρωται ἡ λέγουσα·
Ὅψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην
ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν.
Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ ὁ κόσμος ἐκ πλάνης ἡλευθέρωται.
Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται,
καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται
ἐν κυμβάλοις δαυϊτικοῖς ὕμνον σοι προσφέροντα καὶ λέγοντα·
Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός,
Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας,
ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε, παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀγίου.

Ἀπόστολος

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέ-
δωκεν ἡμῖν;

Πρὸς Κορινθίους β' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. 4, 6-15).

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι...
(Ζήτει τῇ κ' Ἰανουαρίου, ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου)

Ἀλληλούϊα

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.
Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην
(Κεφ. ιβ' 24-26, 35-36).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῖς μαθηταῖς· Ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου...
(Ζήτει τῇ κγ' Φεβρουαρίου, ἑορτὴ ἁγίου Πολυκάρπου).

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

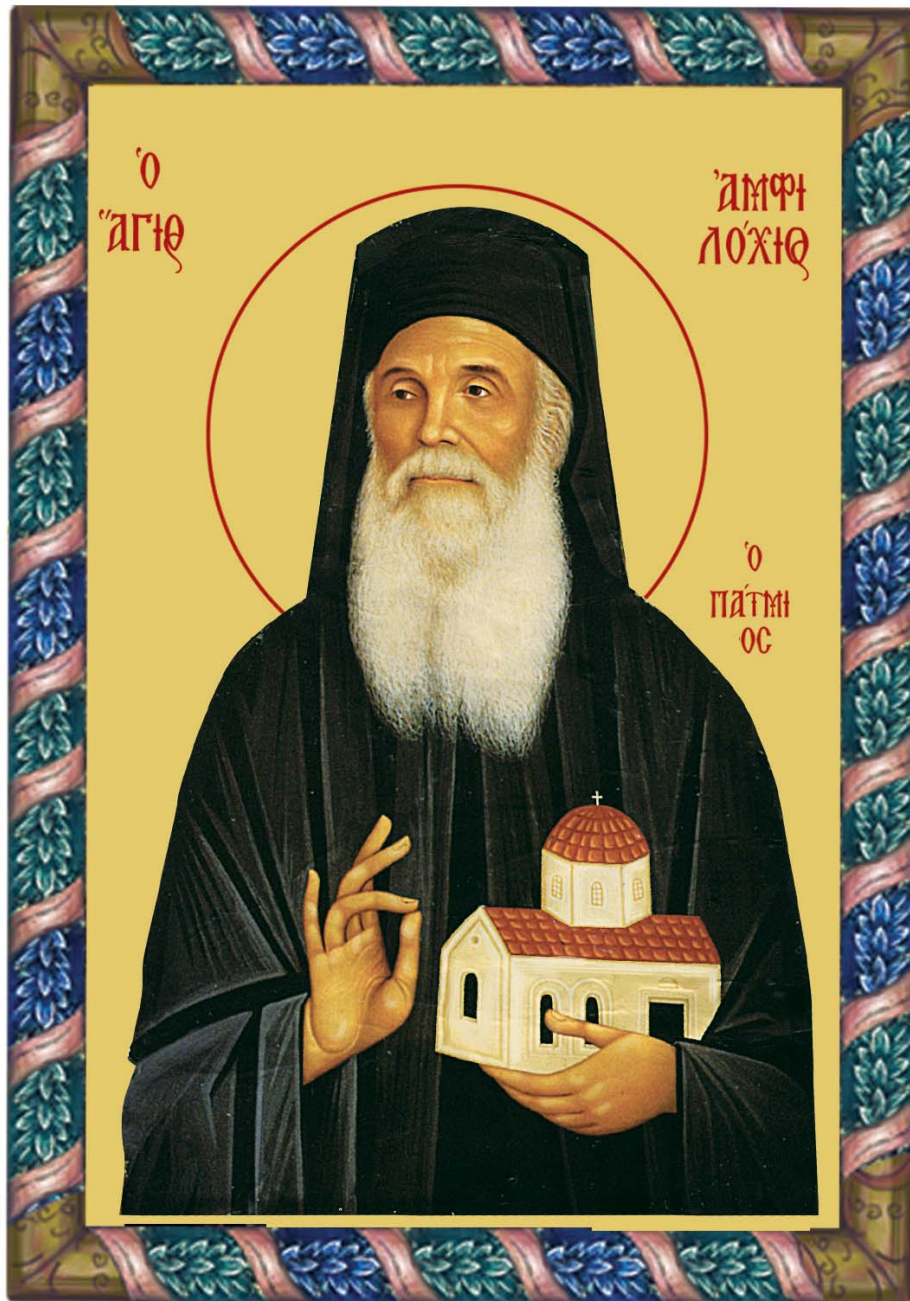
Ἀλληλούϊα

Μεγαλυνάριον.

Σήμερον τιμῶντες τὴν κομιδὴν
ἐκ τοῦ κιβωρίου
τῶν λειψάνων σου τῶν σεπτῶν
χαρίτων ἐνθέων
πληρούμεθα βοῶντες·
πιστῶν, χαῖρε τὸ εὖχος,
ὦ Ἀμφιλόχιε.

Δίστιχον.

Ως κάραν σὴν ἐμύρισα, Πάτερ, κατ' ὄναρ
ὁ Ἰωάννης μολπὰς τῇ σοφῇ σου φέρω κατ' ὕπαρ.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ ἐξῆς Τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ Θεοφόρῳ καὶ σεπτῷ μυστολέκτῃ
κεκοσμημένῳ ἁρεταῖς Παρακλήτου,
Ἀμφιλοχίῳ σπεύσωμεν τῆς Πάτμου βλαστῷ
χρώμενοι τῆς παρακλήσεως ἡδυμόλοις ᾠδαῖς, πιστοί,
ἵνα ὡς ἀγκίδεος ἀλήκτως ἱκετεύῃ
ὑπὲρ βοώντων πίστει ἀκλινεῖ,
πάτερ, δυσώπει Θεῷ ὑπὲρ τέκνων σου.

Δόξα Πατρὶ ...

Ὅμοιον.

Ως τοῦ ἀσώτου ὁ πατὴρ τὰς ἀγκάλας
ὁ Ἀμφιλόχιος διήνοιγε πάλαι
χειρῶν ἐκτάσεις δέξασθαι πιστοὺς πατρικῶς·
σήμερον ἀναπαυόμενος ἐν Ἐδὲμ ἐφορᾷ ἡμᾶς
νέμων καὶ δωρήματα τοῖς πόδι· ἐκβοῶσι·
ταῖς σαῖς εὐχαῖς ἰλέωσαι Χριστῷ,
ὅπως ρυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε...

Ὁ Ν' φαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστοιχίς·
«Ἀμφιλόχιε, πατρικῇ ἀρωγῇ βοήθει μοι. Ἰω.»

Ῥδὴ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀλάστορος βέλεσι αἰκισθεῖς
πρὸς τὴν ἀκεσφόρον μεσιτείαν σου προσφυγών,
πάτερ Ἀμφιλόχιε, κραυγάζω·
τῇ πατρικῇ ἀρωγῇ σου, βοήθει μοι.

Μερόπων τὸ γένος κατακοσμεῖς,
πάτερ, ἐπιδείξας οὐρανίαν διαγωγὴν,
διὸ μετ' ἀγγέλων νῦν χορεύεις
ἐν τῇ Ἑδὲμ αὐλιζόμενος, ὅσιε.

Φερέσβιον λόγον ἀκροασθεῖς
ὑπὸ μονοτρόπων τὴν ἰσάγγελον βιοτὴν
προέκρινας πάλαι, ἧς ἐδείχθης
ὁ ἀκριβὴς καὶ ἐχέφρων διδάσκαλος.

Θεοτόκιον.

Ἰγνύας μου κάμπτω πρὸ τοῦ σεπτοῦ
καὶ θαυματοβρύτου ἀντιτύπου τῆς σῆς μορφῆς
ἐν τῇ σεβασμῖα νήσῳ Πάτμῳ
τὴν σὴν πρεσβείαν αἰτῶν, Διασώζουσα.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Λυπηρῶν ἡ σφοδρότης,
ὥς σιδηρὰ μέγγενη
σθένος τῆς ψυχῆς μου συνθλίβει,
ὅθεν προσέδραμον,
ὅπως μὲ λύσης ταχὺ
τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης
ταῖς εὐχαῖς σου, ὅσιε,
πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον.

Ὁλετὴρ ἁμαρτίας
πυριφλεγῶς πάντοθεν
πᾶσαν ἀρετὴν καταφλέγει
ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

ἀλλὰ ῥοαῖς τῶν εὐχῶν
Ἀμφιλοχίου, Χριστέ μου,
ταχινῶς ἀπόσβεσον
πῦρ τὸ ψυχόλεθρον.

Χειμαζόμενος ὅλως
ὑπὸ δεινῶν, ὅσιε,
τῇ σῇ ἀντιλήψει προστρέχω
κράζων· βοήθει μοι,
ὥς ἡ ταλαίφρων γυνὴ
ἐξ Ἰκαρίας, ἣν πάλαι
θαυμαστῶς διέσωσας
ἐξ ἀπογνώσεως.

Θεοτοκίον.

†οβόλα με κέντρα
τοῦ δυσμενοῦς, Δέσποινα,
ὑπὸ λογισμῶν ἁμαρτίας
κατατιτρώσκουσι,
ὅθεν ἀσπίδι τῇ σῇ
πανσθενουργοῦ σου πρεσβείας
σὸν ἰκέτην σκέπασον,
ὥς Διασώζουσα.

Διάσωσον ἐκ πάσης βλάβης καὶ θλίψεως ψυχοφθόρου,
τούς σε καλοῦντας εἰς ἄρωγὴν, σεπτὲ Ἀμφιλόχιε,
καὶ σπεύδοντας πόθῳ τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Ως γέρων κληθεὶς τῆς Πάτμου, Ἀμφιλόχιε,
φυλάττεις αὐτὴν ἐξόχως σαῖς ἐντεύξεσι
καὶ μονήν, ἣν ἔδειμας ἐποπτεύεις ἄνωθεν πάντοτε,
ἀλλ' ὥς ἁγίοις δεῖ τὴν πᾶσαν γῆν
σκεπάζεις πρὸς Κύριον πρεσβεΐαις σου.

Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Εὐλογίαν θεόσδοτον
τοῖς προσερχομένοις σοι μετὰ πίστεως
διανέμεις, ἱερώτατε,
ὅτι τοῦ δικαίου σθένει δέησις.

Πατρικῶς ἐπισκόπησον
τὴν μονήν, ἣν ἔκτισας, Ἀμφιλόχιε,
τὴν κατέχουσα τὸν τάφον σου
καὶ τὸ λείψανόν σου, ὡς θησαύρισμα.

Ἀλγημάτων τὸ ἔμπονον,
μάκαρ Ἀμφιλόχιε διαλύεται
τῇ προσψαύσει τῶν ὁστέων σου
καὶ τῇ ἐπικλήσει μεσιτείας σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν εἰκόνα τὴν πάνσεπτον
νῆσος Πάτμος ἔχουσα ὡς παλλάδιον
ἐγκαυχᾶται, Διασώζουσα,
ὅτι σκέπεις ταύτην, ὥσπερ σώτειρα.

Ὡδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ρῶσιν σαῖς εὐχαῖς
νῦν χαρίζεις, πάτερ ὅσιε,
τοῖς τρυχομένοις νόσοις φθοροποιοῖς
ἐπιβραβεύων τοὺς πίστει πολλῇ φωνοῦντας σε.

Ἰλεων Θεὸν
ταῖς εὐχαῖς σου νῦν ἀπέργασαι,
ὡς παρεδρεύων θρόνῳ τοῦ Παντουργοῦ
καὶ ἱκετεύων ἀλήκτως ὑπὲρ τῶν τέκνων σου.

Κῆδος ὀρφανῶν
καὶ τροφεὺς πενήτων γέγονας
τούς σοι προσερχομένους εὐεργετῶν,
διὸ παράσχου ὡς τότε ἡμῖν τὰ κρείττονα.

Θεοτοκίον.

Ηΰγασεν τὸ φῶς
ἐν τοῖς ὅμμασι ἱκέτου σου
τοῦ προσκυνήσαντός σου πανευλαβῶς
Διασωζούσης εἰκόνα ἐν Πάτμῳ, Ἄχραντε.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Αδῆωτον διατήρει πάντοτε
τῆς Μητρὸς Ἠγαπημένου σεμνεῖον
τὸ εὐσταθὲς πυργωθὲν τῇ εὐχῇ σου
καὶ μοναστρίας ἐν τούτῳ περισφζε
πρεσβείαις σου ταῖς πατρικαῖς
πρὸς Θεόν, ἱερὲ Ἀμφιλόχιε.

Ρωννύμενος ταῖς λιταῖς σου, ὅσιε,
ἐν πελάγει βιοτῆς θαλαττεύω
καὶ τῶν δεινῶν οὐ πτοοῦμαι τὸν σάλον,
ὅτι καλῶ σε τὸν ἔμπειρον μέδοντα
ὁρμίσαι με εἰς γαληνὸν
καὶ ἀχείμαστον κόλπον πρεσβείαις σου.

Ως ἄριστον βιοτῆς σου πρότυπον
Θεολόγον μαθητὴν, πάτερ, ἔσχες,
οὗ τὴν μονὴν ἐποπτεύεις ἐν Πάτμῳ,
ἣν διὰ βίου καλῶς διηκόνησας
καὶ σκέπεις ταύτην ἐσαεὶ
ταῖς λιταῖς σου, κλεινὲ Ἀμφιλόχιε.

Θεοτοκίον.

Γλυκύδωρος ποταμὸς θαυμαμάτων σου,
Διασώζουσα, τὴν Πάτμον ἀρδεύει
καὶ τὸν αὐχμὸν ἀδελφείας ἐλαύνει
ἐκ τῶν ψυχῶν ἐπομβρία τῆς χάριτος
ὥς σώτειρα καὶ ἀρωγὸς
τῆς νομῆς ὁρθοδόξων ὑπάρχουσα.

Διάσωσον ἐκ πάσης βλάβης καὶ θλίψεως ψυχοφθόρου
τούς σε καλοῦντας εἰς ἀρωγὴν, σεπτὲ Ἀμφιλόχιε,
καὶ σπεύδοντας πόθῳ τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον,
ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἵτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Προστασία Χριστιανῶν.

Ἀγαπήσεως πρὸς τὸν Θεὸν πλήρης γέγονας
ἀγαπήσας ὡς Ἐγαπημένος τὸν φάσκοντα
δαιτυμόναις· ὁ ἀγαπῶν, μὲ τοὺς λόγους μου τηρεῖ,
διὸ πάσας τὰς ἐντολὰς μεθ' ὧν ἀγάπην τῶν ἐγγύς
κατὰ πρῶτον ἐφύλαξας.

Ὅθεν διττῆς ἀγάπης ἀξίωσον σαῖς πρεσβείαις
τούς σε τιμῶντας ἐν ὠδαῖς, θεοφάντορ Ἀμφιλόχιε.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα.
(ΙΑ' 27-30)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πάντα μοι ...
(Ζήτει τῇ 5ῃ Δεκεμβρίου εἰς τὴν Λειτουργίαν).

Δόξα Πατρὶ

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν

Ταῖς Διασωζούσης πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου καὶ κατὰ τὸ
πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην σου τὴν μέριμναν
ἐπὶ Θεὸν ἐπιρρίψας
ἐκ παιδὸς ἐβάδισας
τὴν τραχεῖαν κέλευθον ὁσιότητος
καὶ ζυγόν, ὅσιε,
τὸν χρηστὸν σὺ αἴρων
τοῦ Κυρίου τὴν πραότητα
καὶ τὴν ταπείνωσιν
εὐαγγελικῶς, μάκαρ, ἔμαθες,
διὸ καὶ τὰ χαρίσματα
τὰ ἐμπιστευθέντα ἐπηύξησας.
Ὡν καὶ τὴν δικαίαν
ἀντίδοσιν τανῦν ἀπολαβὼν
ὑπὲρ ἡμῶν, Ἀμφιλόχιε,
ἀλήκτως ἰκέτευε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου ...

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἦδυπάθειαν πᾶσαν
ἀπωσάμενος πόρρω
τῶν μονοτρόπων ὁδὸν
προέκρινας βαδίζειν
διὸ κατ' ἐμπειρίαν,
σὺ ἐγένου διδάσκαλος
τῶν μοναζόντων σοφός,
ὦν τάγμα περιφρούρει.

Βέλη ἔμπυρα θραύεις
καθ' ἡμῶν κινηθέντα
ἐκ τοῦ Βελίαιρ σφοδρῶς
καὶ παύεις, θεοφόρε,
ὁρμὴν τοῦ ἀρχεκάκου
τῇ δυνάμει, ἣν ἔλαβες
ὥς εὐλαβῆς ἱερεὺς
καὶ μύστης τῆς Τριάδος.

Ὁλβιόδωρε πάτερ,
διανέμεις ἐκάστῳ
κατὰ τὴν χρεῖαν αὐτοῦ,
τῶν πόθῳ προσιόντων
παντίμῳ σου λειψάνῳ,
Ἀμφιλόχιε ὅσιε,
ὅθεν χρειώδη κάμοι
χορήγησον ἐν τάχει.

Θεοτοκίον.

Ἦρετίσω θεόθεν
ὡς μητέρα γεννῆσαι
τὸν Λυτρωτὴν τοῦ παντὸς
καὶ οὕτως κόσμον ὅλον
διέσωσας κληθεῖσα
προσφυῶς Διασώζουσα,
ὅπως εἰκὼν σου σεπτὴ
τὴν κλῆσιν ταύτην φέρει.

Ὡδὴ η΄. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Θέμεθλον ἔχει
ὁ παρθενὼν ἐν τῇ Πάτμῳ
τὴν ῥοὴν τῶν ἰδρώτων σου, μάκαρ,
ὅθεν ἐγκαυχᾶται
τῇ πατρικῇ σου σκέπῃ.

Ἐχοντες ἄνω
σὲ πρεσβευτὴν καὶ τοῖς κάτω
ἀναγκῶν, Ἀμφιλόχιε, ῥύστιν
ἅπαντες θαρροῦμεν
πορεύεσθαι τὸν βίον.

ἴασαι, πάτερ,
κακοχουμένους ἐν νόσοις,
νεολαίαν δὲ φρούρει εὐχαῖς σου
καὶ ἀπηλπισμένοις
ἐλπίδα νῦν παράσχου.

Θεοτοκίον.

Μάταιον βίον
διακενῆς νῦν ὁδεύων
εἰς ἀπώλειαν μᾶλλον ἐκβαίνω,
ὅμως φερωνύμως
διάσωσόν με, Κόρη.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Οἰκείωσον τοὺς ὕμνοις
μεγαλύνοντάς σε,
ὦ Ἀμφιλόχιε μάκαρ,
Χριστῷ τῷ Θεῷ,
ὃν διὰ βίου ὁσίου
σὺ ἐμεγάλυνας.

†σάγγελος σου βίος
σφοδρῶς κατανύσσει
καὶ ἡ πληθὺς καταπλήττει
τῶν σῶν ἀρετῶν,
μεθ' ὧν ψυχὰς ὑμνητῶν σου
κόσμισον, ὅσιε.

†κέσιον ἐπάδει
μάνδρα σεβασμία
σοι, Ἀμφιλόχιε μάκαρ,
φυλάσσειν αὐτήν,
ὡς συμπαθέστατος πάτρων
κτίτωρ καὶ πρόμαχος.

Θεοτοκίον.

Ωδὰς ἱκετηρίους
τῷ Ἀμφιλοχίῳ
τῷ ὑπηρέτῃ σου μέλψας
σὺν τούτου λιταῖς
σὴν προστασίαν αἰτοῦμαι,
ὦ Διασώζουσα.

Τῷ Ἄξιον ἐστὶ καὶ τὰ Μεγαλυνάρια,
ὧν ἡ ἀκροστοιχίς «Χαῖρε Πάτμος Ἰω.».

Χαίροις τῶν ὁσίων ὁ κοινωνὸς
καὶ τῶν ἱερέων
ἐγκαλλώπισμα τὸ τερπνόν,
χαίροις σε τιμώντων
προστάτης καὶ ἀκέστωρ,
Πατρίων Θεῖον κλέος,
ὦ Ἀμφιλόχιε.

Δῖνεσιν προσφέρει χρεωστικῶς
τῷ οἰκείῳ τέκνῳ
ἡ γενέθλιος Πάτμου γῆ
καὶ Δωδεκανήσου
πλειάς, χαῖρε· βοᾷ σοι,
νομῆς τῶν ὀρθοδόξων,
ἄριστε πρόμαχε.

†χνεσι πατέρων ἀκολουθῶν
καὶ τοῦ Θεολόγου
ἐκμιμούμενος βιοτὴν
ἀνεδείχθης, πάτερ, τὸ εὖχος ὀρθοδόξων,
διὸ ἐν ὑμνωδαίαις
σε μακαρίζομεν.

Ροαῖς σῶν δακρύων τὴν ἱερὰν
ἔδειμας μονὴν σου,
ἣν φυλάττεις διηνεκῶς
ἀπὸ τῶν κινδύνων
στενώσεως καὶ βλάβης,
ὥς ἔφορος καὶ πάτρων
ὁ προσφιλέστατος.

Εστρεψας τὸ ὄμμα πρὸς οὐρανὸν
ποθήσας ὡς Παῦλος,
πόλιν μέλλουσας, ἣν οἰκεῖς
ἐξ ἧς φερωνύμως
τὰ ὀμματά σου στρέψον
πρὸς τέκνα σου καλοῦντα
σε εἰς ἀντίληψιν.

Πρέσβευε ἀλήκτως ὑπὲρ μονῆς,
πάτερ, Θεολόγου,
ἣν ἡγάπησας ἐκ παιδὸς
σὺν τῷ Ἰωάννῃ
ὁμοῦ τῷ Χριστοδούλῳ
ἀλώβητον τηρεῖσαι
ἐξ ἐπιθέσεων.

Ἀρεταῖς ποικίλαις τὴν σὴν ψυχὴν
ἐκόσμησεν πάλαι
ὁ ἀπάντων Δημιουργός,
ἅσπερ ἐπαυξήσας
τὸ εὖ δοῦλε, ἀκούεις
τὴν θύραν Παραδείσου
εἰσπορευόμενος.

Τιμαλφῶς ἐπροίκισας σὴν μονὴν
ἀειζώοις λόγοις
καὶ ἰδρώτων σου προχοῇ,
τάφῳ σου παντίμῳ,
σορῶ τῶν σῶν λειψάνων
εὐχαῖς σου δὲ αἰσίαις,
ὦ Ἀμφιλόχιε.

Μέλπομεν τοὺς κόπους σου ἐν ᾧδαῖς,
ὅτι ἡμιλλήθης
ἀσωμάτων ταῖς στρατιαῖς,
μεθ' ὧν συγχορεύεις
δοξάζων ἀενάως
Χριστόν, ὃν ἐκδυσώπει
ὑπὲρ τῶν τέκνων σου.

Ὁρμος, Ἀμφιλόχιε, γαληνὸς
τῶν θαλαττευόντων
ἐν πελάγει τῆς βιοτῆς
γέγονας τὸ πάλαι,
ἀλλὰ καὶ νῦν λιταῖς σου
πρὸς εὐδιον λιμένα
πάντας καθέλκυσον.

Σέβοντες τὴν θήκην τῶν σῶν ὀστέων
δεχόμεθα χάριν
ἐνοικοῦσαν τῇ σῇ σοφῷ,
ὅτι τοῖς λειψάνοις
ἁγίων εὐλογία
φοιτᾷ ἀδιαλείπτως
πάντας εὐφραίνουσα.

Ψασιν πηγάζεις σωματικὴν
καὶ εἰρήνην, πάτερ,
διανέμεις πνευματικὴν,
ὡς Χριστοῦ λευϊτῆς
λιταῖς σου θεοδέκτοις
ἐγγίζουσι παντίμῳ
σκήνει σου, ὅσιε.

Ωσπερ ζῶν πρυτάνευε τοῦ χοροῦ
τοῦ ὁσιολέκτου
τῶν ἐνθάδε μοναστριῶν
καὶ τὸν παρθενῶνα
ὄν ἔκτισας χερσὶ σου
συντήρησον ἐκ βλάβης,
πάτερ, ἀπροσβλητον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ ...

Τρισάγιον.

Εἴθ' οὕτω τὰ τροπάρια·

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.
Δόξα. Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήαμεν.
Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην.
Ἦ τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν Πατρίων τὸ κλέος,
Ἐκκλησίας ἀγλάϊσμα
καὶ τῶν μονοτρόπων ἀλείπτην,
τὸν σεπτὸν Ἀμφιλόχιον,
τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί,
τὸν κήρυκα ἀγάπης τῆς διττῆς
πρὸς Θεόν τε καὶ πλησίον
ὡς μιμητὴν τοῦ Θεολόγου κράζοντες·
χαίροις ὁ φερωνύμως οὐρανῶ
στρέψας ψυχῆς τὰ ὄμματα·
χαίροις ὁ ἐπιβλέπων καὶ ἡμᾶς
θεΐαις πρεσβεΐαις σου.

Ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις μεθ' ἣν ψάλλομεν τὰ ἐξῆς·

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Θάλπος ἐπεδείξω πατρικὸν
τοῖς ἀπολαβεῖν προσιοῦσι
κατὰ τὴν χρεῖαν αὐτῶν,
εἰς ψυχῆς εἰρήνευσιν,
εὐχὴν δὲ ἕτερος,
ὀρφανὸς μὲν τὸ εὖστοργον,
τροφὴν δὲ ὁ πένης,
σθένος ὁ ἀνίσχυρος,
πίστιν ὁ ἄπελπις.
Ὅθεν ἀπολαῦσαι χαρίτων
ἔσπευσα σοι κράζων ἐκ πόθου·
πάτερ Ἀμφιλόχιε, βοήθει μοι.

Δίστιχον.

Ὡδὴν, Ἀμφιλόχιε, ἱκετηρίαν
Ἰωάννης βοῶν σοι· βοήθει μοι, φέρει.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΝ ΤΟΝ ΜΑΚΡΗΝ

Κοντάκιον.

Ύμνος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Εγκωμιάσαι ὥσπερ δεῖ σε, Ἀμφιλόχιε,
τῆς οὐρανίας λαλιᾶς καὶ γλώττης χρήσομεν,
ὅτι ὅμοιος ἐφάνης τοῖς ἀσωμάτοις,
ἀλλ' ὁ ἐνδοθέν μου πόθος ἀνυμνήσεως
παλαισμάτων σου νικᾷ χειλέων βέβηλον,
Ὅθεν κράζω σοι· χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Αγγελος ἀνεφάνης, Ἀμφιλόχιε πάτερ,
ὁσίως ἐν τῷ κόσμῳ βιώσας (ἐκ γ')
καὶ κάλλος τὸ ἀρχαῖον εὐρὼν
μανικῶς ἠγάπησας Θεόν, ὅσιε,
ὁμοίως τὸν πλησίον σου,
διὸ καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούεις·

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Χριστὸς ὑμνεῖται·
χαῖρε, δι' οὗ ὁ ἐχθρὸς θαμβεῖται.
Χαῖρε ὀρθοδόξου νομῆς ἡ κραταίωσις·
χαῖρε, ἀλλοδόξων βουλῆς ἡ ματαίωσις.
Χαῖρε, ἄγγελε ἐπίγειε τὰ οὐράνια φρονῶν·
χαῖρε, ἄνθρωπε μετάρσιε εἰς Ἐδὲμ νῦν κατοικῶν.
Χαῖρε, ὅτι πελάζεις τοῦ Παντάνακτος θρόνῳ·
χαῖρε, ὅτι σκεδάζεις τὸν ἐγκόσμιον πόνον.
Χαῖρε, κρουνὲ ἐκβλύζων ἰάματα·
χαῖρε, πηγὴ ἐκρέουσα θαύματα.
Χαῖρε, δι' ὃν Ἐκκλησία νῦν χαίρει·
χαῖρε, δι' ὃν νῆσος Πάτμος συγχαίρει.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Βλέποντές σε ἐξόχως ὑπὲρ λάμψιν ἀστέρος
ἐκλάμποντα ἐν δόξῃ Κυρίου
καὶ νόας σκοτισθέντας ἡμῶν
δαδοχοῦντα θαύμασι πυκνοῖς, πάμφωτε,
Θεῷ τῷ σε φωτίσαντι
βοῶμεν εὐγνωμόνως οὕτως·

Ἀλληλούϊα

Γαῖα Πάτμου τὸ πάλαι Ἰωάννην δεσμώτην
ἐδέχθη σὺν σπορᾷ τῇ ζειδώρῃ,
ἐξ ἧς Εὐαγγελίου βλαστόν,
Ἀμφιλόχιον τὸν γεραρὸν ἤνθησεν,
ὃς μύρω θείου Πνεύματος
πληροῖ τοὺς ἐκβοῶντας ταῦτα·

Χαῖρε, τιμώντων σε θυμηδία·
χαῖρε, φωνούντων σε προστασία.
Χαῖρε, ἀθανάτου ζωῆς πρὶν ἐπώνυμε·
χαῖρε, Ἰκονίου τῷ μύστη συνώνυμε.
Χαῖρε, κλάδε εὐθαλέστατε εὐλαβοῦς Ἐμμανουήλ·
χαῖρε, γόνε θεοβλάστητε τῆς Εἰρήνης τῆς σεμνῆς.
Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις τῶν Πατρίων τὸ κῦδος·
χαῖρε, ὅτι τειχίζεις τοὺς πιστοὺς ὥσπερ πύργος.
Χαῖρε, φωστήρ ἐκλάμπων ὑφήλιον·
χαῖρε, Ἑλλάδος νέον ἐφύμνιον.
Χαῖρε, Λειψὼ καὶ τῆς Πάτμου τὸ γέρας·
χαῖρε, πατρίδος λαμπρότατον σέλας.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Δίδαξιν λαβών, πάτερ, ἐγκυκλίων γραμμάτων
μαθεῖν γνῶσιν ἡρέτισας θείαν,
διὸ τοῦ κατὰ πνεῦμα πατρὸς
συνωνύμου σοι, νουθεσίας ἤκουες
καὶ δόκιμος γενόμενος
πατράσι δὲ ἐπόμενος ἔφης·

Ἀλληλούϊα

Ἐμπλεως θείου πόθου παιδιόθεν ἠράσθης
Χριστὸν τὸν τῆς ψυχῆς σου Νυμφίον·
ἀράμενος δὲ τούτου σταυρὸν
τῆς μονῆς διέβης τὴν στενὴν εἴσοδον,
δι' ἧς καὶ εἰς Παράδεισον
εἰσῆλθες ἐσαεὶ ἀκούων·

Χαῖρε, σειρὴν βιοτῆς ὁσίας·
χαῖρε, δραπτόμενος τῆς παιδείας.
Χαῖρε, τῆς μελλούσης ζωῆς ἡ βεβαίωσις·
χαῖρε, ὁρδοδόξων δογμάτων δικαίωσις.
Χαῖρε, ξύλον ποτιζόμενον διεξόδοις ποταμῶν·
χαῖρε, δένδρον στολιζόμενον τοῖς καρποῖς τῶν ἀρετῶν.
Χαῖρε, ὅτι νηστεύων ἡμιλλήθης ἀγγέλοις·
χαῖρε, ὅτι πυκτεύων ὡμοιώθης ὁσίοις.
Χαῖρε, ἀγίων πάντων ὁμότιμε·
χαῖρε, αὐλῶν νόων ὁμόσκηνε.
Χαῖρε, ἐχθροῦ ἐκμειώσας τὸ κράτος·
χαῖρε, πολλῶν θαυμασίων τὸ πλάτος.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Ζῆλον ἔνθεον ἔχων προσκυνῆσαι τοὺς τόπους,
ἐν οἷς ἔστησαν οἱ πόδες Κυρίου,
μετέβης εἰς τὴν πόλιν Σιών,
ὡς δορκὰς ποδοῦσα τὴν πηγὴν ὕδατος
καὶ ὄνησιν, ὡς μέλισσα συλλέξας
τῷ Θεῷ ἐβόας·

Ἀλληλούϊα.

Ἦλθες λάθρα εἰς πόλιν Βασιλέως μεγάλου
φυγεῖν ἱερωσύνης τὴν χάριν,
μεγίστην ὑπουργίαν ἐν γῇ
θεωρήσας ταύτην, ἱερεῦ ἔννομε,
ἣν ὕστερον δεξάμενος
ἀξίως ἐλειτούργεις κλύων·

Χαῖρε, σεπτῶν ἱερέων κλέος·
 χαῖρε, σεμνῶν μονοτρόπων αἶνος.
 Χαῖρε, τῶν δικαίων Γραφῆς ἀνατύπωσης·
 χαῖρε, τῶν πατέρων τῶν πάλαι ἐκτύπωσης.
 Χαῖρε, μῦστα ἀγιόλεκτε τοὺς πιστοὺς ὁ εὐλογῶν·
 χαῖρε, τάγμασι κυκλούμενος ἐν τοῖς ἄνω λειτουργῶν.
 Χαῖρε, ὅτι ἐστέφθης δεμιπλέκτῳ στεφάνῳ·
 χαῖρε, ὅτι μετέχεις δωρημάτων ἐκπάγλων.
 Χαῖρε, δαιμόνων χώρας ἐκπόρθησις·
 χαῖρε, κοσμίου ἥθους ἀνόρθωσις.
 Χαῖρε, θυτῶν τῶν ὁσίων τὸ καῦχος·
 χαῖρε, παθῶν διαλύων τὸ ἄγος.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Θέατρον τῶν ἀγώνων καὶ παλαιίστρα τῶν ἄθλων
 συντόνῳ σου ἀσκήσει ἐδείχθη
 ἡ μάνδρα τοῦ υἱοῦ τῆς βροντῆς,
 ἣν Χριστόδουλος Λατρεηνὸς ἤγειρεν
 τῶν κόπων μὴ φειδόμενος
 μεθ' οὗ ἐν τῇ Ἐδὲμ κραυγάζεις·

Ἀλληλούϊα.

† χνεσι Χριστοδούλου ἠκολούθησας πόθῳ
 ἀπλήστως ἐνασκούμενος πάλαι
 κατὰ μίμησιν τοῦτον τιμῶν
 καὶ τὰς ὑποθήκας ἐκτελῶν ἄριστα,
 διό, θεόφρον, ἤκουες
 παρὰ συμμοναστῶν τοιαῦτα·

Χαῖρε, μονῆς Θεολόγου κλέος·
 χαῖρε, χοροῦ μοναζόντων φέγγος.
 Χαῖρε, τῶν ἀρχαίων πατέρων ἐμφέρεια·
 χαῖρε, τῶν πιστῶς σε καλούντων εὐχέρεια.
 Χαῖρε, νῆκος καὶ κραταίωμα τοῦ σεμνείου Λατρεηνοῦ·
 χαῖρε, καῦχος καὶ τὸ σέμνωμα τῶν ὁσίων τοῦ ἐσμοῦ.
 Χαῖρε, ὅτι σκεπάζεις σὴν μονὴν μετανοίας·
 χαῖρε, ὅτι σκορπίζεις τὴν ἀχλὺν τῆς ἀγνοίας.

Χαῖρε, εἰκὼν ἐνθέου μονώσεως·
χαῖρε, τανῦν μετέχων θεώσεως.
Χαῖρε, Χριστοῦ ἀκακίας ὁ τύπος·
χαῖρε, Ἀγίας Τριάδος ὁ οἶκος.

Χαίροις, ὦ Ἀμφιλόχιε.

Κάματον μὴ γιγνώσκων Δωδεκάνησον πᾶσαν
ὠδοῦμενος ἀπ' ἀγάπης διήλθες
ἀναπαύων κοπιῶντας πιστούς,
οὓς ἐν τῷ σπηλαίῳ λειτουργῶν, ὅσιε,
ἐδέχου ὡς τεκνία σου
διδάσκων μετὰ σου κραυγάζειν·

Ἀλληλούϊα.

Πύχνος ἐπὶ λυχνίαν φαεσφόρος ἐτέδης
γενόμενος ἡγούμενος, πάτερ,
εὐάνδρου Θεολόγου μονῆς,
τῆς ἐγκαυχωμένης ἐπὶ σοι, ἅγιε,
τῷ νέῳ αὐτῆς πατρωνι
βοώσης δὲ πρὸς σε τοιαῦτα·

Χαῖρε, σοφῶν ἡγουμένων ἔπος·
χαῖρε, πιστῶν δεομένων ἔρκος.
Χαῖρε, παλαιφάτου μονῆς τὸ ὠράϊσμα·
χαῖρε, Κουβαρίου καθίσματος κλέϊσμα.
Χαῖρε, σθένος καὶ ἀντίληψις κατ' ἐχθρῶν τῶν δυσμενῶν·
χαῖρε, πίστεως κραταίωμα καθ' αἰρέσεων δεινῶν.
Χαῖρε, ὅτι συντρίβεις ἐλεπόλεις Βελίαρ·
χαῖρε, ὅτι χαρίζεις τοῖς νοσοῦσι ὑγείαν.
Χαῖρε, λαοῦ ἐνθέου προπύργιον·
χαῖρε, μονῆς τῆς σῆς ἀμυντήριον.
Χαῖρε, κλυτὲ ποδηγέτα ἀμμάδων·
χαῖρε, μολπὰς ἀσωμάτων ὁ ἄδων.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Μέγας ζόφος δουλείας σὴν πατρίδα καλύψας
ἐσκότιζε ψυχὰς ὀρθοδόξων,
ἀλλ' ὅμως τοῦ τυράννου βουλή
οὐδαμῶς ἐπτόησεν τὴν σὴν, εὖψυχε,
βαστάσας ἐξορίας δὲ
ὥς στίγματα, Χριστῷ ἐβόας·

Ἀλληλούϊα.

Πεύσει θεία μετέβης εἰς ἐξάκουστον Κρήτην,
μεθ' ἧς πνευματικῶς συνεδέθης·
εὐχαῖς σου δὲ τὸν πρῶτον ναὸν
Νεκταρίου πάνυ θαυμαστοῦ ἔδειμαν
καὶ ἴδρυμα φιλόανθρωπον
τὰ τέκνα σου ἐκεῖ βοῶντα·

Χαῖρε, τῆς χάριτος σκεῦος τὸ θεῖον·
χαῖρε, πασῶν ἀρετῶν δοχεῖον.
Χαῖρε, τῶν τεκνίων πατήρ ὁ φιλόστοργος·
χαῖρε, ἀρετῆς ἀετὸς ὁ ὑπόπτερος.
Χαῖρε, θάλπος τὸ θερμότατον ὀρφανῶν τε καὶ κηρῶν·
χαῖρε, ὄρμος ὁ ἀχείμαστος σαλευόντων ἐκ παθῶν.
Χαῖρε, ὅτι τὴν Κρήτην προστατεύεις εὐχαῖς σου·
χαῖρε, ὅτι Χανίων πόλιν σκέπεις λιταῖς σου.
Χαῖρε, τροφεὺ πενήτων πολύολβε·
χαῖρε, μηδὲν ἐχόντων πολύξενε.
Χαῖρε, τιμῆς τῆς πρὸς σε τὸ βραβεῖον·
χαῖρε, θαυμάτων πολλῶν τὸ ταμεῖον.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Ζένος ὢν διὰ κόσμον βιοτῆς φιλοσόφου
φροντιστήρια πάμπολα πήξας
ἐν Πάτμῳ, Ρόδῳ, Ἰκαρίᾳ ὁμοῦ
ἐν Αἰγίνῃ καὶ Καλύμνῳ πρακτικῶς πέφηνας
πατήρ φιλοστοργότατος
χορείας μονοτρόπων κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Ὁλον ἐκδαπανήσας ἐν ἀσκήσει τὸν βίον
τὸν Κτίστην σου ἐλάτρευσας μόνον,
τὴν δὲ φύσιν δακτύλων Αὐτοῦ
ἐργασίαν γνούς αἰσθητήν, πάνσοφε,
εἰργάζου καὶ ἐφύλαττες
διδάσκων καὶ τοὺς νῦν βοῶντας·

Χαῖρε, νομεῦ λογικῶν προβάτων·
χαῖρε, ὁ ῥοῦς ζωηρῶν ναμάτων.
Χαῖρε, τῶν νοσοῦντων τελεία ἀνάρρωσις·
χαῖρε, τῶν ποικίλων θαυμάτων ἀνάδοσις.
Χαῖρε, στάχυς ὁ πολύφορος εὐθηνίαν ὁ διδούς·
χαῖρε, βλάστημα πολύκαρπον τὸ ἐκτρέφον τοὺς πιστούς.
Χαῖρε, ὅτι ἐμπράκτως ἐσεβάσθης τὴν φύσιν·
χαῖρε, ὅτι φυλάττεις διδαχαῖς σου τὴν κτίσιν.
Χαῖρε, τῆς γῆς αὐχμώδους ἢ ἄρδευσις·
χαῖρε, πικρᾶς στενώσεως ἄνεσις.
Χαῖρε, σοφῶν διδασκάλων ἀκρότης·
χαῖρε, εὐχῆς Ἰησοῦ Διασιώτης.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Πόνοις σου τοῖς ἀτρύτοις παρθενῶν ἐπυργώθη
μητρὸς ἡγαπημένου ἐν Πάτμῳ,
ἐν ᾧ μοναζουσῶν τὸν χορὸν
πρὸς Παράδεισον τὸν ποδεινὸν Ἰῶνας
ἀλήκτως σὺν στρατεύμασι
ἀγγέλων ἐκβοᾶν Κυρίῳ·

Ἀλληλούϊα.

Ῥήμασι θεοσόφοις ὡς ὁδοῦ βακτηρίαν
χρησάμενος ἐστήριζας πάντας,
ὅθεν ἔγραφες ἐπιστολὰς
πρὸς τοὺς ἔγγιστά τε καὶ μακρὰν παιῖδας σου
εἰς ἔργον τελειώσεως ἐγείρων
τοὺς φωνοῦντας ταῦτα·

Χαῖρε, λαμπρὸς μοναστῶν κοσμήτωρ·
 χαῖρε, ἀγῆρω ζωῆς ὁ ρήτωρ.
 Χαῖρε, ἀγαθῶν χελιδὼν ἢ τορόφωνος·
 χαῖρε, ὠρεῶν ἀηδὼν ἢ ἡδύφωνος.
 Χαῖρε, κάλλη διηγούμενος Παραδείσου ὡς Μωσῆς·
 χαῖρε, ἄλγη τὰ δυσίατα θεραπεύων σῇ εὐχῇ.
 Χαῖρε, ὅτι ἐν Χάλκῃ μαθητὰς ἐνουθέτεις·
 χαῖρε, ὅτι τὰ ἔθνη φῶς ἰδεῖν ἐπεπόθεις.
 Χαῖρε, χορδὴ κινύρας τοῦ Πνεύματος·
 χαῖρε, ὠδὴ ὁσίων τοῦ ἁσματος.
 Χαῖρε, σῶν παίδων στερεὰ βακτηρία·
 χαῖρε, μονῆς σου ἀεὶ μεσιτεία.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Γύμπασαν οἰκουμένην φωτισθῆναι ἐπόθεις
 φωτὸς θεογνωσίας ἀκτῖσι,
 διόπερ φιλοθέους ψυχὰς
 εἰς τοὺς καθημένους ἐν σκιᾷ, ἔκλαμπρε,
 προέτρεπες πορεύεσθαι
 διδάξαι ὁρθοδόξως κράζειν·

Ἀλληλούϊα.

Τέμενος Παρακλήτου, θεοφόρε, κατέστης,
 ὡς ἔφη δαιτυμόναις ὁ Λόγος,
 ἐτοιμάσας ἐμπόνως ψυχὴν
 ἐμπεριπατοῦντα τὸν Θεὸν δέξασθαι,
 διόπερ ἐξιστάμενοι
 ὁρῶντες σε ἀναβοῶμεν·

Χαῖρε, ἡ σάλπιγξ τῆς ἀπαθείας·
 χαῖρε, τὸ κύμβαλον τῆς ἀγνείας.
 Χαῖρε, ἀστραπὴ διαλύουσα ζόφωσιν·
 χαῖρε, στεροπὴ φρυκτωροῦσα τὴν θέωσιν.
 Χαῖρε, αὔρα οὐρανόπνευστος ἢ δροσίζουσα πιστούς·
 χαῖρε, οἶνος προσφερόμενος ὁ εὐφραίνων τοὺς λαούς.
 Χαῖρε, ἄνθος στολίζον τὸν οὐράνιον οἶκον·
 χαῖρε, κρίνον μυρίζον εὐωδία χαρίτων.

Χαῖρε, κρατὴρ πολλῶν ἑξαισίων·
χαῖρε, φθογγὴ φωνῶν τῶν αἰσίων.
Χαῖρε, ἐλαύνων μακρὰν ἀδυμίαν·
χαῖρε, δωρίζων πιστοῖς εὐδυμίαν.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Ἦ παρ σοι ἀνεφάνη Θεοτόκος Μαρία
σὺν τῷ Ἠγαπημένῳ μηνῦσαι
πρὸ τοῦ Πάσχα τὴν σὴν τελευτὴν
μὴ πληροῦσα αἵτημα θερμὸν
δεικνῦον τὸ φιλότεκνον
ψυχῆς σου ἐν θαντῇ βοώσης·

Ἀλληλούϊα.

Φίλος ὢν τῶν ἁγίων συνοικεῖς μετὰ πάντων
ἐν γῇ ἡτοιμασμένη δικαίοις,
ἐξ ἧς ἐποπτεύεις ἡμᾶς
καὶ προφθάνεις πᾶσαν ἀπειλὴν ὥκιστα
ταῖς θείαις σου ἐντεύξεσι
λυτρῶν τοὺς σοι βοῶντας ταῦτα·

Χαῖρε, Ἐδὲμ ὁ τερπνὸς οἰκὴτῳρ·
χαῖρε, μονῆς εὐκλεοῦς δομήτῳρ.
Χαῖρε, ἀσωμάτων τὸν βίον μιμούμενος·
χαῖρε, ἀρχεκάκου τὸ θράσος τροπούμενος.
Χαῖρε, βιβλὸς ἢ θεόγραφος τῷ δακτύλῳ τοῦ Θεοῦ.
χαῖρε, φίλος ἀληθέστατος Νεκταρίου θαυμαστοῦ.
Χαῖρε, ὅτι ἐώρας πάλαι γῆθεν τὰ ἄνω·
χαῖρε, ὅτι εὐχαῖς σου δρόσον στάξεις τοῖς κάτω.
Χαῖρε, κανὼν ἀρίστου βιώσεως·
χαῖρε, σβεστήρ παθῶν τῆς φλογώσεως.
Χαῖρε, σῆς μάνδρας ὁ ἀνύστακτος φύλαξ·
χαῖρε, θαυμάτων ὁ ἀείρεος πῖδαξ.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Χάρις τῷ σῷ λειψάνῳ ψαλμικῶς ἐξεχύθη
τῶν νόσων καχεξίαν σοβοῦσα
καὶ πληροῦσα αἰσθήσεις ἡμῶν
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁσμὴ ἅπαντας
προτρέπει δέ, πανόλβιε,
Θεῷ ἀναφωνῆσαι οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Υάλλοντάς σου τοὺς οἴκους διαδέσει προδύμῳ
καὶ πάντας τοὺς τιμῶντας σε πόδῳ
φύλαξον ἐκ δεινῶν ἀσινεῖς
ἀποσκορακίζων τὸν ἐχθρὸν τάχιστα
λιταῖς σου, Ἀμφιλόχιε,
ὃ νῦν ἀκούων παρὰ πάντων·

Χαῖρε, πιστὲ τοῦ Χριστοῦ λευίτα·
χαῖρε, ἐχθροῦ δυσφιλοῦς ἢ ἥττα.
Χαῖρε, τῶν Γραφῶν ἢ τελεία ἀποδειξίς·
χαῖρε, τῆς μελλούσης ζωῆς προεικόνις.
Χαῖρε, κράτος καὶ ὀχύρωμα ἀρραγὲς τῶν εὐσεβῶν·
χαῖρε, σκέπη τοῦ σεμνείου σου καὶ χοροῦ μοναζουσῶν.
Χαῖρε, ὅτι πλουτίζεις σῷ λειψάνῳ μονήν σου·
χαῖρε, ὅτι φαιδρύνεις Ἐκκλησίαν φωτί σου.
Χαῖρε, τῶν σε ὑμνούντων τὸ καύχημα·
χαῖρε, τῆς Πάτμου θεῖον θησαύρισμα.
Χαῖρε, σαρκὸς ὃ κουφίζων τὸν πόνον·
χαῖρε, ψυχῶν ὁδοδεῖκτα πρὸς πόλον.

Χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

ᾠ Πατρίων τὸ κλέος, Ἀμφιλόχιε γέρον,
πιστὲ τῆς Ἐκκλησίας θεράπον (ἐκ γ')
μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν Χριστῷ,
ὅπως συνοικήσεως Ἐδὲμ τύχωμεν
καὶ οὕτω συγχορεύοντες
βοῶμεν τῷ Θεῷ ἀπαύστως·

Ἀλληλούϊα.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον·

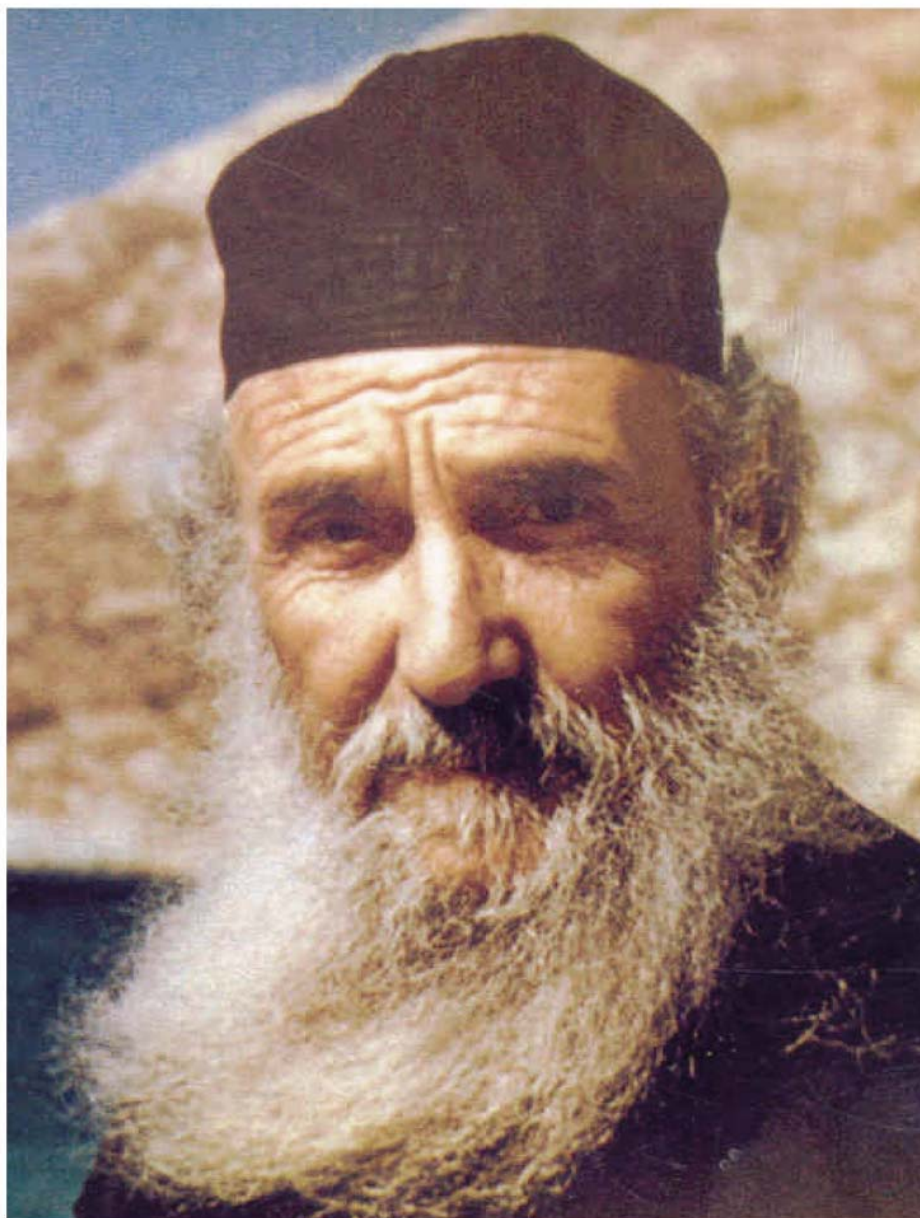
Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ

Εγκωμιάσαι ὥσπερ δεῖ σε, Ἀμφιλόχιε,
τῆς οὐρανίας λαλίας καὶ γλώττης κερήζομεν,
ὅτι ὅμοιος ἐφάνης τοῖς ἀσωμάτοις,
ἀλλ' ὁ ἐνδοθέν μου πόθος ἀνυμνήσεως
παλαισμάτων σου νικᾷ χειλέων βέβηλον,
ὅθεν κράζω σοι· χαίροις, μάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Δίστιχον.

Χαρᾶς, Ἀμφιλόχιε, ἀλήκτου μετέχων
Ἰωάννην πλήρωσον· σοι, χαῖρε, βοῶντα.

ΕΓΚΩΜΙΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΝ ΤΟΝ ΜΑΚΡΗΝ

Ἔχοντα ἀκροστοιχίδα κατὰ τὰς τρεῖς στάσεις·
«Μουσικῇ κινύρα ἐγκωμίων, Ἀμφιλόχιε πάτερ, ἀνακρούων αἰδέσιμον τιμῶ
σου μνήμην. Ἰω.»

ΣΤΑΣΙΣ Α'.

Ἦχος πλ. α'. Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

Μακαρίζομέν σε, ἐγκωμίων ὠδαῖς,
μυστολέκτα τοῦ Χριστοῦ, Ἀμφιλόχιε,
ἀρεταῖς σου ἐκπληττόμενοι πολλαῖς.

Ὁμβρησον εὐχαῖς σου ὑετὸν ἐξ Ἐδὲμ
ξηρανθέντα με ποτίζοντα, ὅσιε,
ὅπως μέλψω ἐγκωμίων σε μολπαῖς.

Ὑπερθεῖν ἡ χάρις ἐκ παιδὸς σὴν ψυχὴν
κατεστόλισε χαρίσμασι κρείττοσι,
ἃ ἐπηύξησας ὡς τάλαντα Θεοῦ.

Σήμερον ἡ Πάτμος, ἡ πατρίς σου φαιδρῶς
ἐγκαυχᾶται τῇ σεπτῇ ἀντιλήψει σου,
Ἀμφιλόχιε Πατρίων καλλονή.

Ἰερόχθων πέλεις, ὅτι Πάτμον ποτὲ
Θεολόγου τὰ δεσμὰ καδηγίασαν
καὶ οἱ ἔμπονοι ἀγῶνες Λατρηνοῦ.

Κρίκος τῷ τραχήλῳ προσετέδης χρυσοῦς,
Ἀμφιλόχιε, τῆς Πάτμου γενέθλης σου,
ἣν κυκλοῦμεν ἐορτίως οἱ πιστοί.

Ἡύγασας, θεόφρον, ἐν δουλείας καιρῷ
φαεσφόροις ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος
Δωδεκάνησον τὴν πᾶσι προσφιλῇ.

Κόσμου τὰ ἡδέα καὶ τῆς γῆς τὰ τερπνά,
ὥσπερ σκύβαλα σοφῶς ἡγησάμενος
τὴν ἰσάγγελον ἡρέτισας ὁδόν.

Ἰλασμόν καὶ χάριν ὑπὲρ τέκνων τῶν σῶν,
Ἀμφιλόχιε ἐξαίτει πρεσβείαις σου
τῆς Τριάδος θείῳ θρόνῳ παρεστώς.

Ἡέμεις οὐρανόθεν ὥσπερ πάλαι ἐν γῇ
τὰ χρειώδη τοῖς αἰτοῦσι ἀντίληψιν,
θεοφόρε, ὡς φιλόστοργος πατήρ.

Ἦψιπέτης, πάτερ, ἀετὸς γεγονὼς
ἐργασία τῆς εὐχῆς, Ἀμφιλόχιε,
κατεσκεύασας ἐν πόλῳ καλλιάν.

Ῥῦσαι πάσης βλάβης καὶ δεινῶν ἀναγκῶν
τοὺς σεπτὴν σου ἑορτήν, Ἀμφιλόχιε,
ἐκτελοῦντας ἐν ἀσμάτων ταῖς ᾠδαῖς.

Ἀγαπᾶν τὴν φύσιν ὡς δακτύλων Θεοῦ
ἐργασίαν σὺ ἐδίδασκες τέκνα σου,
Ἀμφιλόχιε, ὁσίων καλλονή.

Ἐφθασεν ὁ φθόγγος ἕως ἄκρου τῆς γῆς,
Ἀμφιλόχιε, σεμνῆς πολιτείας σου
διεγείρων βιοτῆς σου μιμητάς.

Γηθοσύνως Πάτμος σε τιμᾷ ὡς υἱὸν
καὶ μονὴ τοῦ Θεολόγου σεμνύνεται,
ὅτι ἰδυνας τοὺς οἴακας αὐτῆς.

Κάλυμνος καὶ Ρόδος, Ἰκαρία ὁμοῦ,
σὺν Αἰγίνη καὶ Χανίοις ἐδέχθησαν
τὴν φερέσβιον τῶν ἔργων σου σποράν.
Ὡραῖζεις βίον τῶν φωνούντων πιστῶς
ἐν ἀνάγκαις καὶ δεινοῖς, Ἀμφιλόχιε,
τῶν θαυμάτων φεγγοβόλοις ἀστραπαῖς.

Μὴ ἐλλίπης, μάκαρ, ἐποπτεύειν αἰεὶ
φερωνύμωσ τὴν μονή, ἣν ἐπύργωσας
θεῖω ἔρωτι νυττόμενος Χριστοῦ.

Ἰκανῶς οὐ σθένω ἀρετῶν σου πληθὺν
ἐγκωμίων ταῖς ὥδαῖς διηγῆσασθαι,
ἀλλὰ δέχου ἐμὴν πρόθεσιν καλῶς.

Δόξα Πατρὶ ...

Ὡ Τριᾶς, Θεέ μου, τοῦ ὁσίου λιταῖς
πρὸς τὸ θέλημά σου βίον μου ἵδνουν,
ὅπως, εὔ, ἀκούσω· δοῦλε ἀγαθέ.

Καὶ νῦν ...

Θεοτοκίον.

Μεύσει Παρακλήτου ἡ εἰκὼν σου, Ἀγνή,
Διασώζουσα πηγάζει θαυμάσια,
ὥσπερ πάλαι καλυμβήθρα Σιλωάμ.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον·

Μακαρίζομέν σε, ἐγκωμίων ὥδαῖς,
μυσταλέκτα τοῦ Χριστοῦ Ἀμφιλόχιε,
ἀρεταῖς σου ἐκπληττόμενοι πολλαῖς.

ΣΤΑΘΙΣ Β΄.

Ἦχος πλ. α΄. Ἀξιόν ἐστι.

Ἀξιόν ἐστι, Ἀμφιλόχιε, σε μακαρίζειν
τὸν διττῆς ἀγάπης ἔνθεον κήρυκα
καὶ δοξάσαντα ὁσίως τὸν Χριστόν.

Μέγα σε φρουρὸν κεκτημένη γεραρὰ μονή σου
τῇ σῇ ἀντιλήψει σπεύδει κραυγάζουσα
τὰ σκηνώματα περισφζε τὰ σά.

Φίλος ἱερὸς Νεκταρίου τοῦ θαυματοβρύτου
ὥφθης ἐν τῇ γῇ, σεπτὲ Ἀμφιλόχιε,
ὅθεν ἄνω συνοικεῖς νῦν μετ' αὐτοῦ.

ΐθυνον λιταῖς, πρὸς τὸ θέλημα, πάτερ, τὸ θεῖον
τοὺς μελωδικῶς ὑμνοῦντας τὴν μνήμην σου
διαλύων ἀπιστίας τὴν ἀχλύν.

Ὅρχημα σεπτὸν Ἐκκλησία πᾶσα νῦν ἐξάδει
ἀντὶ Μαριὰμ Μωσέως τὸ τύμπανον
κρουομένη ταῖς χερσὶ μοναζουσῶν.

Χαίρει εὐλαβῶς, ὡς καλλίτεκνος μήτηρ ἡ Πάτμος,
ὥσπερ κόχλος μαργαρίτην φυλάττουσα
τὰ σὰ σπάργανα καὶ λίκνον ἐν τῇ γῇ.

ΐλεων Θεὸν νῦν ἀπέργασαι ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
ὥσπερ παρεστῶς τῷ θρόνῳ Παντάνακτος,
Ἀμφιλόχιε, ὦ πρέσβυ ταχινέ.

Ἐχει μοναστῶν ὁσιόλεκτος, μάκαρ, χορεία
τὴν σὴν βιοτήν, ὡς ἄριστον πρότυπον,
ἣν πρὸς μίμησιν προβάλλει τοῖς πιστοῖς.

Ἀπας ὁ ἐσμός, Ἀμφιλόχιε, τῶν ἱερέων
ὁδοδείκτην σε κατέχει δεικνύοντα
εὐσεβοῦς διακονίας τὴν ὁδόν.

Τλήμοσι χαρά, παραμύθιον ὀλιγοψύχοις
πλοῦτος τοῖς πτωχοῖς καὶ χήραις ἀντίληψις
διὰ βίου σου κατέστης θαυμαστῶς.

Ἐχει σε φρουρόν, ἡ περίπυστος, πάτερ, μονή σου
ἡ ἀσματικῶς τιμῶσα τὴν μνήμην σου,
ὥσπερ κτίτορα καὶ πάτρωνα αὐτῆς.

Ρήμασι πυκνοῖς, ἡρτυμένοις ἅλατι τῷ θείῳ,
τὰ τεκνία σου πολλάκις ἐστήριζες,
Ἀμφιλόχιε, ὡς εὖστοργος πατήρ.

Ἀνωθεν ὁσμή τῶν λειψάνων σου προχέει θήκη,
πάτερ, θαυμαστῶς αἰσθήσεις εὐφραίνουσα
καὶ ἐκπλήττουσα τοὺς νόας τῶν πιστῶν.

Ἡμέμεις σαῖς εὐχαῖς κατὰ τὴν ἐκάστου, πάτερ, χρεῖαν
τοῖς εὐλαβικῶς καλοῦσι τὴν κλήσιν σου
τὰ δωρήματα τὰ θεῖα δαψιλῶς.

Ἀλγη νοσηρὰ δυναστεύοντα ἡμῶν σαρκίον
καὶ τὰς ψυχικὰς στενώσεις, ἀοίδιμε,
διαλύεις τῇ ἰσχύϊ πρεσβειῶν.

Κέκτηται τανῦν Θεολόγου ἡ μονή σε νέον
ἀντιλήπτορα καὶ μέγα προπύργιον
ὑπὲρ τεῖχος τὸ κυκλοῦν αὐτῆς αὐλάς.

Ρέει ἀφειδῶς τῶν λειψάνων σου, πάτερ, ἡ θήκη
ὥσπερ ὁ κρουνὸς ζωήρρυτα νάματα,
τὰ θαυμάσια εὐφραίνοντα πιστούς.

Θλβος τιμαλφῆς ὑπὲρ σμάραγδον τὸ λείψανόν σου,
τὴν σεπτὴν μονὴν πλουτίζει, ἣν ἔδειμας,
Ἀμφιλόχιε, ἰδρῶσι σου πολλοῖς.

Ὑβριν τῶν ἐχθρῶν καὶ τὸ γαύρωμα τῶν ἀντιπάλων
τῶν κυκλούντων σὴν πατρίδα ἐπίγειον
νῦν κατὰβαλε ὡς ἔφορος αὐτῆς.

Δόξα Πατρὶ...

Τριαδικόν.

ᾠκησεν Τριάς καὶ μονὴν ἐποίησεν ἐντός σου,
ὅπως δαιτυμόνας πάλαι ὁ Κύριος
ὑπεσχέθη, ἣν δυσώπει ἐκτενῶς.

Καὶ νῦν ...

Θεοτοκίον.

Μύττει με σφοδρῶς, Διασώζουσα, μορφῆς σου κάλλος
ὅταν τῇ σεπτῇ εἰκόνι σου, Ἄχραντε,
προσεγγίζω, σου δεόμενος συχνῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτο Τροπάριον.

Ἄξιόν ἐστι, Ἀμφιλόχιε, σὲ μακαρίζειν
τὸν διττῆς ἀγάπης ἔνθεον κήρυκα
καὶ δοξάσαντα ὁσίως τὸν Χριστόν.

ΣΤΑΘΙΣΤ'.

Ἦχος γ'. Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, τοῦ Ἀμφιλοχίου
τιμῶμεν θείαν μνήμην.

Ἰθυνον τὸν νοῦν μου, μέλη ἐγκωμίων
προσφέρειν σοι ἀξίως.

Δεῦτε θείοις ὕμνοις, μνήμην ἐορτίως
τιμήσωμεν ὁσίου.

Ἐχουσα ἡ Πάτμος γόνον σοι καυχᾶται
ὡς μήτηρ γηθοσύνης.

Σφόδρα ἦν ἡγάπας, ὕμνους σοι ἐξάδει
μονὴ τοῦ Θεολόγου.

Ἰφθιμος ἐφάνης θράσος τοῦ τυράννου
αἰσχύνας κατὰ κράτος.

Μάνδραν σου ἐν Πάτμῳ, φρούρει, ὥσπερ πατρῶν
ἐντεύξεσί σου θείαις.

Ὁρμος Κουβαρίου χαίρει λιμενίτην
σὲ πρῶτον, πάτερ,σχόντα.

Ἡῶσοι, ὥσπερ ἔφη, πάλαι Ἡσαΐας
εὐφραίνεσθε νῦν σφόδρα.

Τόπους, ὅπου ἔστης, λόγων σου ἀρότρῳ
ἐμπόνως ἐγεώργεις.

Ἰκαρία χαίρει, Κάλυμνος, ἡ Ρόδος,
ἡ Κρήτη σύν Αἰγίνη.

Μέλπει εὐγνωμόνως πόλις τῶν Χανίων
ἀντιδωροῦσα, μάκαρ.

Ὡσον ἐξ Ἑλλάδος, πάτερ, ταῖς εὐχαῖς σου
βουλὰς ἐχθρῶν ἀφρόνων.

Ὅμβρους οὐρανόθεν στάλαξον εὐχαῖς σου
τοῖς σὲ προστάτην σχοῦσι.

Ὑμνους ἐγκωμίων μέλομεν, ὡς πρέπει
σοφῷ Ἀμφιλοχίῳ.

Μέλπουσα μονή σου νῦν διερωτᾶται·
τί πρῶτον σὲ καλέσει;

Ποσημάτων ἄλλη παύεις σαῖς πρεσβείαις,
θαυματοβρῦτα πάτερ.

Ἦνυσας ὁσίως δόλιχον τοῦ βίου
πρὸς πόλον ὁδηγοῦντα.

Μυροφόρου τάξιν νῦν ἀναλαβοῦσα
ὅστ᾽ σου ῥαίνει Πάτμος. (ἐκ γ')

Ἦνεγκας Κυρίῳ, πάτερ, τὴν φερνὴν σου
ἐξ ἀρετῶν πλουσίαν.

Πεῦσον πρὸς τοὺς ὕμνοις μέλψαντας ἐκ πόθου
ἐκ βλάβης τούτους σώζων.

Δόξα Πατρὶ ...

Τριαδικόν.

Ἰστασαι, τρισμάκαρ, τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος
πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Ὡλβισας τὴν Πάτμον θεία σου εἰκόνι
Διασωζούσης, Μῆτερ.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτο Τροπάριον·

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, τοῦ Ἀμφιλοχίου
τιμῶμεν θείαν μνήμην.

ΕΤΕΡΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

(Ψαλλόμενα μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἢ κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου).

Πρὸς τὸ Ἀκατάληπτον ἐστί.

Ἀμφιλόχιον σεπτὸν νῦν προτρέπομαι σφοδρῶς
ἀναμέλψαι ψαλμικῶς ὑπὸ πόδου εὐλαβοῦς.

Βίον ὅσιον αὐτοῦ, ὥσπερ τράπεζα σπουδῇ
παραθήσω ἐν ὠδαῖς, δεῦτε φάγετε πιστοί.

Γόνος Πάτμου εὐκλεῆς καὶ Λειψὼ νήσου μικρᾶς
ἐπιάνθη ἐκ παιδός, ὥσπερ γαῖα ἀγαθή.

Δένδρον κάρπιμον φυὲν ποταμοῦ ταῖς ἐκροαῖς,
ὦ μακάριε, σὺ εἶ, ὅπως ἔφη ὁ Δαυῖδ.

Εκ κοιλίας σῆς μητρὸς ἡγιάσθης ἐκ Θεοῦ
γεννητόρων προσευχαῖς πρὸς τὸν πάντων χορηγόν.

Ζεύγους ἦσθα ὁ υἱός, ὁ ἡδύτατος καρπός,
ταπεινοῦ Ἑμμανουὴλ καὶ Εἰρήνης τῆς σεμνῆς.

Ηδοθεῖσα κλήσις σοι τοῖς πιστοῖς δηλοποιεῖ
τὴν ἀθάνατον ζωὴν, ἧς ἐγένου ἐραστῆς.

Θεολόγου τῆς μονῆς τὰ θυρώματα ἐμβὰς
σοι ἐδόκει κατοικεῖν Παραδείσου τὰς αὐλὰς.

Θερέων βιοτὴν ὑπὲρ τὴν ἀγγελικὴν
θεωρήσας λάθρα γῆν τὴν ἁγίαν κατοικεῖς.

Κέρδος γέγονεν ἐν σοι, ὅτε ὥκησας ἐγγὺς
Μακαρίου τοῦ σεπτοῦ, περιφήμου ἀσκητοῦ.

Λειτουργῶν ὡς ἱερεὺς ἔσχες πόδας ἐν τῇ γῇ
καὶ τὸν νοῦν ἐν οὐρανοῖς φερωνύμως, ἱερέ.

Μοναστῶν ὑφηγητής, πάτερ, ἦσθα τῆς μονῆς,
ἣν ἐπύργωσε ποτὲ ἐν τῇ Πάτμῳ Λατρινός.

Μεκταρίῳ θαυμαστῷ ἐκολλήθης, ἱερέ,
καὶ μιμούμενος αὐτῷ συνοικεῖτε ἐν Ἐδέμ.

Ζένων γέγονας πατήρ, τῶν πεινώντων ἡ τροφή,
ὀρφανῶν τε καὶ χηρῶν ἀναγκαίων ἡ πηγὴ.

Ὅλβος πέλεις τιμαλφῆς τῆς μονῆς μοναζουσῶν,
ἣν ἰδρώτων σου ῥοαῖς ὠκοδόμησας στερεῶς.

Πατρικῶς τὴν σὴν μονὴν περιφρούρει ἐξ ἐχθρῶν
τὴν ἐξ ὕψους ἀρωγὴν ταῖς λιταῖς σου χορηγῶν.

Ῥᾶον ἤνεγκας, σοφέ, τῆς ἀσκήσεως ζυγὸν
μονοτρόπων γεγονῶς τύπος καὶ ὑπογραμμός.

Σελαγίσας, ὡς ἀστήρ, τῷ φωτὶ τῶν ἀρετῶν
ἐκ τῆς γῆς εἰς οὐρανὸν ἀνατέταλκας φαιδρῶς.

Τῇ οἰκείᾳ σου μονῇ νῦν ἀφῆκας σὴν σορόν,
Ἀμφιλόχιε κλεινέ, ὡς πολύτιμον φερνήν.

Ὑπὲρ πάντων τῶν πιστῶς τὴν εἰκόνα τὴν σεπτὴν
προσκυνοῦντας, ὅπως δεῖ, καδικέτευε Χριστόν.

Φαίνεις πᾶσι ὡς πυρσὸς ἀκακίας τὴν ὁδόν,
εὐσεβείας βιοτὴν καὶ πατρότητος στοργήν.

Χαῖρε πᾶσα ἡ Ἑλλάς κελαδοῦσα σὸν υἱόν,
ἐξαιρέτως δὲ τροφός, ἡ τῶν νήσων δωδεκάς.

Υάλλοντά σε ποθεινῶς ἐγκωμίων ταῖς μολπαῖς
σκέπε χάριτι τῇ σῇ, Ἀμφιλόχιε σεπτέ.

Ὡ πατέρων κορωνὶς ἐν ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς,
ὁρδοδόξων τὴν νομὴν φρούρει πάσης ἀπειλῆς.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με Ἀμφιλόχιον ὑμῆσαι.

Τῶν ἀγγέλων χορεῖται, ὦν τὸν βίον, θεόφρον,
ἡμιλλήθης ὁσίως,
τὴν ἁγίαν σου ψυχὴν εἰς μονὰς αἰωνίους,
τὰς ἡτοιμασμένας δικαίοις ἡγαγον
σὺν αὐτοῖς ἀλήκτως, μάκαρ, εὐφραίνεσθαι.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με Ἀμφιλόχιον τιμῆσαι.

Τί τὸ πλῆθος τὰς αὐλὰς ἐκύκλωσεν, ὦ Μονάστριαι, σεμνείου;
Τῆς μονῆς ἡμῶν ὁ κτίτωρ σήμερον
τοῖς ἁγίοις συνηριθμήθη.
Ὅθεν καὶ ὑμᾶς καλοῦμεν ἐν ἄσμασι
ἐορτᾶσαι τὸν σεπτὸν Ἀμφιλόχιον.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με Ἀμφιλόχιον αἰνέσαι.

Λίαν θερμῶς πρὸς τὴν Πάτμον ἔδραμε
Δωδεκάνησος εὐγνωμονοῦσα,
ὅτι χρόνοις σκιεροῖς ὀρμώμενος ἐκ Πάτμου
νήσους ταῖς αὐγαῖς χάριτος ἐφώτισεν,
Ἀμφιλόχιος, ὃν τιμῶμεν ἄσμασι.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με Ἀμφιλόχιον μελίσαι.

Μυροφόρων τὴν τάξιν μετὰ πόθου λαβοῦσαι,
αἱ μονάστριαι σου τελειωθέντος
δακρύων ῥοὰς προσεκόμιζον πάλαι·
νῦν ἀσματικῶς τιμῶσι τὴν μνήμην σου,
ὁ Θεὸς γὰρ σε ἀνέδειξεν ὅσιον.

Δόξα Πατρὶ ...

Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα καὶ τοῦτον Υἱὸν τε
καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα,
τὴν Ἁγίαν Τριάδα τὴν ποιήσασαν, μάκαρ,
οἶκημα ἐν σοι, ὅπως ἐπηγγείλατο
δαιτυμόναις πάλαι ὁ Κύριος.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Σὲ Δεσπότην κρατοῦσαν ταῖς ὡραίαις ὠλέναις
ἐν εἰκόνι ἐθάμβει
ὁ σεπτὸς ὑπηρέτης τοῦ σεμνείου σου πάλαι
χεῖρας εὐλαβῶς τείνας, Διασώζουσα,
ὅθεν μετ' αὐτοῦ σὸν Υἱὸν ἰκέτευε.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, δόξα σοι ὁ Θεός. (ἐκ γ')

Δίστιχα.

Τῇ μνήμῃ δικαίων ἐγκώμια πρέπει·
Ὅθεν τοιαῦτα Ἰωάννης σοι μέλπει.

Τὸ θάλπος εὐχῶν σου καμὲ εἰλίξε ὅλον,
διὸ προστάτην φωνῶ σε, πάτερ, τοῦ βίου.

Διττῶς λοχῶν σὺ φερωνύμως
ἐφόρα Χερουβεὶμ προτρέψαντα σὺν Ἰωάννῃ μέλψαντι.

ΤΕΛΟΣ
ΚΑΙ Τῷ ΘΕῷ
ΔΟΞΑ

